MARY HIGGINS CLARK

EDITURA MIRON

Prefă-te că n-ai Observat

MARY HIGGINS CLARK

PREFĂ-TE CĂ N-AI OBSERVAT

În românește de Laura Gorneanu
Titlul original: *Pretend You Don't See Her*, 1997

Editura Miron, 1997

Versiune ebook: v1.0, noiembrie 2019

Prolog

Mai târziu, Lacey încerca să găsească alinare gândindu-se că, și dacă ar fi sosit cu câteva secunde mai devreme, tot n-ar fi putut-o ajuta pe Isabelle, ci ar fi murit împreună cu ea.

Dar nu s-a întâmplat așa. Folosindu-se de cheia ce-i fusese dată ca agent de vânzări imobiliare, intrase în duplexul de pe strada 70, East Side, și o strigase pe Isabelle exact în clipa în care auzi țipătul acesteia – „Nu…!" – și bubuitul unui foc de armă.

Confruntată cu o decizie ce trebuia luată într-o fracțiune de secundă – să fugă sau să se ascundă –, Lacey închise ușa apartamentului trântind-o puternic și se strecură iute în debaraua din vestibul. Nici nu apucă măcar să închidă bine ușa debaralei că pe scări apăru în fugă un bărbat cu părul blond, bine îmbrăcat. Prin crăpătura îngustă îi văzu limpede fața, care i se întipări în minte. De fapt, văzuse această față numai cu câteva ore în urmă. Expresia îi era acum de o răceală plină de răutate, dar era clar că era același bărbat căruia îi arătase apartamentul ceva mai devreme, în cursul zilei: afabilul Curtis Caldwell, din Texas.

De unde se afla, îl urmări trecând pe lângă ea cu un pistol în mâna dreaptă și o mapă de piele sub brațul stâng. El deschise larg ușa și ieși din apartament.

Lifturile și scările de incendiu se aflau în extremitatea îndepărtată a coridorului. Lacey știa că tipul o să-și dea imediat seama că, oricine intrase în apartament, era încă acolo. Un instinct primar o făcu să iasă iute din debara ca să închidă ușa în urma lui. În clipa aceea Caldwell se răsuci pe călcâie și, timp de o secundă terifiantă, privirile li se întâlniră, țintuind-o cu niște ochi de un albastru ca gheața de culoarea oțelului. Caldwell se aruncă spre ușă, dar nu destul de repede. Îi fu trântită în nas, iar Lacey trase piedica și siguranța exact în clipa în care se auzi zgomotul cheii vârâte în broască.

Simțind că pulsul i-o ia razna, se sprijini de ușă tremurând ca varga, în timp ce clanța se mișca în sus și în jos; spera din toată inima ca el să nu mai aibă nicio posibilitate să mai poată intra.

Trebuia să formeze 911.

Trebuia să ceară ajutor.

Isabelle! – îi trecu prin minte dintr-o dată. Ea trebuie să fi țipat! O mai fi oare în viață?

Ținându-se cu o mână de balustradă, Lacey urcă în fugă scările acoperite cu un covor gros și năvăli în livingul în culorile fildeșului și piersicii, unde, în ultimele săptămânii, stătuse de atâtea ori cu Isabelle, ascultând cum îndurerata mamă îi repeta mereu că nu crede că moartea fiicei ei, Heather, fusese un accident.

Temându-se de ce ar putea găsi, Lacey se grăbi să intre în dormitor. Isabelle zăcea chircită de-a latul patului, cu ochii deschiși, trăgând disperată cu mâna plină de sânge, un vraf de foi de hârtie care se aflau sub perna de lângă ea. Una dintre foi zbură prin cameră, purtată de briza care pătrundea pe fereastra deschisă.

Lacey se lăsă în genunchi lângă pat. „Isabelle!" Erau atât de multe alte lucruri pe care ar fi vrut să le spună – că o să cheme o ambulanță; că totul o să fie în regulă –, dar cuvintele refuzau să-i iasă din gură. Era prea târziu. Lacey își putea da seama de lucrul ăsta. Isabelle murea.

Mai târziu, această scenă revenea în coșmarul tot mai frecvent. Visul era întotdeauna același: Ea îngenunchea lângă trupul lui Isabelle, ascultând ultimele cuvinte ale femeii pe moarte.

Isabelle vorbindu-i despre jurnal, cerându-i să ia foile de hârtie. În momentul acela simțea o mână pe umăr și, când își ridica privirea, lângă ea era ucigașul, țintuind-o cu ochi reci, cu pistolul îndreptat spre fruntea ei și cu degetul pe trăgaci.

1

Era săptămâna de după Ziua Muncii și, din faptul că telefoanele nu mai încetau să sune în birourile firmei *Parker and Parker,* pentru Lacey era limpede că, în sfârșit, s-a terminat cu acalmia din timpul verii. În această ultimă lună piața fusese deosebit de slabă pentru societatea din Manhattan; acum lucrurile începeau evident să se miște din nou.

— Era și timpul, îi spuse ea lui Rick Parker când aceasta-i aduse în birou o ceașcă cu cafea. N-am mai făcut o vânzare ca lumea din iunie. Toți potențialii clienți au plecat în Hamptons sau spre Cape, dar slavă Domnului că acum se întorc în oraș. Și eu m-am bucurat de luna mea de vacanță, dar este timpul să ne apucăm din nou de treabă. Se întinse să ia cafeaua. Mulțumesc. Este plăcut să fii așteptată de fiul și moștenitorul societății, își zise ea în gând.

— Nicio problemă. Arăți grozav, Lacey.

Lacey încercă să nu ia în seamă expresia de pe fața lui Rick. Se simțea întotdeauna ca și cum o dezbrăca din priviri. Răsfățat, arătos și posesorul unui șarm suspect de care se folosea după bunul plac, o făcea să nu se simtă deloc în largul ei. Lacey și-ar fi dorit din suflet ca tatăl lui să nu-l fi mutat aici de la biroul din West Side. Nu voia să-și pericliteze slujba, iar în ultima vreme trebuia să facă o adevărată echilibristică pentru a-l ține la distanță.

Telefonul de pe biroul ei sună și luă iute receptorul, răsuflând ușurată. Salvată de clopoțel, se gândi ea.

— Lacey Farrell.

— Domnișoară Farrell, la telefon este Isabelle Waring. Ne-am cunoscut astă primăvară, când ați vândut un apartament în blocul meu.

Instinctiv, Lacey presupuse că doamna Waring vrea să-și scoată apartamentul la vânzare. Mintea începu să-i meargă cu febrilitate. În luna mai vânduse două apartamente pe East Seventieth; în cazul unuia, nu vorbise decât cu proprietarul clădirii, iar cel de-al doilea fusese un apartament al societății, în

apropiere de Fifth Avenue. Își aminti vag că stătuse de vorbă în lift cu o femeie atrăgătoare, trecută de cincizeci de ani, cu părul roșcat, care-i ceruse cartea de vizită. Încrucișându-și degetele ca să-i poarte noroc, spuse:

— Duplexul Norstrum? Ne-am întâlnit în lift?

— Exact! Doamna Waring păru încântată. Vreau să vând apartamentul fiicei mele și, dacă vă aranjează, aș dori să vă ocupați dumneavoastră de lucrul ăsta.

— Este perfect, doamnă Waring.

Lacey stabili o întâlnire cu ea pentru dimineața următoare, închise și se întoarse spre Rick.

— Ce noroc! Pe East Seventieth la numărul 3. Este o clădire grozavă.

— East Seventieth nr. 3. Ce apartament? întrebă imediat Rick.

— 10B. Îl știi cumva din întâmplare?

— De unde să-l știu? răspunse el imediat. Mai ales că tatăl meu, în marea lui înțelepciune, m-a ținut să lucrez cinci ani în West Side.

Lui Lacey i se păru că Rick face un efort vizibil să fie plăcut când adăugă:

— Deci, din câte am auzit eu, cineva te-a întâlnit, te-a plăcut și-ți aruncă în brațe o afacere grozavă. Ți-am spus întotdeauna ce gândea bunicul meu despre cei care lucrau în breasla noastră, Lacey: Ești făcut pentru asta dacă oamenii își amintesc de tine. Asta este o adevărată binecuvântare.

— Poate, deși nu sunt sigură că este neapărat o binecuvântare, răspunse, sperând că reacția ei ușor negativă va pune capăt conversației. Spera, de asemenea, că Rick o să ajungă curând să se gândească la ea doar ca la un alt angajat care lucrează pentru imperiul familiei.

Rick dădu din umeri, apoi se îndreptă spre biroul său care dădea spre East Sixty colț cu Second Street. Ferestrele biroului lui Lacey dădeau spre Madison Avenue. Îi făcea plăcere priveliștea traficului permanent, a hoardelor de turiști, a lumii elegante care frecventa buticurile de marcă.

— Unii dintre noi sunt născuți new-yorkezi, explica ea nevestelor uneori îngrijorate ale directorilor transferați în

Manhattan. Alții vin aici cu reticență și descoperă fără să vrea că, în pofida tuturor problemelor, New York-ul este cel mai grozav oraș din lume. Apoi, dacă era întrebată, explica în continuare: Am fost crescută în Manhattan și, cu excepția perioadei în care mi-am făcut colegiul, întotdeauna am trăit aici. Este căminul meu, orașul meu.

Tatăl ei, Jack Farrell, gândea la fel despre oraș. De când era copilă, au explorat orașul împreună. Lacey moștenise nu numai dragostea pentru New York a lui Jack, ci și culorile lui irlandeze – pielea albă, ochii verzi-albaștri și părul castaniu-închis. Kit, sora ei, preluase moștenirea englezească a mamei – ochii de un albastru de porțelan și părul de culoarea griului de iarnă.

Muzician, Jack Farrell a lucrat în teatru, de obicei în fosa orchestrei, deși mai cânta uneori în cluburi și la concerte ocazionale. Cu vremea, nu era musical de pe Broadway ale cărui cântece Lacey să nu le cânte împreună cu tatăl ei. Moartea lui bruscă, exact când ea termina colegiul, încă mai era un șoc pentru ea. Practic, se întreba dacă o să-și revină vreodată. Uneori, când se afla în zona teatrelor, își dădea seama că încă mai așteaptă să-l vadă apărând în orice clipă de undeva.

După funeralii, mama ei a spus cu tristețe:

— Așa cum a prevăzut tatăl tău, nu rămân în oraș.

Soră de pediatrie, și-a cumpărat un apartament în New Jersey. Voia să fie mai aproape de Kit și de familia ei. Odată instalată acolo, și-a luat o slujbă la un spital local.

Proaspătă absolventă de colegiu, Lacey a găsit un mic apartament pe East End Avenue și o slujbă la agenția imobiliară *Parker and Parker.* Acum, după opt ani, era unul dintre cei mai buni agenți ai firmei.

Fredonând, scoase dosarul clădirii de la numărul 3 de pe East Seventieth și începu să-l studieze. „Am vândut duplexul de la etajul doi", își zise ea. Camere drăguțe. Plafoane înalte. Bucătăria avea nevoie de modernizare. Ia să găsească acum ceva despre apartamentul doamnei Waring.

Ori de câte ori era posibil, lui Lacey îi plăcea să se ocupe de posibile oferte. În acest scop, învățase că îi putea fi deosebit de util să se împrietenească cu oameni care lucrau cu diferitele

clădiri de care se ocupa *Parker and Parker.* Acum, pentru ea era o adevărată șansă faptul că era bună prietenă cu Tim Powers, administratorul clădirii de la numărul 3 de pe East Seventieth.

Îl sună, îl ascultă timp de douăzeci de minute bune povestindu-i cum și-a petrecut vara, amintindu-și cu tristețe că Tim fusese întotdeauna binecuvântat cu darul vorbirii și, în cele din urmă, canaliză convorbirea spre apartamentul Waring.

Potrivit celor spuse de Tim, Isabelle Waring era mama lui Heather Landi, o tânără actriță și cântăreață care tocmai începuse să-și facă un nume în lumea teatrului. Fiica la fel de cunoscutului proprietar de restaurante Jimmy Landi, Heather murise la începutul iernii trecute, când mașina ei a ieșit de pe carosabil și s-a răsturnat, luând foc, în timp ce se întorcea acasă dintr-un weekend în care fusese să schieze în Vermont. Apartamentul fusese al lui Heather, iar acum, după cât se părea, mama ei voia să-l vândă.

— Doamna Waring nu poate să creadă că moartea lui Heather a fost un accident, spuse Tim.

Când, în sfârșit, termină convorbirea, Lacey rămase pe gânduri, amintindu-și că o văzuse pe Heather Landi anul trecut într-un musical de foarte mare succes. De fapt, și-o amintea în mod special.

Avea totul, se gândea. Lacey – frumsețe, prezență scenică și o minunată voce de soprană. O voce de nota zece, cum ar fi spus tatăl ei. Nu este de mirare că mama fetei respinge ipoteza unui accident.

Lacey începu să tremure, apoi se ridică și închise aerul condiționat.

Marți dimineața, Isabelle Waring se plimba prin apartamentul fiicei sale, studiindu-l cu ochiul critic al unui agent imobiliar. Se bucura că păstrase cartea de vizită a lui Lacey Farrell. Jimmy, fostul ei soț și tatăl lui Heather, îi ceruse să vândă apartamentul și, spre onoarea lui, îi lăsase la dispoziție timp destul.

În ziua în care o întâlnise pe Lacey Farrell în lift, o plăcuse pe loc pe tânăra femeie, care-i amintea de Heather a ei.

Este drept, Lacey nu arăta ca Heather, Heather avea părul castaniu-deschis, cu irizări aurii, pe care-l purta în bucle scurte, și ochii căprui. Era micuță, de-abia dacă avea cinci picioare, și cu un trup cu rotunjimi dulci. Își zicea piticul casei. Lacey, pe de altă parte, era mai înaltă, mai zveltă, avea ochii verzi-albaștri și părul mai închis, lung și mai drept, fluturându-i pe umeri, dar era ceva în zâmbetul și în modul ei de a se purta care-i amintea într-un mod foarte plăcut de Heather.

Isabelle privi în jurul ei. Își dădu seama că nimănui n-o să-i pese de lambriurile de mesteacăn și de gresia în pătrățele din hol pe care Heather le iubise atât de mult, dar astea puteau fi schimbate cu ușurință; atuurile solide în această vânzare erau bucătăria și băile renovate.

După luni de zile de scurte vizite la New York, venind de la Cleveland, și după încercările de a cerceta cele cinci uriașe debarale și numeroasele sertare ale dulapurilor, precum și după repetate întâlniri cu prietenii lui Heather, Isabelle știa că trebuia să pună punct. Trebuia să înceteze să mai caute dovezi și să-și continue viața.

Totuși, pur și simplu nu putea să creadă că moartea lui Heather fusese un accident. Își cunoștea fata; n-ar fi pornit nici în ruptul capului să conducă spre casă, de la Stowe, pe vreme de viscol și mai ales noaptea atât de târziu. Expertiza medicală a fost normală totuși. Și Jimmy era convins că a fost vorba de un accident pentru că Isabelle știa că dacă n-ar fi fost, ar fi răsturnat Manhattanul cu susul în jos pentru a căuta răspunsuri.

La ultimul dintre rarele lor prânzuri împreună, încercase din nou să o convingă să lase lucrurile în pace și să-și continue viața. Motivase că, probabil, Heather n-a putut dormi în noaptea aia, că era îngrijorată din cauza anunțului care prevestea mari căderi de zăpadă și știa că trebuia să ajungă la timp pentru repetiția de a doua zi. Pur și simplu refuza să vadă ceva care să trezească suspiciuni sau ceva sinistru în moartea ei.

Isabelle, totuși, nu putea să accepte lucrul ăsta. I-a spus despre convorbirea telefonică pe care o avusese cu fiica lor exact înaintea morții ei.

— Jimmy, Heather nu era ea când am vorbit la telefon. Era

îngrijorată de ceva. Teribil de îngrijorată. Mi-am dat seama de lucru ăsta din vocea ei.

Prânzul s-a terminat când Jimmy, complet exasperat, izbucnise:

— Isabelle, termină odată cu asta! Încetează, te rog! Este destul de dureros și fără ca tu să te comporți în felul ăsta, readucând totul pe tapet, interogându-i pe toți prietenii ei. Te rog, las-o pe fiica noastră să se odihnească în pace.

Amintindu-și cuvintele lui, Isabelle clătină din cap. Jimmy Landi o iubise pe Heather mai mult decât orice pe lumea asta. Iar după ea imediat venea dragostea lui pentru putere, se gândi cu amărăciune, ceea ce pusese capăt mariajul lor. Restaurantul lui faimos, investițiile lui, iar acum hotelul și cazinoul din Atlantic City! „Pentru mine n-a existat nicio fărâmă de loc niciodată", se gândi Isabelle. Poate că dacă și-ar fi luat, cu ani în urmă, un partener, așa cum îl avea acum pe Steve Abbot, mariajul lor nu s-ar fi distrus, își zise ea. Își dădu seama că trece prin camere pe care de fapt nu le vede, așa că se opri la o fereastră ce dădea spre Fifth Avenue.

New York-ul este deosebit de frumos în septembrie, se gândi ea privindu-i pe alergătorii care împânzeau aleile din Central Park, femeile cu cărucioare, bătrânii care ședeau în soarele blând pe bănci. „Și eu ieșeam cu Heather în cărucior să o plimb în parc în zile ca asta, își aminti ea. Mi-au trebuit zece ani și trei avorturi spontane înainte să o aduc pe lume, dar a meritat fiecare efort. A fost un copil atât de special. Oamenii se opreau întotdeauna să o privească și să o admire. Iar ea știa, firește. Îi plăcea să se uite în jur ca să vadă totul. Era atât de deșteaptă, avea un spirit de observație deosebit și era foarte talentată. Și foarte încrezătoare…"

„De ce ai aruncat totul, Heather?" Isabelle își puse încă o dată întrebările cu care se chinuia de la moartea fiicei ei. „După accidentul acela care a avut loc când erai copil – când ai văzut o mașină ieșind de pe carosabil și prăbușindu-se – ai fost întotdeauna îngrozită de drumurile acoperite cu gheață. Spuneai chiar că te-ai muta în California doar pentru a evita iarna. Ce te-a făcut atunci să te urci la volanul mașinii ca să

traversezi un munte plin de zăpadă la ora două noaptea? Nu aveai decât douăzeci și patru de ani; aveai atât de multe lucruri pentru care să trăiești. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea? Ce te-a făcut să pornești la drum? Sau cine te-a făcut?"

Sunetul interfonului o readuse la realitate. Era portarul, care o anunța că domnișoara Farrell a sosit pentru întâlnirea de la ora zece.

Lacey nu era pregătită de primirea plină de efuziune, chiar dacă nervoasă, pe care i-o făcu doamna Waring.

— Doamne Dumnezeule, arăți mai tânără decât îmi amintesc. Câți ani ai? Treizeci? Fiica mea ar fi făcut douăzeci și cinci săptămâna viitoare, știi? Ea a locuit în acest apartament. A fost al ei. Tatăl ei i l-a cumpărat. Teribilă răsturnare, nu crezi? Ordinea firească a lucrurilor este ca eu să mă sting întâi și ea să fie cea care să umble cândva printre lucrurile mele.

— Am doi nepoți și o nepoțică, îi spuse Lacey. Nici nu-mi pot imagina că li s-ar putea întâmpla ceva, așa încât cred că pot înțelege în parte situația prin care treceți.

Isabelle o urmă în timp ce, cu ochi practici, Lacey nota dimensiunile camerelor. Primul etaj consta dintr-un vestibul, un living și o sufragerie mari, o mică bibliotecă, o bucătărie și o cameră de toaletă. Etajul, la care se ajungea pe o scară în spirală, cuprindea o cameră de zi, una de îmbrăcat, dormitorul și baia.

— Era spațiu mult pentru o femeie tânără, zise Isabelle. Tatăl ei i l-a cumpărat, înțelegi. Considera că nimic nu este prea mult pentru ea. Dar n-a răsfățat-o. De fapt, când a venit la New York, după terminarea colegiului, a închiriat un apartament micuț în West Side. Jimmy însă voia tot ce este mai bun. El voia ca Heather să locuiască într-o clădire cu portar. Să fie în siguranță. Acum dorește să vând eu apartamentul și să păstrez banii. Spune că așa ar fi vrut Heather. Și zice că trebuie să încetez să o mai jelesc și să-mi continui viața. Totuși este atât de greu să fac asta… Încerc, dar nu sunt sigură că o să reușesc… Ochii i se umplură de lacrimi.

Lacey îi puse întrebarea la care îi trebuia neapărat răspunsul:

— Sunteți sigură că doriți să-l vindeți?

Urmărea neajutorată cum expresia de stoicism de pe fața lui

Isabelle ceda și ochii i se umpleau de lacrimi.

— Am vrut să aflu de ce a murit fiica mea. De ce a părăsit în noaptea aceea cabana cu atâta grabă. De ce nu a așteptat să se întoarcă cu prietenii în dimineața următoare, așa cum plănuise. Ce a făcut-o să se răzgândească? Sunt sigură că cineva știe lucrul ăsta. Am nevoie de un motiv. Știu că era teribil de îngrijorată de ceva, dar nu mi-a spus de ce anume. Am crezut că aș putea găsi un răspuns aici, fie în apartament, fie la vreunul dintre prietenii ei. Dar tatăl ei vrea să încetez să mai bat oamenii la cap; și cred că are dreptate, trebuie să ne continuăm viața, așa că da, Lacey, cred că vreau să-l vând.

Lacey îi cuprinse cu multă blândețe mâna, spunându-i încurajator:

— Cred că și Heather ar dori să faceți lucrul ăsta.

În seara aceea Lacey făcu un drum de douăzeci și cinci de mile cu mașina până la Wyckoff, unde locuiau sora și mama ei. Nu le mai văzuse de la începutul lunii august, când părăsise orașul plecând în luna ei de vacanță în Hamptons. Kit și soțul ei, Jay, aveau o casă de vară în Nantucket, și întotdeauna o invitau pe Lacey să-și petreacă vacanța de vară împreună.

În timp ce traversa podul George Washington, Lacey se pregătea să facă față reproșurilor cu care era sigură că or să o întâmpine.

— N-ai petrecut decât trei zile cu noi, o să-i amintească cu siguranță cumnatul ei. Ce găsești la East Hampton și la Nantucket nu?

„În primul rând în mod sigur nu te găsesc pe tine", își zise Lacey, cu un zâmbet ușor. Cumnatul ei, Jay Taylor, proprietarul unei afaceri de mare succes – livrări de mobilier și echipamente pentru restaurante, nu fusese niciodată unul dintre favoriții lui Lacey, dar, așa cum tot încerca să nu uite, Kit era evident nebună după el și aveau trei copii grozavi. Așa că cine sunt eu să critic? Numai de n-ar fi atât de al naibii de prețios și pompos, își zise ea. Unele dintre afirmațiile sale sunau de parcă erau bule papale!

În timp ce se înscria pe drumul nr. 4, își dădu seama cât îi era

de dor să-i vadă pe ceilalți membri ai familiei – pe mama ei, pe Kit și pe copii: Tod, de doisprezece ani, Andy de zece, și favorita ei, sfioasa Bonnie, de patru ani. Gândindu-se la nepoata ei, își dădu seama că toată ziua nu fusese în stare să și-o scoată din minte pe sărmana Isabelle și lucrurile pe care i le spusese. Durerea femeii era atât de palpabilă! Insistase ca Lacey să rămână la cafea și în timpul acesteia continuase să vorbească despre fiica ei.

— M-am mutat la Cleveland după divorț. Acolo am crescut. Heather avea cinci ani pe atunci. Și-a petrecut toată copilăria între mine și tatăl ei, dar totul a mers bine. Eu m-am recăsătorit. Bill Waring era mult mai în vârstă decât mine, dar un om foarte drăguț. Sunt trei ani de când a murit. Speram atât de mult ca Heather să întâlnească bărbatul potrivit, să aibă copii – dar ea era hotărâtă să-și facă mai întâi o carieră. Deși exact înainte ca ea să moară am avut impresia că întâlnise pe cineva. S-ar fi putut să greșesc, dar parcă simțeam asta în vocea ei. Apoi întrebă cu îngrijorare părintească: Dar tu, Lacey? Există cineva special în viața ta?

Gândindu-se la întrebare, Lacey zâmbi crispat. Nu atât încât să se remarce, se gândi ea. „Și de când am atins cifra magică de treizeci, sunt foarte conștientă de faptul că ceasul meu biologic bate puternic. O, da, îmi iubesc slujba, îmi iubesc apartamentul, familia și prietenii. Mă distrez perfect, așa încât n-am niciun drept să mă plâng. Ce-o să fie o să fie!"

La ușă îi răspunse mama ei.

— Kit este în bucătărie. Jay s-a dus să ia copiii, îi spuse ea după ce o îmbrățișă cu căldură. Și mai este cineva înăuntru pe care aș vrea să-l cunoști.

Lacey fu surprinsă și întrucâtva șocată să vadă că un bărbat pe care nu-l cunoștea ședea lângă căminul masiv din living, sorbind dintr-un pahar. Alex Carbine, i-l prezentă mama ei îmbujorându-se, explicându-i că se cunoscuseră cu mulți ani în urmă și că tocmai s-au revăzut, prin intermediul lui Jay, care-i vânduse cea mai mare parte a echipamentului pentru un nou restaurant pe care îl deschisese în oraș, pe West Forty-sixth Street.

Dând mâna cu el, Lacey îl evalua. Cam de șaizeci de ani, își zise ea – de aceeași vârstă cu mama. Un tip bine, solid. Iar mama era foarte gureșă. Ce se întâmplă aici? Imediat ce putu să se scuze, se duse direct în bucătăria unde Kit asezona salata.

— De cât timp durează asta? o întrebă pe sora ei.

Kit, cu părul blond prins la ceafă, arătând ca o reclamă, zâmbi:

— Cam de o lună. Este drăguț. Jay l-a dus la cină și mama era aici. Alex este văduv. Dintotdeauna a lucrat în domeniul restaurantelor, dar cred că este pentru prima dată când are afacerea lui. Am fost acolo. A aranjat foarte drăguț.

Tresăriră amândouă când auziră trântindu-se ușa de la intrare.

— Fă-ți curaj, o îmbărbătă Kit. Au sosit Jay și copiii.

Când Todd făcuse cinci ani, Lacey a început să-l ia pe el, iar mai târziu și pe ceilalți copii, în Manhattan, ca să le arate orașul așa cum i-l arătase și ei taică-său. Numeau ieșirile respective Zilele Jack Farrell – zile care includeau totul, de la matinee pe Broadway (văzuse *Pisicile* deja de cinci ori) până la muzee), Muzeul de Istorie Naturală și scheletul dinozaurului fiind favoritele lor. Explorau Greenwich Village, luau tramvaiul spre Rossevelt Island, feribotul spre Ellis Island, mâncau pe terasă la World Trade Center și patinau în Rockefeller Piaza.

Băieții o întâmpinară pe Lacey cu exuberanța lor obișnuită. Bonnie, timidă ca întotdeauna, se ghemui lângă ea.

— Mi-a fost foarte dor de tine, îi mărturisi copila.

Jay îi spuse lui Lacey că arată într-adevăr foarte bine, adăugând că era evident că luna petrecută în East Hampton îi fusese benefică.

La cină, Todd, care era interesat de afacerile imobiliare și de slujba mătușii lui, o întrebă cum este piața la New York.

— În creștere, răspunse ea. De fapt, chiar astăzi am primit o ofertă promițătoare. Le povesti despre Isabelle Waring și constată că Alex Carbine manifestă un interes deosebit. Ai cunoscut-o? îl întrebă Lacey.

— Nu, spuse el, dar îl cunosc pe Jimmy Landi și am cunoscut- o și pe fiica lor, Heather. Frumoasă femeie! A fost o

tragedie îngrozitoare. Jay, ai făcut afaceri cu Landi. Trebuie să o fi cunoscut și pe Heather. Era mereu pe la restaurant.

Lacey văzu cu uimire cum fața cumnatului ei devine stacojie.

— Nu. N-am întâlnit-o niciodată, zise el scurt și cu o urmă de mânie în voce. Am făcut pe vremuri afaceri cu Jimmy Landi. Cine mai vrea o felie de friptură de miel?

Era ora șapte. La bar era înghesuială și începea să sosească lumea pentru cină. Jimmy Landi știa că ar fi trebuit să coboare și să-i întâmpine pe clienți, dar pur și simplu nu avea dispoziția necesară și nu se simțea în stare să o facă. Fusese una dintre zilele lui proaste; îl cuprinsese o stare depresivă în urma unui telefon primit de la Isabelle, care îi evocă imaginea lui Heather prinsă ca într-o capcană în automobilul răsturnat și arzând, imagine ce continuă să-l obsedeze multă vreme după ce închisese telefonul.

Lumina aruncată pieziș de apusul soarelui se strecura licărind prin ferestrele înalte ale biroului său lambrisat din clădirea de pe West Fifty-six Street, unde se afla *Veneția,* restaurantul pe care Jimmy îl deschisese în urmă cu treizeci de ani.

Preluase spațiul unde dăduseră faliment succesiv trei restaurante. El și Isabelle, proaspăt căsătoriți, locuiau atunci într-un apartament cu chirie la etajul doi. Acum întreaga clădire era a lui, iar *Veneția* era unul dintre cele mai cunoscute locuri în care se cina în Manhattan.

Jimmy ședea la masivul birou Wells Fargo, gândindu-se de ce îi era atât de greu să coboare. Nu era doar telefonul de la fosta lui soție. Restaurantul era decorat cu picturi murale, ideea pe care o copiase de la concurentul său, *La Côte Basque.* Erau peisaje din Veneția și, de la început, inclusese scene în care apărea și Heather. Când ea avea doi ani, a angajat un pictor care a introdus-o într-o imagine, pictându-i fețișoara într-o fereastră a Palatului Dogilor. Ca adolescentă, era înfățișată într-o scenă în care un gondolier îi făcea o serenadă; când avea douăzeci și unu de ani, a fost pictată sub chipul unei tinere ce trece pe Puntea Suspinelor, cu partitura unui cântec în mână.

Jimmy știa că pentru propria lui liniște sufletească ar trebui să acopere picturile murale, dar așa cum Isabelle nu putea scăpa de ideea că moartea lui Heather a fost din vina altcuiva, nici el nu putea scăpa de nevoia permanentă a prezenței fiicei sale, de senzația ochilor ei urmărindu-l în timp ce se mișca prin sală, de sentimentul că este cu el aici, în fiecare zi.

Era un bărbat oacheș de șaizeci și șapte de ani, cu părul încă negru de la natură și ai cărui ochi melancolici, sub niște sprâncene groase răzvrătite, dădea feței o expresie cinică permanentă. De înălțime medie, trupul lui musculos dădea impresia de forță animalică. Știa că detractorii săi afirmă și acum că este păcat de costumele lucrate la croitori scumpi: și că, oricât s-ar strădui, arăta tot ca un lucrător cu ziua. Aproape că zâmbi când își aminti cât de indignată fusese Heather când auzise pentru prima dată această remarcă.

„I-am spus să nu-și facă probleme, se gândi Jimmy, zâmbind în sinea lui. I-am spus că pot să-i cumpăr și să-i vând pe mulți dintre ei și asta contează."

Clătină din cap amintindu-și. Acum, mai mult decât oricând, știa că nu asta conta cu adevărat, dar continua să-i dea un motiv pentru a se trezi în fiecare dimineață. Reușise să depășească ultimele luni concentrându-se asupra cazinoului și hotelului pe care le construia în Atlantic City.

— Dă-i drumul, Donald Trump, îi spusese Heather când îi arătase schița. Ce-ai zice să-i spui *Heather's Place*, iar eu să joc acolo, exclusiv pentru tine, Baba?

Alesese acest apelativ plin de afecțiune pentru tatăl ei pe când se aflau într-o călătorie în Italia, iar ea nu avea decât zece ani. De atunci nu i-a mai spus niciodată tati. Jimmy își aminti răspunsul pe care i-l dăduse.

— Ți-aș achita nota de star într-o clipită – știi asta. Dar ai face mai bine să vorbești cu Steve. Face bani frumoși în Atlantic City, iar eu las o mulțime de decizii pe seama lui. Dar apropo, ce-ai zice să renunți la treaba asta cu cariera, să te măriți și să-mi faci și mie câțiva nepoți?

— Oh, Baba, râsese Heather, mai lasă-mă vreo doi ani. Îmi este prea bine.

Oftă, amintindu-și râsul ei. Acum n-o să mai aibă niciodată niciun nepot, își zise el – nicio fetiță cu părul castaniu-auriu și ochii căprui, niciun băiețel care să crească și într-o zi să preia totul de la el. O bătaie în ușă îl readuse la realitate.

— Intră, Steve.

„Slavă Domnului că-l am pe Steve Abbott", se gândi el. Cu douăzeci și cinci de ani în urmă, un băiat chipeș și blond bătea la ușă înainte de deschiderea restaurantului.

— Vreau să lucrez pentru dumneavoastră, domnule Landi, spusese el cu hotărâre. De la dumneavoastră pot învăța mai multe decât de la orice curs de colegiu.

Jimmy fusese amuzat și încurcat în același timp. Îl evaluase mental pe tânărul din fața lui și se decisese pe loc.

— Vrei să lucrezi pentru mine? l-a întrebat, după care făcu un gest arătând spre bucătărie. Ei bine, eu de acolo am început.

„Ziua aceea a fost o zi bună pentru mine, își zise Jimmy. Arăta el ca un răsfățat al sorții, dar era un irlandez a cărui mamă fusese chelneriță pentru a-l crește și dovedi că și el avea acum aceleași înclinații. Atunci am crezut că este vreun prost care vrea să renunțe la bursa primită, dar am greșit. Era născut pentru afaceri în această branșă."

Steve Abbott deschise ușa și aprinse imediat lumina când intră.

— De ce este atât de întuneric? Ai o ședință, Jimmy?

Landi își ridică privirea cu un zâmbet trist, remarcând compasiune din ochii tânărului.

— Îmi rătăceau gândurile, cred.

— Tocmai a sosit primarul cu patru persoane.

Jimmy împinse scaunul în spate și se ridică.

— Nu mi-a spus nimeni că are rezervare.

— Nu avea. Excelență sa n-a putut rezista hot-dogurilor noastre, presupun… Abbott traversă cu pași mari camera și puse o mână pe umărul lui Landi. Ai avut o zi grea, sunt sigur.

— Da. Isabelle a sunat azi dimineață ca să-mi spună că a luat legătura cu agentul imobiliar pentru vânzarea apartamentului lui Heather și crede că se va vinde destul de repede. Firește, de fiecare dată când mă prinde la telefon, o ia de la capăt, cum nu

poate ea să creadă că Heather ar fi urcat de bună voie vreodată în mașină ca să pornească pe un drum acoperit cu gheață. Că nu crede că moartea ei a fost un accident. Nu poate trece peste asta, lucru care mă scoate din minți.

Ochii lui priveau fără nicio țintă dincolo de Abbott.

— Când am cunoscut-o pe Isabelle era trăsnet, indiferent dacă mă crezi sau nu. O regină a frumuseții din Cleveland. Era logodită. I-am smuls de pe deget inelul pe care i-l dăduse tipul și l-am aruncat pe geamul mașinii. Chicoti. A trebuit să fac un împrumut ca să-i plătesc tipului inelul, dar am obținut fata. Isabelle s-a măritat cu mine.

Abbott știa povestea și înțelegea de ce Jimmy se gândea la ea.

— Poate că mariajul n-a durat, dar din toată tranzacția asta te-ai ales cu Heather.

— Iartă-mă, Steve. Uneori mă simt ca un om foarte bătrân, tot repetându-mă singur. Ai mai auzit toate astea înainte. Lui Isabelle nu i-a plăcut niciodată New York-ul sau viața asta. N-ar fi trebuit să părăsească niciodată Clevelandul.

— Dar a făcut-o și tu ai întâlnit-o. Haide, Jimmy, primarul așteaptă.

2

În următoarele câteva săptămâni, Lacey aduse opt potențiali cumpărători ca să vadă apartamentul. Doi erau evident doar dintre cei care vor să se uite, genul al căror hobby irosește vremea agenților.

— Dar pe de altă parte, nu se știe niciodată, îi spuse lui Rick când acesta intră în biroul ei într-o după-amiază în timp ce Lacey se pregătea să plece acasă.

— Ai mai multă răbdare decât mine, îi spuse Rick. Trăsăturile lui, cizelate după asemănarea cu strămoșii lui aristocrați, dovedeau dispreț. Eu zău că nu-i pot tolera pe cei care-mi irosesc timpul. RJP vrea să știe dacă ai vreun client serios pentru apartamentul Waring. RJP era apelativul pe care-l folosea Rick când se referea la tatăl său.

— Nu cred. Dar oferta este destul de proaspătă, iar mâine este o nouă zi.

— Mulțumesc, Scarlett O'Hara. Am să-i transmit lucrul ăsta. Pe curând.

Lacey se strâmbă în spatele lui. Fusese una dintre zilele proaste ale lui Rick. Ce l-o mai frământând acum, se întrebă ea. Și de ce, când tatăl său negociază vânzarea hotelului *Plaza,* să se gândească la apartamentul Waring? „Ia să mă mai scutească!"

Încuie sertarul biroului și-și masă ușor fruntea, simțind cum o amenință o durere de cap. Își dădu brusc seama că este foarte obosită. De când se întorsese din vacanță trăise într-un vârtej – urmărise niște proiecte mai vechi, făcuse liste cu oferte noi, se întâlnise cu prietenii, îi avusese la ea pe copiii lui Kid pentru o săptămână… și își consacrase o groază de timp lui Isabelle Waring.

Femeia își făcuse obiceiul să o sune zilnic, cerându-i adesea să treacă pe la apartament.

— Lacey, vino să iei prânzul cu mine. Trebuie să mănânci, nu? zicea ea. Sau pur și simplu – «Lacey, în drum spre casă, treci pe aici să bem un pahar de vin, vrei? Cei din Noua Anglie obișnuiesc să numească apusul „lumină potolită". Este un

moment de însingurare al zilei.»

Lacey privi afară în stradă. Umbre lungi cădeau oblic peste Madison Avenue, indiciu clar că zilele începuseră să se scurteze. Este un moment de însingurare al zilei, se gândi ea. Isabelle este o persoană atât de tristă! Acum o obliga să treacă în revistă tot ce se afla în apartamentul lui Heather și să ia din îmbrăcămintea și lucrurile personale ale fetei.

„Este puțin cam meschin să spun că mi-am irosit timpul cu Isabelle ascultând-o, își zise Lacey. Nu mă deranjează deloc. De fapt, Isabelle îmi place foarte mult. A devenit o prietenă." Dar trebuia să recunoască faptul că participarea la durerea lui Isabelle îi reactualizase tot ce simțise când se stinsese tatăl ei.

Se ridică. „Mă duc acasă și mă arunc în pat, își zise ea. Am nevoie de asta."

Două ceasuri mai târziu, la ora nouă, refăcută după douăzeci de minute petrecute în jacuzzi, pregătea fericită un BSR. Era sandvișul favorit al tatălui ei – bacon, salată și roșii.

Sună telefonul. Lăsă să preia robotul, apoi auzi vocea familiară a lui Isabelle Waring. „N-am să ridic receptorul, decise Lacey. Pur și simplu nu sunt dispusă ca timp de douăzeci de minute să stau să vorbesc cu ea la telefon."

Isabelle începu cu vocea ei joasă și gravă:

„Lacey, presupun că nu ești acasă. Trebuie să spun cuiva asta. Am găsit jurnalul lui Heather în debaraua cea mare. Este ceva în el care mă face cred că nu sunt nebună când spun că moartea ei nu a fost un accident. Cred că pot să dovedesc că cineva voia să o înlăture. Atât pentru acum. O să vorbim mai mult mâine".

Ascultând, Lacey clătină din cap, apoi închise impulsiv robotul și soneria telefonului. Nu voia să știe nici măcar dacă o mai caută cineva. Voia ceea ce mai rămăsese din noapte numai pentru ea.

O seară liniștită – un sandviș, un pahar de vin și o carte. „Merit și eu atâta lucru, l-am câștigat cu trudă!" – își spuse singură.

De îndată ce ajunse la birou a doua zi dimineață, Lacey plăti

prețul pentru faptul că închisese telefonul și robotul cu o seară în urmă. O sună mama ei, și, o clipă mai târziu, Kit; amândouă erau îngrijorate că nu obținuseră niciun răspuns când o sunaseră acasă cu o seară în urmă. În timp ce încerca să o liniștească pe sora ei, apăru Rick, foarte stânjenit.

— Isabelle Waring vrea să vorbească cu tine. Mi-au dat mie legătura.

— Kit, trebuie să plec ca să-mi câștig existența. Lacey închise și alergă în biroul lui Rick. Îmi pare rău că n-am putut să te sun aseară, Isabelle, începu ea.

— Nu-i nimic. Oricum, n-ar fi trebuit să vorbesc despre asta la telefon. Astăzi vii cu cineva?

— Până acum, n-a apărut nimeni.

Tocmai când spunea asta, Rick îi strecură o bucată de hârtie pe care scrisese: Curtis Caldwell, avocat la *Keller, Roland and Smythe,* din Texas, urmează să fie transferat aici luna viitoare. Vrea un apartament cu un dormitor între străzile 65 și 72. Îl poate vizita astăzi.

Lacey mimă un mulțumesc spre Rick și-i spuse lui Isabelle:

— S-ar putea să aduc pe cineva. Ține degetele încrucișate. Nu știu de ce, dar am presimțirea că s-ar putea să facem vânzarea.

— Vă așteaptă un domn Caldwell, domnișoară Farrell, îi spuse portarul, Patrick, când coborî din taxi.

Prin ușa de sticlă Lacey zări un bărbat zvelt, în jur de patruzeci și cinci de ani, care lovea cu degetele în masa din hol. Slavă Domnului că am ajuns cu zece minute mai devreme, își zise ea. Patrick trecu înainte pentru a-i deschide ușa.

— Există o problemă pe care trebuie să o știți, îi spuse el cu un oftat. Nu merge aerul condiționat. Au venit să-l repare, dar este destul de cald înăuntru. La 1 ianuarie anul viitor ies la pensie și să știți nu este deloc prea devreme. Patruzeci de ani în slujba asta sunt prea de-ajuns.

Oh, Doamne, se gândi Lacey. Nu există aer condiționat într-una dintre cele mai călduroase zile ale anului. Nu este de mirare că tipul este nerăbdător. Ceea ce nu este de bun augur pentru vânzare.

În momentul în care traversă holul îndreptându-se spre Caldwell, impresia despre bărbatul din fața ei, cu pielea bronzată, păr blond deschis și ochii de un albastru spălăcit, era incertă. Se pregătește sufletește să i se spună că nu-i place să aștepte. Dar când i se prezentă lui Curtis Caldwell, fața i se lumină și tipul chiar zâmbi.

— Acum spuneți adevărul, domnișoară Farrell, zise el, cât de năbădăios este aerul condiționat în clădirea asta?

Când Lacey îi telefonase lui Isabelle Waring pentru a-i confirma ora vizitei, femeia, care părea absentă, îi spusese că ea va fi ocupată în bibliotecă, așa că poate intra cu cheia ei de agent imobiliar.

Lacey avea cheia în mână când ieșiră din lift. Deschise ușa și strigă:

— Isabelle, eu sunt – după care se îndreptă spre bibliotecă, cu Caldwell în urma ei.

Isabelle era în cămăruța mică, cu spatele spre ușă. O mapă din piele zăcea deschisă într-o parte; câteva dintre foile din mapă erau răspândite pe birou. Isabelle nu-și ridică privirea și nici nu se întoarse când Lacey o salută.

— Uită că sunt aici, zise ea cu voce înăbușită.

În timp ce-i arăta apartamentul lui Caldwell, Lacey îi explică pe scurt că era vândut pentru că aparținuse fiicei lui Isabelle Waring, care murise iarna trecută într-un accident.

Caldwell nu păru interesat de istoria apartamentului. Era evident că-i place și nu ridică nicio obiecție față de prețul cerut – șase sute de mii de dolari. După ce cercetă temeinic etajul al doilea, privi pe fereastra camerei de zi și se întoarse apoi spre Lacey.

— Spuneți că va fi disponibil luna viitoare?

— Categoric! Grozav, își zise ea. O să facă o ofertă.

— Eu nu mă tocmesc, domnișoară Farrell. Sunt dispus să plătesc prețul cerut cu condiția să mă pot muta în mod absolut categoric la întâi, luna viitoare.

— Să vorbim cu doamna Waring, spuse Lacey încercând să nu-și manifeste uimirea în fața ofertei. Dar, așa cum i-am spus și

lui Rick ieri, își aminti ea, orice se poate întâmpla.

Isabelle Waring nu răspunse când Lacey bătu în ușa bibliotecii.

— Domnule Caldwell, zise ea întorcându-se spre potențialul cumpărător, dacă nu vă deranjează, vă rog să mă așteptați doar câteva secunde în living, cât am să discut cu doamna Waring.

— Firește că am să aștept.

Lacey deschise ușa și privi înăuntru. Isabelle Waring ședea tot la birou, dar cu capul plecat, fruntea atingându-i practic foile de hârtie din fața ei. Umerii i se zguduiau.

— Pleacă, murmură ea. Nu mă pot ocupa de asta acum. Avea în mână un creion verde cu care bătu în masă. Pleacă!

— Isabelle, este foarte important, spuse Lacey cu multă blândețe. Avem o ofertă pentru apartament, dar există o condiție despre care trebuie să vorbesc mai întâi cu tine.

— Las-o baltă! Nu am de gând să mai vând. Mai am nevoie de timp aici. Vocea lui Isabelle deveni ca un vaiet pătrunzător. Îmi pare rău, Lacey, dar nu vreau să vorbesc acum. Întoarce-te mai târziu.

Lacey se uită la ceas. Era aproape ora patru.

— Mă întorc la șapte, spuse ea preocupată să evite o scenă, îngrijorată că femeia era pe punctul de a izbucni într-o criză de plâns isteric. Închise ușa și se întoarse. Caldwell Curtis stătea în vestibul între bibliotecă și living.

— Nu vrea să mai vândă apartamentul? Din voce se simțea că este șocat. Mi s-a dat de înțeles că…

— Haideți să coborâm, îl întrerupse Lacey cu voce joasă. Se așezară câteva minute în salonaș. Sunt sigură că totul va fi în regulă, îi spuse ea. Am să revin și am să vorbesc cu ea în seara asta. A trecut printr-o încercare dureroasă, dar totul va fi bine. Dați-mi un număr de telefon unde să vă pot suna mai târziu.

— Stau la *Waldorf Towers,* în apartamentul firmei *Keller, Roland and Smythe.*

Se ridicară să plece.

— Nu vă faceți probleme, o să iasă totul perfect, îi promise ea. O să vedeți.

Zâmbetul lui era afabil, plin de încredere.

— Sunt sigur că așa va fi, spuse el. Las totul pe seama dumneavoastră, domnișoară Farrell.

Ieși din clădire și o luă pe jos din Seventieth Street spre Essex House, îndreptându-se imediat spre un telefon public.

— Ai avut dreptate, spuse el când i se răspunse la celălalt capăt al firului. A găsit jurnalul. Este în mapa de piele pe care mi-ai descris-o. De asemenea, după cât se pare, s-a răzgândit în privința vânzării apartamentului, deși agenta imobiliară se întoarce astă seară să stea de vorbă cu ea pentru a o readuce la realitate.

Ascultă.

— O să am grijă de asta, zise închizând telefonul. Apoi Sandy Savarano, bărbatul care se dăduse drept Curtis Caldwell, intră într-un bar și comandă un whisky.

3

La ora șase, cu degetele strâns încrucișate, Lacey îi telefonă lui Isabelle Waring. Fu ușurată să constate că acum femeia era calmă.

— Vino aici, Lacey, și o să vorbim despre asta, spuse ea. Dar chiar dacă asta ar însemna să pierdem vânzarea, să știi că nu pot părăsi încă apartamentul. Există în jurnalul lui Heather ceva ce cred că s-ar putea dovedi deosebit de important.

— Sunt acolo la ora șapte, îi spuse Lacey.

— Te rog. Vreau să-ți arăt și ție ce am găsit. Ai să înțelegi ce vreau să spun. Intră direct, nu mai suna. Voi fi sus, în camera de zi.

Rick Parker, care tocmai trecea pe lângă biroul lui Lacey, văzu expresia plină de îngrijorare de pe fața ei, intră și se așeză.

— Probleme?

— Și încă una mare de tot. Îi povesti despre purtarea schimbătoare a Isabelle și despre posibilitatea de a pierde potențiala vânzare.

— Nu poți să vorbești cu ea și să o faci să se răzgândească? o întrebă el iute.

Lacey sesiză preocuparea de pe fața lui, preocupare care, era sigură, nu avea nicio legătură cu Isabelle Waring. Firma *Parker and Parker* ar pierde un comision gras dacă este refuzată oferta lui Caldwell, își zise ea. Asta îl supără.

Se ridică și întinse mâna să-și ia jacheta. După-amiaza fusese călduroasă, dar pentru seară se anunțase o scădere bruscă de temperatură.

— O să vedem ce se întâmplă, zise ea.

— Pleci deja? Parcă ai spus că trebuie să fii acolo la șapte.

— Am să mă duc pe jos, cred. În drum am să mă opresc probabil să iau o ceașcă de cafea. Să-mi pregătesc argumentele. La revedere, Rick.

Ajunse totuși cu douăzeci de minute mai devreme, dar se hotărî să urce oricum. Patrick, portarul, era ocupat, dar îi zâmbi

când o văzu și o invită cu un gest spre lift.

Când deschise ușa și o strigă pe Isabelle, auzi țipătul și împușcătura. Încremeni pe loc timp de o fracțiune de secundă, apoi instinctul o făcu să trântească ușa și să intre în debara înainte ca Curtis Caldwell să coboare în fugă scările și să iasă pe coridor, cu pistolul într-o mână și o mapă de piele sub braț.

După aceea se tot întreba dacă nu cumva doar își închipuise că undeva, în mintea ei, l-a auzit pe tatăl ei spunându-i: „Închide ușa, Lacey! Încuie-l afară!" Îngerul ei păzitor să-i fi dat puterea să închidă cu forță ușa în timp ce Caldwell împingea în ea și apoi să o încuie și să o blocheze?

Se sprijini de ușă, auzind zgomotul făcut în broască de încercările lui de a se întoarce în apartament, amintindu-și privirea de animal de pradă din ochii de un albastru spălăcit în clipa în care s-au uitat unul la altul.

Isabelle!

„Formează 911… Cheamă ajutor!"

Urcă poticnindu-se scara în spirală, traversă camera de zi în culorile fildeșului și piersicii și năvăli în dormitor, unde Isabelle zăcea de-a curmezișul patului. Era o groază de sânge, care picura acum și pe podea.

Isabelle se mișca, trăgând un vraf de foi de hârtie care se aflau sub perna de lângă ea. Și pe foi era sânge.

Lacey voia să-i spună lui Isabelle că o să cheme ajutor… că totul o să fie bine, dar Isabelle încerca să vorbească:

— Lacey… dă jurnalul… lui Heather… tatăl el. Părea că nu mai are aer. Numai lui… Jură că… numai… lui. Să-l citești… și tu… Arată-i… unde… Vocea i se stinse. Mal trase o dată aer în piept, tremurând, ca și cum ar fi vrut să alunge moartea. Privirea îi deveni tulbure. Lacey îngenunche lângă ea. Cu ultimele puteri, Isabelle îi strânse mâna. Jură… te rog… man[1]**…**

— Jur, Isabelle, jur, spuse Lacey cu vocea sugrumată.

Brusc, nu mai simți niciun fel de presiune pe mâna pe care i-o ținea Isabelle. În acel moment știu că murise.

— Te simți bine, Lacey?

— Cred că da. Era în biblioteca apartamentului lui Isabelle,

așezată pe un scaun de piele în fața biroului unde numai cu câteva ore în urmă femeia ședea citind conținutul mapei de piele. Curtis Caldwell luase cu el mapa respectivă. Când m-a auzit, trebuie că a înșfăcat-o, fără să-și dea seama că Isabelle scosese foile din ea.

Lacey n-o văzuse foarte bine, dar părea grea, își zise ea, și destul de voluminoasă.

Foile de hârtie pe care le strânsese din camera lui Isabelle erau acum în servieta ei. Isabelle o pusese să jure că nu i le va da decât tatălui lui Heather. Voia ca ea să-i arate acestuia ceva anume din jurnal. Dar ce să-i arate? se întrebă Lacey. Și care n-ar trebui să spună poliției despre jurnal?

— Lacey, bea puțină cafea. Ai nevoie.

Rick era aplecat spre ea, întinzându-i o ceașcă de cafea din care ieșeau aburi. El le explicase deja detectivilor că nu avea niciun motiv să pună la îndoială un telefon primit de la un bărbat care pretindea că este avocat la *Keller, Roland and Smythe,* avocat care se transferă la New York din Texas.

— Facem numeroase afaceri cu această firmă, le-a spus Rick. N-am considerat că este necesar să sun ca să cer confirmare.

— Iar dumneavoastră sunteți sigură că tipul ăsta, Caldwell, este cel pe care l-ați văzut ieșind în fugă de aici, domnișoară Farrell?

Cel mai în vârstă dintre cei doi detectivi avea în jur de cincizeci de ani și era solid. Dar se mișcă ușor, își zise Lacey, mintea umblându-i razna. „Seamănă cu actorul acela care era prieten cu tati, cel care a jucat rolul tatălui într-un remake după *My Fair Lady.* Cânta *Du-mă la biserică la timp.* Cum îl chema oare?"

— Domnișoară Farrell? O ușoară nerăbdare răzbătea din vocea detectivului.

Lacey ridică privirea spre el. Detectivul Ed Sloane, așa-l chema, își zise ea. Dar tot nu putea să-și amintească numele actorului. Ce o întrebase Sloane? A, da. Curtis Caldwell era bărbatul pe care-l văzuse coborând în fugă pe scări din dormitorul lui Isabelle?

— Sunt absolut sigură că era același bărbat, spuse ea. Avea

un pistol și o mapă de piele.

În minte își arse singură o palmă zdravănă. Nu avusese de gând să vorbească despre jurnal. Trebuia să gândească bine înainte să vorbească despre el.

— Mapă de piele? Vocea detectivului Sloane deveni dură. Ce mapă de piele? Este prima dată când menționați așa ceva.

— Nu știu exact, oftă Lacey. Era deschisă pe biroul Isabellei azi după-amiază. Este una dintre mapele alea de piele care se închid cu un fermoar. Când am fost mai devreme, Isabelle citea foile din ea. Ar trebui să le spună despre foile care nu erau în mapă când a luat-o Caldwell. De ce nu le spune? se gândi ea. Pentru că-i jurase lui Isabelle că o să i le dea tatălui lui Heather. Isabelle se străduise din răsputeri să rămână în viață până când a auzit promisiunea făcută de Lacey. Nu poate să-și calce cuvântul…

Dintr-o dată, Lacey simți cum încep să-i tremure picioarele. Încercă să le țină pe loc apăsându-și mâinile pe genunchi, dar continua să-i tremure.

— Cred că am face mai bine să chemăm un doctor pentru dumneavoastră, domnișoară Farrell, zise Sloane.

— Nu vreau decât să mă duc acasă, șopti Lacey. Vă rog, lăsați-mă să mă duc acasă.

Știa că Rick îi spunea cu voce joasă ceva detectivului, ceva ce nu putea să audă, și nici nu dorea să audă. Își frecă mâinile. Degetele îi erau lipicioase. Se uită la ele și își înăbuși o exclamație. Nu-și dăduse seama că mâinile ei erau pline de sângele lui Isabelle.

— O să vă conducă domnul Parker, domnișoară Farrell, îl auzi pe detectivul Sloane. O să vorbim cu dumneavoastră din nou mâine dimineață, când veți fi mai liniștită. Vorbea foarte tare, își zise Lacey. Sau i se părea? Nu. Doar că ea auzea țipătul lui Isabelle – Nu…!

Trupul Isabellei o mai fi tot chircit de-a curmezișul patului? se întrebă ea. Simți niște mâini care o îndemnau să se ridice.

— Haide, Lacey, îl auzi pe Rick.

Se ridică supusă și se lăsă condusă afară din cameră, apoi jos, în vestibul. Curtis Caldwell stătuse în vestibul azi după-amiază.

Auzise ce-i spusese Isabelle în legătură cu faptul că nu mai vinde apartamentul.

— Nu a așteptat în living, zise ea.

— Cine nu a așteptat? o întrebă Rick.

Lacey nu-i răspunse. Își aduse brusc aminte de servietă. În ea se aflau foile jurnalului. Își aminti senzația acelor foi mototolite în mâna ei, mototolite și îmbibate de sânge. De acolo provenea sângele de pe mâinile ei. Detectivul Sloane o întrebase dacă o atinsese pe Isabelle. Iar ea îi spusese că o ținuse de mână în timp ce femeia murea.

Trebuie să fi remarcat sângele de pe degetele ei. Trebuie să fie sânge și pe servietă. Lacey avu un moment de claritate, absentă. Dacă îi cere lui Rick să ia el servieta din debara, atunci o să-și dea seama că are sânge pe mâner. Trebuie să o ia singură. Și să încerce să o țină în așa fel încât să nu fie văzută până când nu o curăță de sânge.

Mișunau prea mulți oameni prin jur. Blițuri. Făceau fotografii, luau amprente, împrăștiau pudră pe masă. Lui Isabelle nu i-ar fi plăcut, își zise Lacey. Era atât de pedantă.

Lacey se opri în capul scărilor și privi în sus spre etaj. Isabelle o mai fi zăcând încă acolo? se întrebă ea. Oare îi acoperiseră trupul?

— Haide, Lacey, îl auzi pe Rick care-i înconjură ferm umerii cu brațul, conducând-o spre ușă.

Treceau pe lângă debaraua unde-și lăsase servieta. „Nu pot să-i cer lui să o ia", își aminti Lacey. Smulgându-se de lângă el, deschise ușa debaralei și înșfăcă servieta cu mâna stângă.

— O duc eu, îi spuse Rick.

În mod deliberat se lipi de el, lăsându-și greutatea pe brațul lui cu mâna dreaptă, determinându-l să o susțină, și strângând în același timp mai tare mânerul servietei din mâna stângă.

— Lacey, te duc până acasă, îi promise Rick.

Se simțea ca și cum toți ochii erau ațintiți asupra ei, asupra servietei pline de sânge. „Oare așa s-o simți un hoț? se întrebă ea. Întoarce-te! Dă-le jurnalul; nu este al tău ca să-l iei", insista o voce înlăuntrul ei.

Pe foile alea de hârtie era sângele lui Isabelle. „Dar nu este al

meu nici ca să-l dau", își zise neajutorată.

Când ajunseră în holul clădirii, se îndreptă spre ei un tânăr ofițer de poliție.

— Am să vă duc eu cu mașina, domnișoară Farrell. Detectivul Sloane dorește să fie sigur că ajungeți cu bine acasă.

Apartamentul lui Lacey era pe East End Avenue la întretăierea cu Seventy-ninth Street. Când ajunseră, Rick vru să urce, dar ea îl refuză categoric.

— Nu-mi doresc decât să mă vâr în pat, îi spuse dând din cap la protestele lui că n-ar trebui să fie singură.

— Atunci am să te sun mâine la prima oră, promise el.

Locuia la etajul opt și era singură în lift; drumul până sus i se păru aproape interminabil. Când ieși din lift, coridorul îi aminti de cel din fața apartamentului lui Isabelle și privi plină de teamă în jur, pornind grăbită spre ușă.

Odată intrată în apartament, primul lucru pe care-l făcu fu să arunce servieta sub canapea. Ferestrele livingului dădeau spre East River. Minute întregi Lacey rămase la una dintre ferestre, privind licărul luminilor care se reflectau în apă. În cele din urmă, deși tremura, deschise fereastra și inhală lung aerul rece și proaspăt al nopții. Senzația de irealitate care o copleșise în ultimele ore începu să se risipească, dar în locul ei se instală sentimentul că era atât de obosită cum nu mai fusese niciodată în viața ei. Se întoarse și se uită la ceas 22:30. Cu numai ceva mai mult de douăzeci și patru de ore în urmă refuzase să ridice telefonul și să vorbească cu Isabelle. Acum Isabelle nu va mai suna niciodată…

Îngheță. Ușa! Pusese siguranța la ușă? Alergă să verifice. Da, așa făcuse, dar acum o blocă și înțepeni și un scaun sub clanță. Își dădu brusc seama că tremură din nou. „Mi-e frică, își zise ea, iar mâinile mele sunt lipicioase, lipicioase din cauza sângelui lui Isabelle."

Baia ei era mare pentru un apartament din New York. În urmă cu doi ani, când modernizase totul, adăugase și un jacuzzi lat și adânc. Niciodată nu a fost mai fericită ca în seara aceea că făcuse această investiție, își zise în timp ce aburul acoperea

oglinda.

Se dezbrăcă, lăsându-și hainele pe podea. Intrând în cadă, suspină ușurată când se scufundă în apa caldă, apoi își frecă bine mâinile sub robinet. În cele din urmă, apăsă butonul care punea în mișcare vârtejurile de apă.

Nu-și permise să se gândească la foile pătate de sânge din servietă decât mult mai târziu, când era bine înfășurată într-un halat plușat.

„Nu acum, își zise, nu acum."

Neputând încă să scape de senzația de frig care o încercase toată seara, își aminti că avea o sticlă de whisky în băruleț. Scoase sticla, turnă puțin lichid într-o ceașcă, o umplu cu apă și o vârî apoi în cuptorul cu microunde. „Tati obișnuia să spună că nimic nu este mai bun decât un grog fierbinte ca să scapi de frig", se gândi Lacey. Numai că varianta lui era elaborată, cu cuișoare, zahăr și un bețișor de scorțișoară.

Băutura își făcu efectul și fără toate mirodeniile. Sorbind din ceașcă, în pat, simți cum începe să se calmeze și adormi de îndată ce stinse lumina.

Și aproape imediat se trezi într-un zgomot strident. Deschidea ușa apartamentului lui Isabelle Waring; se apleca peste trupul femeii moarte; Curtis Caldwell ținea pistolul ațintit spre capul ei. Imaginea era foarte vie și puternică.

Îi trebuiră câteva momente ca să-și dea seama că zgomotul strident era telefonul, care suna. Tremurând încă, ridică receptorul. Era Jay, cumnatul ei.

— Tocmai ne-am întors de la cină și am aflat la buletinul de știri că Isabelle Waring a fost împușcată, spuse el. Au spus că există un martor, o tânără care l-ar putea identifica pe ucigaș. Lacey, sper că nu ești tu.

Îngrijorarea din vocea lui Jay era liniștitoare.

— Ba da, eu sunt, îi răspunse ea.

Un moment fu tăcere, după care Jay spuse iute:

— Nu este niciodată bine să fii martor.

— Ei bine, categoric n-am vrut niciodată să fiu așa ceva! zise ea furioasă.

— Kit vrea să vorbească cu tine.

— Nu pot să vorbesc acum, spuse Lacey, știind foarte bine că Kit, iubitoare și îngrijorată, o să pună întrebări care ar obliga-o să ia totul de la început – cum s-a dus la apartament, a intrat, a auzit țipătul, l-a văzut pe ucigașul lui Isabelle.

— Jay, pur și simplu nu pot să vorbesc acum! îl imploră ea. Kit o să înțeleagă.

Închise telefonul și rămase în întuneric, calmându-se, vrând să adoarmă la loc, dându-și seama că urechile îi sunt încordate așteptând să audă un alt țipăt, urmat de zgomotul pașilor care aleargă spre ea.

Pașii lui Caldwell.

Ultimul ei gând în timp ce se cufunda în somn fu la ceva ce spusese Jay acum la telefon. A spus că nu este niciodată bine să fii mator. De ce o fi zis lucrul ăsta? se întrebă ea.

După ce o lăsă pe Lacey în holul clădirii în care se afla apartamentul ei, Rick Parker luă un taxi și se duse direct la el acasă. Știa ce îl așteptă acolo și îi era o groază de moarte. Până acum, știrea morții lui Isabelle Waring trebuie să fi fost transmisă pe toate canalele. Când au ieșit din clădirea ei erau ziariști afară, în jur, și era foarte posibil ca vreunul să-l fi surprins cu camera de luat vederi în timp ce se urca cu Lacey în mașina poliției. Și dacă s-a întâmplat așa, atunci tatăl lui a văzut, pentru că urmărește întotdeauna știrile de la ora zece. Rick se uită la ceas. Era unsprezece fără un sfert.

Așa cum se și aștepta, când intră în apartamentul său întunecat, beculețul robotului clipea, semn că avea mesaje. Apăsă pe butonul de pornire. Nu era decât un singur mesaj – de la tatăl său: „Indiferent ce oră este, sună-mă de îndată ce ajungi!”

Palmele lui Rick erau atât de umede încât trebui să se șteargă cu batista înainte să pună mâna pe receptor. Tatăl lui răspunse la primul apel.

— Înainte se începi cu întrebările, zise Rick cu vocea aspră și nefiresc de stridentă, trebuie să-ți spun că n-am avut de ales. A trebuit să mă duc acolo pentru că Lacey a spus poliției că eu i-am dat numele lui Caldwell, așa că au trimis după mine.

Rick ascultă timp de un minut vocea furioasă a tatălui său și în cele din urmă reuși să răspundă și el:

— Tată, ți-am spus să nu-ți faci probleme. Totul e în regulă. Nu știe nimeni de relația dintre mine și Heather Landi.

4

Sandy Savarano, bărbatul pe care Lacey îl cunoștea sub numele de Curtis Caldwell, părăsi apartamentul lui Isabelle Waring coborând în fugă scările de incendiu și ieșind pe ușa de serviciu. Era riscant, dar uneori n-aveai încotro, trebuia să-ți asumi și riscuri.

Cu pași mari ajunse pe Madison Avenue, având mapa de piele sub braț. De acolo luă un taxi până la hotelul de pe strada 39, unde locuia. Odată intrat în camera lui, aruncă mapa pe pat și-și turnă imediat o porție zdravănă de whisky într-un pahar de apă. Jumătate din lichid îl vărsă jos – restul o să-l bea. Era un ritual pe care-l urma de fiecare dată după o asemenea treabă.

Cu paharul într-o mână, luă mapa și se așeză într-unul din scaunele cu spătar înalt din cameră. Până în ultimul minut totul fusese destul de ușor. Revenise în clădire fără să fie văzut de portar, care ajuta o bătrână să se urce într-un taxi. Intrase în apartament cu cheia pe care o luase de pe masa din vestibul când Lacey Farrell era în bibliotecă cu Waring.

O găsise pe Isabelle în dormitor, proptită pe perne în pat, cu ochii închiși. Mapa de piele era pe noptiera de lângă pat. Când femeia și-a dat seama de prezența lui a sărit din pat și a încercat să fugă, dar el blocase ușa.

Nu a țipat. Nu, era prea speriată ca să o facă. Asta îi plăcea lui cel mai mult: frica aceea din ochi, înțelegerea faptului că nu există nicio scăpare, și că o să moară. A savurat acel moment. Întotdeauna îi plăcea să scoată încet pistolul, să păstreze contactul cu privirea victimei în timp ce-l îndrepta spre ea, țintind cu grijă. Chimia care se declanșase între el și ținta lui în acea fracțiune de secundă înainte de a apăsa pe trăgaci îl înfioră de plăcere.

Și-o reprezentă pe Isabelle retrăgându-se din fața lui, întorcându-se spre pat, cu spatele spre tăblie, mișcând din buze în încercarea de a articula cuvinte. Apoi un singur strigăt: „Nu!” – care se amestecă cu zgomotul venit de jos de unde striga cineva – exact în momentul în care apăsase pe trăgaci.

Savarano bătea furios cu degetele în mapa de piele. Farrell asta venise exact în secunda aia. Dacă n-ar fi fost ea, totul ar fi mers perfect. A fost un prost, își zise, să o lase să-l încuie afară, forțându-l astfel să fugă. Dar avea jurnalul și a omorât-o pe Waring; doar pentru asta fusese angajat. Iar dacă Farrell devine o problemă, o s-o omoare cumva și pe ea… O să facă tot ce va trebui să facă; tot ce făcea parte din meseria lui.

Savarano trase atent fermoarul cu care era închisă mapa și se uită înăuntru. Foile de hârtie erau prinse toate cu grijă la locul lor, dar când le răsfoi constată că erau albe.

Le privea fără să-i vină să creadă. Începu să le răsfoiască iute cu degetul, căutând un scris de mână. Erau albe – toate, nu fusese folosită niciuna. Jurnalul propriu-zis trebuie să fi rămas în apartament, își dădu el seama. Ce să facă? Trebuia să se gândească să vadă cum o scoate la capăt.

Era prea târziu să se întoarcă acum în apartament. Polițiștii or fi împânzit locul. „Trebuie să găsesc altă cale de a pune mâna pe foi."

Dar nu era prea târziu să se asigure că Lacey Farrell n-o să aibă niciodată posibilitatea să-l identifice într-un tribunal. Asta era o treabă care-i făcea chiar bucurie.

5

Aproape către dimineață Lacey căzu într-un somn greu, plin de vise, în care umbre alunecau încet de-a lungul unor coridoare nesfârșite și strigăte înfricoșătoare se auzeau fără încetare din spatele unor uși închise.

A fost o ușurare să se trezească la șapte fără un sfert, deși se temea de ce știa că urma să-i aducă ziua. Detectivul Sloane îi spusese că vrea ca ea să meargă la sediul poliției și să lucreze cu un pictor pentru a face un portret al lui Curtis Caldwell.

Dar, înfășurată în halat, sorbind din cafea și privind barjele care-și croiau încet drum pe East River, își dădu seama că trebuie să ia mai întâi o hotărâre în legătură cu jurnalul.

„Ce să fac cu el?" se întrebă Lacey. Isabelle credea că există în el ceva ce dovedește că moartea lui Heather nu a fost un accident. Curtis Caldwell a furat mapa de piele după ce a omorât-o pe Isabelle.

Oare a omorât-o pentru că se temea de ceea ce găsise Isabelle în jurnal? Furase ceea ce credea că este jurnalul pentru a fi sigur că nu-l va citi nimeni?

Se întoarse și se uită în cameră. Servieta ei era încă acolo, sub canapea; servieta în care ascunsese foile îmbibate în sânge.

„Trebuie să le predau poliției, își zise ea. Dar cred că am o modalitate în care să o pot face respectându-mi în același timp promisiunea dată lui Isabelle."

La ora două, Lacey era încă în micuțul birou al circumscripției de poliție, așezată la o masă vizavi de detectivul Ed Sloane și adjunctul său, detectivul Nick Mars. Detectivul Sloane părea să respire cam greu, ca și cum tocmai mersese grăbit. Sau poate nu era altceva decât faptul că fuma prea mult, se gândi Lacey. Din buzunarul de la piept ieșea un pachet de țigări desfăcut.

Nick Mars era alt gen. El îi amintea de un jucător de fotbal din colegiu pentru care făcuse o pasiune când avea optsprezece ani. Mars nu avea încă treizeci, de ani; avea o față de copil, cu

obraji plini, ochi albaștri nevinovați, un zâmbet plăcut și era amabil. De fapt era sigură că lui i se dăduse rolul de băiat bun în scenariul băiat rău/băiat bun stabilit pentru interogatorii. Sloane răcnea și uneori se înfuria; Nick Mars era cel care liniștea lucrurile, întotdeauna calm și plin de solicitudine.

Lacey se afla la poliție de aproape trei ore, timp suficient ca să-și dea seama de scenariul pe care-l puseseră ei la punct pentru ea. În timp ce descria fața lui Curtis Caldwell pictorului adus de poliție, Sloane se înfurie pentru că nu era mai precisă.

— Nu avea nicio cicatrice, sau semne din naștere, sau tatuaje, îi explică ea pictorului. Cel puțin nimic ce-aș fi putut eu să observ. Tot ce pot să-ți spun este că avea o față îngustă, ochi albaștri spălăciți, pielea bronzată și părul blond cânepiu. Nu era nimic care să te frapeze în trăsăturile lui. Toate era proporționale – excepție făcând poate buzele. Erau ceva cam subțiri. Dar când văzu schița făcută de artist, Lacey spuse ezitând: Nu arăta nicidecum așa.

— Dar atunci cum arăta? se răsti Sloane.

— Ușurel, Ed. Lacey a trecut prin momente grele.

Nick îi zâmbi liniștitor.

Întrucât artistul nu reuși să facă un portret care, după părerea ei, să semene cu bărbatul pe care-l văzuse, îi fură arătat un interminabil număr de fotografii făcute de poliție. Totuși, niciuna nu semăna cu bărbatul pe care-l cunoștea sub numele de Curtis Caldwell, alt lucru care îl înfurie, evident, pe Sloane.

De data asta detectivul scoase o țigară și o aprinse, semn clar al exasperării lui.

— Gata, domnișoară Farrell, zise el brusc. Acum să mai auzim încă o dată povestea dumneavoastră.

— Lacey, ce-ai zice de o ceașcă cu cafea? întrebă Mars.

— Da, mulțumesc. Îi zâmbi recunoscătoare, apoi se admonestă singură: „Fii atentă. Ține minte – băiatul bun/băiatul rău." Era clar că detectivul Sloane avea ceva nou în agenda lui.

— Domnișoară Farrell, aș vrea să trecem în revistă câteva lucruri în legătură cu această crimă. Erați destul de tulburată când ați format 911 aseară.

— Și pe bună dreptate, zise Lacey ridicând din sprâncene.

— Categoric. Și aș spune că practic erați într-o stare de șoc când am vorbit cu dumneavoastră după ce am ajuns acolo.

— Sunt sigură că eram. De fapt, majoritatea celor petrecute seara trecută erau pentru ea ca într-o ceață.

— Nu v-am însoțit până la ușă când ați plecat, dar înțeleg că ați avut atâta prezență de spirit încât să vă amintiți că v-ați lăsat servieta în debaraua din vestibul, lângă ușa apartamentului Waring.

— Mi-am amintit când am trecut pe lângă debara, da.

— Vă aduceți aminte că fotografii își făceau meseria în acel moment?

Își întoarse gândurile la seara dinainte. Pelicula de pudră pe mobilă. Săgețile de lumină ale blițurilor.

— Da, îmi amintesc, răspunse ea.

— Vreți să vă uitați atunci la fotografia asta, vă rog? Sloane îi întinse peste birou o fotografie opt pe zece. De fapt, îi explică el, ceea ce vedeți este o porțiune mărită dintr-o fotografie de rutină făcută în vestibul. Și făcu un semn din cap spre bărbatul mai tânăr. Detectivul Mars a sesizat detaliul.

Lacey privea fotografia. Era ea, din profil, strângând mânerul servietei pe care o ținea departe de Rick Parker care se întindea să i-o ia pentru a o duce el.

— Deci nu numai că v-ați amintit să luați servieta, dar ați și insistat să o duceți singură.

— Ei bine, în bună măsură lucrul ăsta mă caracterizează. Și când este vorba de colegi de serviciu, consider că este deosebit de important să mă bizui pe propria mea persoană, le explică ea cu voce joasă și calmă. Totuși, cred că acționam probabil în mod automat. Nu-mi amintesc ce era în capul meu.

— Ba eu nu cred asta, interveni detectivul Sloane. De fapt, sunt sigur că ați acționat în mod cu totul deliberat. Vedeți, domnișoară Farrell, în acea debara am găsit urme de sânge – sângele lui Isabelle Waring. Cum credeți că a putut să ajungă acolo?

Jurnalul lui Heather, se gândi Lacey. Foile pătate de sânge. Vreo două căzuseră pe mocheta din debara în timp ce le înghesuia în servietă. Și, firește, mâinile ei pline de sânge. Dar

nu-i putea spune lucrul ăsta detectivului – oricum, nu încă. Avea nevoie de timp pentru a studia jurnalul. Își privi mâinile, încrucișate în poală. „Ar trebui să spun ceva, dar ce?" se gândi ea.

Sloane se aplecă peste birou într-un mod agresiv, chiar acuzator.

— Domnișoară Farrell, nu știu care e jocul dumneavoastră, sau ce nu vreți să ne spuneți, dar în mod clar asta n-a fost o crimă obișnuită. Bărbatul care s-a dat drept Curtis Caldwell nu a jefuit apartamentul și nici nu a omorât-o întâmplător pe Isabelle Waring. Crima a fost plănuită și executată cu grijă. Apariția dumneavoastră la fața locului a fost probabil singurul lucru care nu a corespuns planului. Făcu o pauză, după care continuă cu voce iritată: Ne-ați spus că avea asupra lui mapa de piele a doamnei Waring. Mai descrieți-mi-o o dată.

— Descrierea este aceeași, zise Lacey. Era de mărimea standard a unei mape de piele și avea fermoar de jur-împrejur astfel încât când este închisă să nu scape nimic din ea.

— Domnișoară Farrell, ați mai văzut așa ceva până acum?

Sloane îi întinse peste birou o foaie de hârtie.

Lacey o luă în mână. Era una dintre foile jurnalului, acoperită cu un scris de mână.

— Nu sunt sigură, zise ea.

— Citiți-o, vă rog.

Era datată cu trei ani în urmă. Și începea așa: *„Baba a venit să vadă spectacolul din nou. Ne-a dus apoi pe toți să cinăm la restaurant…"*

„Jurnalul lui Heather, se gândi ea. Trebuie că am pierdut foaia asta. Câte oi mai fi pierdut?" se întrebă dintr-o dată.

— Ați văzut asta până acum? o întrebă din nou Sloane.

— Ieri după-amiază, când l-am adus pe cel pe care-l cunosc sub numele de Curtis Caldwell să vadă apartamentul, Isabelle era în bibliotecă, așezată la birou. Mapa de piele era deschisă, iar ea citea foile pe care le scosese din aceasta și care nu erau prinse de șină. Nu pot avea certitudinea că este una dintre aceste foi, dar probabil că este.

Cel puțin asta era un adevăr, se gândi ea. Dintr-o dată avu un

sentiment de regret că nu și-a făcut timp dimineață să scoată copii după jurnal înainte să vină la poliție.

Asta se hotărâse să facă – să dea originalul poliției, o copie lui Jimmy Landi și să păstreze o copie pentru ea.

— Am găsit foaia asta de hârtie în dormitor, sub fotoliu, îi spuse Sloane. Poate că au mai fost și alte foi rătăcite. Credeți posibil lucrul ăsta? Nu așteptă să-i răspundă și continuă: Să revenim la petele de sânge pe care le-am găsit în debaraua de jos. Aveți vreo idee cum au putut să ajungă acolo?

— Aveam sânge pe mâini. Știți asta, spuse Lacey.

— O, da, știu asta, dar nu vă șiroia sânge de pe mâini când ați luat servieta aseară, la plecare. Deci ce s-a întâmplat? Ați pus ceva în servieta aceea înainte să ajungem noi acolo, ceva ce ați luat din dormitorul lui Isabelle Waring? Eu așa cred. De ce nu ne spuneți ce ați luat? Să fi fost poate mai multe foi ca aceea pe care ați citit-o acum împrăștiate prin cameră? Nu-i așa că au fost?

— Ia-o mai încet, Eddie. Dă-i lui Lacey vreme să răspundă, îi ceru Mars.

— Lacey poate avea tot timpul pe care-l dorește, Nick, se răsti Sloane. Dar adevărul o să fie aceiași. A luat ceva din camera aia; sunt sigur de asta. Și atunci nu-ți pui întrebarea de ce un martor nevinovat să ia ceva de genul ăsta din camera victimei? Poți să-mi spui de ce? o întrebă el pe Lacey.

Dorea cu disperare să le spună că avea jurnalul și de ce-l avea. „Dar dacă o fac, își zise, or să-mi ceară să îl predau imediat. Nu mă vor lăsa să fac o copie pentru tatăl lui Heather. Și categoric nu le pot spune că am de gând să fac o copie și pentru mine; or să reacționeze ca și cum aș avea vreo legătură cu moartea lui Isabelle. Am să le dau originalul mâine."

Se ridică.

— Nu, nu pot. Ați terminat cu mine, detectiv Sloane?

— Pentru astăzi, domnișoară Farrell, da. Dar vă rog să țineți minte că ar fi tăinuitor în cazul investigării unei a crime implică pedepse serioase. Pedepse penale, adăugă cu o umbră de amenințare în glas. Și încă un lucru; dacă ați luat vreunele dintre foile astea, mă întreb ce fel de martor „nevinovat" sunteți.

În definitiv, dumneavoastră sunteți cea care l-ați adus pe ucigaș în casa lui Isabelle Waring..

Lacey plecă fără să răspundă. Trebuia să se ducă la birou, dar mai întâi va trece pe acasă ca să ia jurnalul lui Heather Landi. O să rămână la birou după-amiază până când o să plece toată lumea și o să facă toate copiile de care are nevoie. A doua zi o să-i dea originalul lui Sloane. O să-l facă să înțeleagă de ce l-a luat, își zise ea nervoasă.

Porni să cheme un taxi, apoi se hotărî să se ducă acasă pe jos. Soarele de prânz îi făcea bine. Încă mai avea senzația aceea de frig până în măduva oaselor. Când traversă Second Avenue, simți pe cineva foarte aproape, în spatele ei, și se întoarse brusc pentru a întâlni ochii nedumeriți ai unui bătrân.

— Scuze, murmură ea pășind pe trotuar.

„Mă așteptam să-l văd pe Curtis Caldwell, își zise Lacey, tulburată să constate că tremură. Dacă jurnalul era ceea ce căuta, atunci nu-l are. Se va întoarce după el? Știe că l-am văzut și că-l pot identifica pe el ca fiind criminalul." Până când poliția îl va prinde pe Caldwell – dacă o să-l prindă –, ea se afla în pericol, era sigură de asta. Încercă să-și scoată gândul din minte.

În holul clădirii ei se simți în siguranță, dar când ajunse la etajul la care locuia, coridorul lung i se păru înfricoșător și, cu cheia în mână, se grăbi spre apartamentul ei și intră iute.

„N-am să mai folosesc niciodată servieta asta", își spuse în timp ce o scotea de sub canapea; o duse în dormitor și o puse pe birou, evitând cu grijă să atingă mânerul pătat de sânge.

Scoase cu atenție foile jurnalului, încleștând maxilarul la vederea celor pătate de sânge. Le puse pe toate într-un plic și căută în debara o geantă.

Zece minute mai târziu ieși în stradă, ținând geanta strâns sub braț. În timp ce făcea nervoasă semn unui taxi, încerca să se convingă singură că, indiferent cine o fi Caldwell și care o fi fost motivul pentru care a omorât-o pe Isabelle, trebuie că acum se află cu siguranță la sute de mile depărtare, ascunzându-se.

6

Sandy Savarano, alias Curtis Caldwell, avu grijă să nu fie recunoscut când sună de la un telefon nu mai departe de un bloc de clădirea în care se afla apartamentul lui Lacey Farrell. Purta o perucă cu părul albit, era neras, iar costumul de avocat fusese înlocuit cu un pulover fără nicio formă, purtat peste niște blugi decolorați.

— După ce a plecat de la poliție, Farrell s-a dus pe jos acasă și a urcat în apartament, spuse el privind în josul străzii. N-am de gând să mă învârtesc prin jur. Vizavi de clădirea ei este parcată o mașină a poliției. S-ar putea să fie acolo pentru a o supraveghea.

Porni spre vest, apoi se răzgândi și se întoarse. Se hotărî să țină sub ochi mașina poliției o vreme, pentru a-și verifica teoria că polițiștii au fost însărcinați să o păzească pe Lacey Farrell. Nu fu nevoit să aștepte mult. O zări pe tânăra femeie, în costum negru și cu o geantă sub braț, părăsind clădirea și chemând un taxi. Când mașina se îndepărtă, se întoarse spre polițiști ca să vadă ce au de gând să facă. O secundă mai târziu, echipajul de poliție porni în urma taxiului.

„Bine, se gândi el. Asta înseamnă un obstacol mai puțin în calea mea."

7

Întorși la restaurant după ce făcuseră toate aranjamentele pentru incinerarea Isabellei, Jimmy Landi și Steve Abbot se duseră direct în biroul lui Jimmy. Steve turnă generos whisky în două pahare și puse unul în fața lui Landi comentând:

— Cred că amândoi avem nevoie de asta.

— Știu că așa este, zise Landi întinzând mâna să ia paharul. A fost o zi îngrozitoare.

Isabelle urma să fie incinerată când, trupul îi va fi eliberat de morgă, iar cenușa va fi depusă la cimitirul Gate of Haven din Westchester, în cavoul familiei.

— Părinții mei, copilul meu, fosta mea soție, vor fi cu toții acolo sus, spuse privind spre Abbott. Nu are niciun sens, nu-i așa Steve? Un tip pretinde că vrea să cumpere un apartament, apoi se întoarce și o ucide pe Isabelle, o femeie fără apărare. Nu s-a afișat cu niciun fel de bijuterii scumpe. Nici nu avea. Nu a preocupat-o niciodată așa ceva.

Fața i se contorsionă într-un amestec de furie și durere.

— Eu i-am spus să scape de apartament! Toate revenirile ei asupra morții lui Heather, convinsă că n-a fost un accident! Își ieșise din minți și mă înnebunise și pe mine, iar faptul că tot mergea în acel apartament nu făcea decât să înrăutățească și mai mult lucrurile. În plus, avea nevoie de bani. Tipul ăla, Waring, cu care se căsătorise, nu i-a lăsat niciun sfanț. N-am vrut decât să-și continue viața. Și uite că este ucisă! Ochii îi străluceau plini de lacrimi. Ei bine, acum este cu Heather. Poate că acolo își dorea să fie. Nu știu.

Abbott, în efortul evident de a schimba subiectul, își drese vocea și spuse:

— Jimmy, Cynthia vine pe la zece să ia cina. Ce-ai zice să vii cu noi?

— Nu, dădu Landi din cap, dar îți mulțumesc. Mă tot cocoloșești de aproape un an, Steve, de când a murit Heather, dar nu mai pot continua așa. Totul o să fie în ordine. Încetează să-ți mai faci probleme în legătură cu mine și ocupă-te de

prietena ta. Ai de gând să te căsătorești cu ea?

— Nu mă grăbesc, spuse Abbott zâmbind. Două divorțuri sunt suficiente.

— Ai dreptate. De aceea am rămas eu singur toți anii ăștia. Și tu ești încă tânăr. Mai ai de parcurs încă un drum lung.

— Nu chiar atât de lung. Nu uita că în primăvară am făcut patruzeci și cinci.

— Zău? Ei bine, eu fac luna viitoare șaizeci și opt, zise Jimmy cu un mormăit. Dar să nu mă consideri ieșit încă din competiție. Și eu mai am încă mult până când am să dau în primire. Și să nu uiți asta!

Apoi îi făcu cu ochiul lui Abbott. Zâmbiră amândoi. Abbott sorbi ultima înghițitură de whisky și se ridică.

— Sunt sigur că mai ai, și contez pe asta. Când o să deschidem localul din Atlantic City, ceilalți pot foarte bine să tragă obloanele! Am dreptate? Abbott îl văzu pe Jimmy că se uită la ceas și zise: Ei bine, ar trebui să cobor.

La scurt timp după ce plecă Abbott, recepționera îl sună pe Jimmy:

— Domnule Landi, dorește să vorbească cu dumneavoastră o domnișoară Farrell. Mi-a zis să vă spun că e agentul imobiliar care a lucrat pentru doamna Waring.

— Fă-mi legătura, zise el răstit.

Întoarsă la birou, Lacey îi răspunse destul de evaziv lui Rick Parker la întrebările despre interviul cu detectivul Sloane.

— Mi-a arătat niște fotografii. Nimeni nu semăna nici pe departe cu Caldwell. Refuză din nou invitația lui Rick la cină. Am de lucrat la niște materiale cu care am rămas în urmă, i-a spus cu un zâmbet slab.

Și chiar este adevărat, își zise după aceea.

Așteptă până când plecă toată lumea înainte de a lua geanta și a merge la xerox, unde făcu două copii după jurnalul lui Heather, una pentru tatăl fetei și una pentru ea. Apoi sună la restaurantul lui Landi. Convorbirea a fost scurtă: Jimmy Landi o așteaptă.

Era înainte de începerea spectacolelor și era greu de găsit un taxi, dar fu norocoasă; unul tocmai își lăsa pasagerii în fața

clădirii în care se afla biroul ei. Lacey alergă puțin și sări în taxi exact înainte ca altcineva să pună mâna pe el. Dădu adresa restaurantului *Venența* pe West Fifty-six Street, se lăsă pe spate și închise ochii. Numai atunci slăbi strânsoarea gențiii, deși continuă să o țină în siguranță la subraț. De ce nu se simțea deloc în largul ei? se întrebă. Și de ce avea senzația că este urmărită?

Ajunse la restaurant, văzu că sala era plină, iar barul ticsit. De îndată ce-și spuse numele, recepționera îl chemă pe *maître d'hotel.*

— Domnul Landi vă așteaptă sus, domnișoară Farrell, îi spuse el.

La telefon îi spusese pur și simplu că Isabelle găsise jurnalul lui Heather și că a vrut să-i fie dat lui.

Dar când se găsi în biroul lui, vizavi de bărbatul solid, cu ochii melancolici, Lacey se simți de parcă ar fi slobozit lovitura într-o țintă rănită. Și totuși își zise că trebuie să-i spună ultimele cuvinte rostite de Isabelle Waring înainte de a muri.

— I-am promis că vă dau jurnalul dumneavoastră. Și i-am promis că-l voi citi și eu. Nu știu de ce a vrut Isabelle să-l citesc și eu. Cuvintele ei exacte au fost – „Arată-i… unde". Dorea să vă arăt ceva din jurnal. Bănuiesc că dintr-un motiv oarecare credea că eu am să găsesc ceva ce ar confirma bănuiala ei că moartea fiicei dumneavoastră nu a fost un simplu accident. Încerc să-i respect dorințele. Deschise geanta și scoase setul de foi pe care-l adusese cu ea.

Landi se uită la ele, apoi întoarse privirea în altă parte.

Lacey era sigură că vederea scrisului de mână al fiicei sale i-a provocat un șoc dureros, dar singurul lui comentariu fu un mormăit iritat:

— Astea nu sunt originalele.

— Nu am originalele cu mine. Le predau poliției dimineață.

Landi se îmbujoră de o furie bruscă.

— Nu asta ți-a cerut Isabelle să faci.

Lacey se ridică.

— Domnule Landi, nu am de ales. Sunt sigură că înțelegeți că va trebui să fac mari eforturi pentru a le explica de ce am ridicat

o dovadă de la locul crimei. Am certitudinea că originalele vă vor fi restituite în cele din urmă, dar pentru moment mă tem că va trebui să vă mulțumiți cu o copie. Ca și mine de altfel, își zise ea plecând.

Landi nici măcar nu-și ridică privirea când Lacey ieși.

Când ajunse acasă, Lacey aprinse lumina de la intrare și făcu câțiva pași în interior înainte de a-și da seama de haosul care i se înfățișa înaintea ochilor. Sertarele fuseseră răsturnate, debaralele răscolite, pernele de pe mobilă aruncate pe podea. Până și frigiderul fusese golit și lăsat deschis. Uimită și îngrozită, rămase cu ochii ațintiți la harababura din fața ei, apoi se poticni printre lucrurile aruncate pretutindeni pentru a-l chema la telefon pe administrator; în timp ce el suna la 911, ea îi telefonă detectivului Sloane.

Acesta ajunse la scurtă vreme după polițiștii de la circumscripția locală.

— Știi ce au căutat, nu-i așa? zise ca din întâmplare Sloane.

— Da, știu, îi răspunse Lacey. Jurnalul lui Heather Lacey. Dar nu este aici. Este la birou. Sper că cine a făcut asta nu s-o fi dus și acolo.

În mașina poliției în drum spre birou, detectivul Sloane îi citi drepturile.

— Mi-am ținut promisiunea făcută unei muribunde, protestă ea. Mi-a cerut să citesc jurnalul și apoi să i-l dau tatălui lui Heather Landi și asta am făcut. I-am dus o copie în seara asta.

Când ajunseră la birou, Sloane n-o slăbi nicio clipă din ochi când descuie fișetul și scoase plicul în care pusese originalul jurnalului. Desfăcu clamele, scoase câteva foi de hârtie, le studie, apoi ridică privirea spre ea.

— Sunteți sigură că mi-ați dat totul?

— Asta este tot ce avea Isabelle în clipa în care a murit, răspunse Lacey sperând că n-o să facă presiuni asupra ei. Deși ăsta era adevărul, nu era totuși adevărul complet: copia de pe jurnal pe care o făcuse pentru ea era încuiată în sertar.

— Ar fi mai bine să mergem la sediu, domnișoară Farrell.

Cred că trebuie să mai vorbim puțin despre lucrul ăsta.

— Apartamentul meu, protestă ea. Vă rog, trebuie să pun puțin lucrurile în ordine. Sună ridicol, își zise ea. S-ar putea ca cineva să o fi omorât pe Isabelle din cauza jurnalului lui Heather și s-ar fi putut să fiu omorâtă și eu dacă aș fi fost acasă astă seară, iar eu mă gândesc la dezordinea din apartament. Își dădu seama că o doare capul. Era trecut de zece seara, iar ea nu mâncase de ceasuri întregi nimic.

— Apartamentul dumneavoastră poate să mai aștepte, îi spuse brusc Sloane. Trebuie să vorbim despre toate astea acum.

Dar când ajunseră la poliție, fu nevoit să-l trimită pe detectivul Nick Mars să-i cumpere un sandviș și niște cafea. Apoi începu.

— Gata, haideți să o luăm de la capăt, domnișoară Farrell.

Aceleași întrebări din nou și din nou, se gândi Lacey, clătinând din cap. A cunoscut-o pe Heather Landi? Nu este ciudat că, pornind de la o întâlnire întâmplătoare în lift, cu luni în urmă, să o sune Isabelle Waring pentru a-i propune să se ocupe de vânzarea apartamentului? Cât de des s-a văzut cu Waring în ultimele săptămâni? La prânz? La cină? Vizite la sfârșitul zilei?

— Numea înserarea „lumină potolită", se auzi Lacey spunând, storcându-și creierii să găsească eventual ceva ce nu le-o fi spus până acum. Spunea că acest moment al zilei este un moment al însingurării.

— Și nu avea prieteni vechi pe care să-i sune?

— Nu știu decât că mă suna pe mine. Poate că o făcea pentru că se gândea că, fiind și eu singură, în Manhattan, aș putea-o ajuta să înțeleagă ceva din viața fiicei ei. Și poate moartea ei, adăugă după o clipă de gândire. Avea în fața ochilor fața tristă a lui Isabele, pomeții ei înalți și ochii depărtați, vestigii ale adevăratei frumuseți care trebuie să fi fost când era tânără. Cred că a fost așa cum ai vorbi cu un șofer de taxi sau un barman. Găsești pe cineva care să te asculte cu simpatie, știind că nu trebuie să-ți faci probleme că persoana respectivă o să-ți amintească ce ai spus după ce ai depășit momentul dificil.

— Hai să vorbim despre felul în care s-a întors Curtis

Caldwell în apartamentul Waring, zise Sloane fără nici cel mai mic semn în ce privește reacția lui la cele spuse de ea. Nu a existat niciun indiciu că ușa ar fi fost forțată. Isabelle Waring nu i-a deschis, evident, ușa, ca apoi să urce și să se așeze în pat cu el acolo, l-ați dat o cheie?

— Nu, firește că nu, protestă Lacey. Dar stați așa o secundă! Isabelle lăsa întotdeauna o cheie într-un bol pe masa din vestibul. Mi-a spus că o lasă acolo ca, în cazul în care coboară după poștă, să nu-și mai bată capul să ia toate cheile. S-ar fi putut ca Caldwell să o fi văzut acolo și să o fi luat. Dar despre apartamentul meu? protestă ea. Cum a putut să intre? Avem portar.

— Și un garaj circulat în clădire, și o intrare de serviciu. Aceste așa-zise clădiri sigure sunt o glumă, domnișoară Farrell. Doar lucrezi în domeniul imobiliar. Trebuie să știi asta.

Lacey se gândi la Curtis Caldwell, cu pistolul în mână, alergând să o găsească pentru a o ucide.

— Nu este o glumă foarte bună. Își dădu seama că este pe punctul de a izbucni în plâns. Vă rog, vreau să mă duc acasă, zise ea.

O secundă crezu că or să o mai rețină, dar Sloane se ridică.

— E-n regulă. Puteți pleca acum, domnișoară Farrell, dar trebuie să vă avertizez că s-ar putea să fie formulate împotriva dumneavoastră acuzații oficiale de tăinuire de dovezi de la locul crimei.

„Ar fi trebuit să vorbesc cu un avocat, își zise Lacey. Cum de am putut să fiu atât de proastă?”

Când ajunse, Ramon Garcia, intendentul clădirii, și soția lui, Sonya, puneau lucrurile în ordine în apartament.

— Nu puteam să te lăsăm să te întorci tot în harababura asta, îi spuse Sonya ștergând praful de pe birou. Am pus lucrurile la loc în sertare; sunt sigură că nu cum ai face tu, dar cel puțin nu mai sunt împrăștiate pe podea.

— Nu știu cum să vă mulțumesc, zise Lacey. Apartamentul era plin de polițiști când plecase și îi era groază când se gândea ce va găsi la întoarcere.

Ramon tocmai terminase de înlocuit încuietoarea de la ușă.

— Asta a fost lucrătura unui expert, spuse el. Și a avut și uneltele potrivite. Cum de nu v-a luat cutia cu bijuterii?

Ăsta a fost primul lucru pe care polițiștii i-au spus să-l verifice. Cele câteva brățări de aur, cerceii ei cu diamante și perlele de la bunica erau acolo, nemișcate de la locul lor.

— Cred că nu asta a căutat, spuse Lacey. Vocea îi era joasă și obosită. Sonya se uită pătrunzător la ea.

— Am să revin mâine dimineață. Nu-ți face probleme. Când ai să te întorci de la serviciu totul va fi la locul său.

Lacey îi conduse la ușă.

— Piedica funcționează? îl întrebă pe Ramon. El o încercă.

— Nimeni nu intră atât timp cât e trasă. Ești în siguranță.

Închise ușa și o încuie. Apoi privi în jur, în apartament, și o cuprinse un tremur. „În ce m-am băgat singură?" se întrebă ea.

8

De obicei Lacey nu folosea ca farduri decât rimel și un contur-creion deschis pentru buze, dar în lumina dimineții, când văzu cearcănele de sub ochi și cât de palidă era, își dădu cu roșu în obraji, cu fard de pleoape și sfârși prin a-și căuta rujul. Toate astea nu reușiră totuși să o facă să arate mult mai bine. Nici măcar bleizerul ei favorit, maro cu auriu, nu-i ajută prea mult în a-i spulbera starea de spirit sumbră. O ultimă privire în oglindă îi spuse că arătă tot obosită și parcă șleampătă.

În ușa biroului se opri, trase adânc aer în piept și-și îndreptă umerii. Își aduse aminte că pe vremuri tatăl ei îi spusese că atunci când ești înalt inspiri încredere celorlalți. Iar ea avea nevoie de această încredere, își spuse câteva minute mai târziu, când fu convocată în biroul lui Richard Parker Sr.

Era și Rick cu tatăl său. Parker senior era evident furios. Lacey se uită la Rick. Niciun fel de simpatie nici la el, se gândi ea. Acum chiar este vorba de *Parker and Parker.*

Richard Parker Sr. intră direct în subiect.

— Lacey, după cum am fost informat de oamenii de pază, aseară ai venit aici cu un detectiv. Ce a fost cu chestia asta?

Îi explică cât putu de simplu că s-a hotărât să predea jurnalul poliției, dar că a trebuit să facă mai întâi o copie pentru tatăl lui Heather.

— Ai ascuns dovada aici, la birou? întrebă Parker Sr. ridicând dintr-o sprânceană.

— Intenționam să i-l dau detectivului Sloane astăzi. Le povesti despre apartamentul ei care fusese răscolit. Nu am încercat să fac decât ce mi-a cerut Isabelle să fac. Acum se pare că am comis un delict condamnabil.

— Nu trebuie să fii expert în drept ca să știi asta, interveni Rick. Lacey, ai făcut un lucru necugetat.

— N-am prea fost în stare să gândesc, zise ea. Îmi pare rău de asta, dar…

— Și mie îmi pare rău, interveni Parker Sr. Pentru astăzi ai

stabilită vreo întâlnire?

— Două pentru după-amiază.

— Or să se ocupe de ele Liz sau Andrew. Rick, ai tu grijă de asta. Lacey, ai să te ocupi de lista telefoanelor pentru viitorul imediat.

— Nu este drept, zise ea brusc furioasă, scuturându-se de senzația de letargie.

— Nu este drept nici să târăști firma într-o investigație legată de o crimă, domnișoară Farrell.

— Îmi pare rău, Lacey, îi spuse Rick.

Îndată ce se întoarse în biroul ei, una dintre noile secretare, Grace MacMahon, îi aduse o ceașcă cu cafea și, aplecându-se să i-o dea, îi spuse în șoaptă ca să nu fie auzită:

— Astăzi am ajuns devreme și aici era un detectiv care stătea de vorbă cu domnul Parker. N-aș putea să spun ce vorbeau, dar am auzit că era ceva legat de tine.

Lui Sloane îi plăcea să spună că o bună treabă de polițist începe cu o presimțire. După douăzeci și cinci de ani în poliție, avea numeroase confirmări, pentru că multe dintre presimțirile lui se dovediseră a fi corecte. De aceea își expunea teoriile în fața lui Nick Mars în timp ce studiau jurnalul lui Heather Landi.

— Îți spun eu că Lacey Farrell încă nu joacă corect cu noi, spunea el furios. Este mult mai implicată în treaba asta decât lasă să se creadă. Știm că a scos jurnalul din apartament; știm că a făcut o copie ca să i-o dea lui Jimmy Landi. Și arătă către paginile pătate de sânge. Și-am să-ți mai spun și altceva, Nick. Mă îndoiesc că am fi văzut noi astea dacă n-aș fi speriat-o ieri spunându-i că am găsit urme din sângele lui Isabelle Waring pe mocheta din debara, exact acolo unde-și lăsase servieta.

— Și la asta te-ai gândit, Eddie? îl întrebă Mars. Paginile astea nu sunt numerotate. De unde să știm noi că Farrell nu le-a distrus pe cele pe care nu a dorit să le vedem? Sunt de acord cu tine. Amprentele digitale ale lui Farrell nu se găsesc numai pe toate foile astea, ci pe întreg cazul.

O oră mai târziu, detectivul Sloane primi un telefon de la Matt Reilly, specialist în amprente. Matt trimisese o amprentă

găsită pe ușa exterioară a apartamentului lui Lacey la SAFIS[2] și îl anunță că amprenta este a lui Sandy Savarano, un ticălos suspectat de a fi implicat în peste zece crime legate de droguri.

— Sandy Savarano! exclamă Sloane. Asta-i o nebunie, Matt. Barca lui Savarano a sărit în aer cu el cu tot acum doi ani. Am asistat la funeraliile lui în cimitirul Woodlawn.

— Ai asistat la funeraliile altcuiva, îi replică sec Reilly. Morții nu dau buzna în apartamente.

În restul zilei Lacey urmări neputincioasă cum clienții pe care ea îi asigurase erau repartizați altor agenți. Atâta trudă, ca toate informațiile pe care le obținuse să fie date acum altora. Așa fusese la început, dar asta cu opt ani în urmă.

Se simțea de asemenea prost din cauza senzației că era în permanență urmărită. Rick tot intra și ieșea în secția vânzări, unde se afla și biroul ei și avea impresia că n-o scăpa din ochi.

De câteva ori când se dusese să ia un dosar, îl surprinsese uitându-se la ea. Părea că o supraveghează în permanență. Avea presimțirea că până la sfârșitul zilei o să i se spună să nu mai vină la slujbă până când nu se încheie ancheta, așa că dacă vrea să ia copia jurnalului lui Heather trebuie să o scoată din birou astfel încât să n-o vadă Rick.

Avu, în sfârșit, posibilitatea să scoată copia la cinci fără zece, când Rick fu chemat în biroul tatălui său. De abia reușise să strecoare plicul în geantă, că Richard Parker Sr. o chemă la el și o anunță că este suspendată.

9

— Sper că nu-ți este prea foame, Alex, îi spuse Jay uitându-se încă o dată la ceas. De obicei, Lacey nu întârzie.

Era evident că este iritat. Mona Farrell sări în apărarea fiicei sale.

— Traficul este întotdeauna îngrozitor la această oră și s-ar fi putut să o împiedice ceva încă înainte să plece de acasă.

Kit îi aruncă soțului ei o privire dojenitoare.

— Cred că, având în vedere prin ce a trecut Lacey, nimeni n-ar trebui să fie deranjat dacă întârzie puțin. Dumnezeule, a fost la un pas de a fi ucisă acum două zile, apoi noaptea trecută i-a fost spart apartamentul. Categoric n-are nevoie să mai fie admonestată, Jay.

— Sunt de acord, aprobă Alex Carbine. A avut două zile îngrozitoare.

Mona îl privi pe Carbine cu un zâmbet recunoscător. Niciodată nu se simțea pe deplin în largul ei cu ginerele ăsta adesea atât e prețios. Nu-i trebuia mult să devină înțepat și, de obicei, nu prea avea răbdare cu nimeni, dar remarcase că se purta cu deferență față de Alex.

În seara aceea își luau cocktail-urile în living, așteptând-o pe Lacey cu toții, inclusiv copiii. Bonnie ședea chiar la fereastră pentru a o vedea când sosește.

Este opt și un sfert, își zise Mona. Lacey trebuia să sosească la șapte și jumătate. Chiar nu-i stătea în fire să întârzie atât. Ce o fi reținut-o?

Lacey resimți impactul deplin a tot ceea ce se întâmplase când ajunse acasă la cinci și jumătate și-și dădu seama că practic rămăsese fără slujbă. Parker Sr. îi promisese că va continua să primească salariul de bază – „cel puțin pentru o perioadă scurtă de timp", îi spusese el.

„O să mă concedieze, înțelese ea. O să folosească pretextul că am pus în pericol firma copiind și ascunzând la birou dovada. Lucrez pentru el de opt ani. Sunt unul dintre cei mai buni agenți

ai lui. De ce să vrea să scape de mine? Propriul lui fiu mi-a dat numele lui Curtis Caldwell și mi-a spus să aranjez o întâlnire. Și sunt sigură că n-o să-mi dea niciun fel de compensație, așa cum mi s-ar fi cuvenit după atâția ani lucrați la el. O să spună că mă concediază din cauza anchetei. Se pare că am probleme pe mai multe fronturi, își zise, clătinând din cap din cauza nenorocirilor care se abătuseră brusc asupra ei. Trebuie să vorbesc cu un avocat, dar cu cine?"

Jack Regan! – îi trecu prin minte. El și soția lui, Margaret, un cuplu în jur de cincizeci și cinci de ani, locuiau la etajul al cincisprezecelea în aceeași clădire cu ea. Stătuse de vorbă cu ei la o petrecere de Crăciunul trecut și-și aminti că lumea îl întreba despre un proces penal pe care tocmai îl câștigase. Se hotărî să-l sune imediat, dar constată că numărul lor nu era în cartea de telefon.

Cel mai rău lucru ce se poate întâmpla este să-mi trântească ușa în nas, își zise în timp ce urca în lift ca să meargă la etajul al cincisprezecelea. Când sună la ușă, se surprinse privind nervoasă în susul și în josul coridorului.

După surpriza inițială provocată de vederea ei, îi făcură o primire cu adevărat călduroasă. Tocmai beau ceva înainte de cină și o invitară să li se alăture. Auziseră despre faptul că apartamentul îi fusese călcat de hoți.

— Ăsta este în parte motivul pentru care sunt aici, începu ea.

Lacey plecă o oră mai târziu, stabilind ca Regan să o reprezinte în eventualitatea că probabil va fi pusă sub acuzare pentru tăinuirea jurnalului.

— Acuzația cea mai ușoară care ți s-ar putea aduce ar fi aceea de a fi obstrucționat administrația guvernamentală, i-a spus Regan. Dar dacă ei consideră că ai avut un motiv ascuns ca să iei jurnalul, s-ar putea ca lucrurile să fie mai serioase.

— Singurul meu motiv a fost de a-mi ține promisiunea făcută unei femei muribunde, protestă Lacey.

Regan zâmbise, dar ochii lui erau serioși.

— Nu pe mine trebuie să mă convingi, Lacey, dar să știi că n-a fost un lucru înțelept ceea ce ai făcut.

Își ținea mașina în garajul de la subsolul clădirii în care locuia, lux pe care, dacă totul o să meargă așa cum se temea ea, n-o să și-l mai poată permite. Era unul din cele câteva lucruri neplăcute de care-și dăduse seama în ziua respectivă.

Ora de vârf trecuse, dar chiar și acum traficul era destul de intens. „Am să întârzii o oră, își zise ea în timp ce de-abia se mișca pe podul George Washington, unde blocarea unei benzi crease un ambuteiaj. Jay trebuie să fie într-o stare de spirit minunată", se gândi, zâmbind răutăcioasă, dar de fapt fiind cu adevărat îngrijorată că-și face familia să aștepte.

În timp ce rula pe drumul nr. 4 se gândi ce să le spună despre ceea ce se întâmplă. Totul, decise în final. „Dacă mama sau Kit mă sună la birou și eu nu sunt acolo, trebuie să știe de ce."

Jack Regan era un avocat bun, se liniști singură când se înscrise pe drumul nr. 17. O să rezolve lucrurile. Privi în oglinda retrovizoare. Oare mașina aia o urmărește pe ea? se întrebă, însă își impuse imediat să încetele, altminteri o să devină paranoică.

Kit și Jay locuiau pe o stradă liniștită, într-un cartier cu case al căror preț era piperat. Parcă mașina pe aleea din fața casei, sări jos și se îndreptă spre intrare.

— A venit, strigă veselă Bonnie. A venit Lacey! și fugi la ușă.

— Era și timpul, bombăni Jay.

— Slavă Domnului, murmură Mona. Știa că în pofida prezenței lui Alex Carabine, Jay o să explodeze.

Bonnie trase de ușă și o deschise. Când ridică mânuțele să o îmbrățișeze pe Lacey, se auziră împușcături, iar gloanțele șuierară pe lângă ele. Simți o durere ascuțită în cap și Lacey se aruncă în față, acoperind-o pe Bonnie. Părea că țipetele veneau din casă, dar în momentul acela Lacey simțea că parcă întreaga ei minte nu făcea altceva decât să țipe.

În liniștea bruscă ce urmă împușcăturilor, făcu o trecere mentală rapidă a situației. Durerea care o săgeta era reală, dar își dădu seama îngrozită că sângele pe care-l simțea pe gât provenea de la trupușorul nepoatei ei.

10

În sala de așteptare din pavilionul de pediatrie de la *Hackensack Medical Center* un medic îi zâmbea liniștitor.

— Bonnie era cât pe ce să o pățească, dar totul o să fie bine. Și, domnișoară Farrell, insistă foarte mult să vă vadă.

Lacey era cu Alex Carbine. După ce Bonnie fusese adusă din sala de operații, Mona, Kit și Jay au urmat pătuțul cu plasă în care se afla fetița până în camera ei. Lacey nu s-a dus.

„Este vina mea, vina mea" – era tot ce putea gândi. Nu era decât vag conștientă de durerea provocată de glonțul care-i șterse scalpul. De fapt părea că atât mintea, cât și trupul îi plutesc într-un fel de irealitate, neînțelegând încă deplin grozăvia tuturor celor întâmplate.

Medicul, înțelegându-i îngrijorarea și conștient că se învinovățește singură pentru ceea ce s-a petrecut, îi zise:

— Domnișoară Farrell, aveți încredere în mine, va fi nevoie de o vreme ca brațul și umărul să se vindece, dar în cele din urmă va fi la fel de bună ca nouă. Copiii se vindecă repede. Și de asemenea uită repede.

„La fel de bună ca nouă, își spuse Lacey cu amărăciune, privind în gol. A alergat să-mi deschidă ușa – asta este tot ce a făcut. Bonnie mă aștepta cu nerăbdare, ceea ce era cât pe ce să o coste viața. Mai poate fi ceva vreodată la fel de bun ca nou?"

— Lacey, du-te să o vezi pe Bonnie, îi spuse Alex.

Se întoarse și se uită la el, amintindu-și cu gratitudine cum Alex a format 911 în timp ce mama ei încerca să oprească sângele care curgea din umărul lui Bonnie.

În camera fetiței, Lacey îi găsi pe Kit și pe Jay stând fiecare de câte o parte a pătuțului. Mama ei era la picioarele patului, acum complet calmă, cu privirea scrutătoare de infirmieră instruită.

Umărul și brațul stâng ale copilei erau complet bandajate. Cu o voce somnoroasă, ea protestă:

— Nu sunt bebeluș, nu vreau să stau în pătuț cu plasă. Apoi o zări pe Lacey, iar fețișoara i se lumină. Lacey!

— Frumos bandaj, scumpo, spuse Lacey încercând să

zâmbească. Unde să semnez? Bonnie îi zâmbi și ea.

— Și tu ești rănită?

Lacey se aplecă peste plasa pătuțului. Brațul lui Bonnie se odihnea pe o pernă.

„Pe moarte fiind, Isabelle Waring întinsese un braț sub pernă, de unde scotea foile de hârtie însângerate. Bonnie zace aici în seara asta pentru că eu am fost acolo, acum două zile", își zise Lacey.

S-ar fi putut ca acum să se gândească la funeraliile fetiței.

— Bonnie o să se facă bine, Lacey, îi spuse încet Kit.

— N-ai avut deloc senzația că ești urmărită? o întrebă Jay.

— Pentru Dumnezeu, Jay, ești nebun? izbucni Kit. Firește că n-a avut.

Lui Bonnie i se închideau ochii. Lacey se aplecă și o sărută pe obraz.

— Vino și mâine, te rog, zise Bonnie.

— Am niște treburi de făcut mai întâi, dar am să mă întorc destul de curând, îi promise Lacey. Degetele ei zăboviră o vreme pe obrazul fetiței. „N-am să te mai expun niciodată unui pericol", își jură ea. Când se întoarse în sala de așteptare, Lacey îi găsi pe polițiștii locali așteptând-o.

— Am fost contactați de la New York, îi spuseră ei.

— De către detectivul Sloane? întrebă Lacey.

— Nu. De la biroul procurorului general, domnișoară Farrell. Ni s-a cerut să ne asigurăm că veți ajunge în siguranță acasă.

11

Gary Baldwin, procuror al Statelor Unite pentru districtul sudic al statului, avea în general o expresie nevinovată ce părea nefirească oricărui care-l văzuse măcar o dată în plină acțiune într-un proces. Ochelarii fără rame îi accentuau expresia studioasă a feței sale înguste. De înălțime medie și zvelt, cu vorbă blândă, putea totuși să anihileze un martor la interogatoriu, iar asta fără ca măcar să ridice vocea. În vârstă de patruzeci și trei ani, era cunoscut pentru ambițiile sale politice la nivel național și i-ar fi plăcut evident să-și încununeze cariera de procuror general cu un caz major, care să facă titlurile ziarelor.

Cazul ăsta s-ar putea să i se potrivească de minune. Categoric, avea toate elementele necesare: din întâmplare, o tânără femeie sosește la locul unei crime, într-un apartament din Upper East Side, zona scumpă a Manhattanului, victima fiind fosta soție a unui faimos proprietar de restaurant. Lucrul cel mai important, femeia l-a văzut pe criminal și-l poate recunoaște.

Baldwin știa că dacă Sandy Savarano a ieșit din bârlogul unde se ascundea ca să facă treaba asta, trebuie să aibă legătură cu drogurile. Considerat mort în ultimii doi ani, Savarano își făcuse o carieră din a elimina pe oricine care stătea în calea cartelului de droguri pentru care lucra. Era cât se poate de nemilos.

Dar când poliția îi arătase lui Lacey Farrell pozele din arhivă, ea nu-l recunoscuse. Ori memoria ei o înșela, ori Savarano și-a făcut operație plastică pentru a-și ascunde cu succes identitatea. Mai degrabă cel de-al doilea lucru este valabil, își zise Baldwin, iar dacă era așa, atunci înseamnă că această Lacey Farrell este singura persoană care practic îl poate identifica.

Visul lui Gary Baldwin era de a-l aresta și a-l pune sub acuzare pe Savarano sau, și mai bine, de a obține o înțelegere cu el pentru a-i oferi informații despre adevărații boși.

Dar telefonul pe care tocmai îl primise de la detectivul Sloane îl înfuriase. Jurnalul care părea să fie elementul cheie al acestui

caz fusese furat de la sediul poliției.

— Îl țineam în fișetul meu sediul poliției – încuiat, firește – ca să-l citesc împreună cu Nick Mars să vedem dacă găsim ceva edificator în el, îi explicase Sloane. A dispărut noaptea trecută. Am întors sediul cu susul în jos ca să aflăm cine a făcut-o. Apoi Sloane adăugă: Jimmy Landi are copia pe care i-a dat-o Farrell. Am plecat să o iau de la el.

— Vezi să o iei înainte să dispară și asta, îi spuse Baldwin și trânti telefonul. Lacey Farrell urma să sosească la biroul său și avea o mulțime de întrebări pentru ea.

Lacey știa că a fost naivă sperând că, dacă va preda poliției jurnalul lui Heather Landi, implicarea va înceta. Când, în sfârșit, ajunsese acasă, din New Jersey, cu o noapte în urmă, aproape se crăpa de ziuă, dar tot n-a putut să doarmă, gândurile ei alternând între autoînvinovățire pentru că o pusese pe Bonnie într-un pericol de moarte și un sentiment de uimire pentru felul în care întreaga ei viață părea să se prăbușească. Se simțea ca un paria, știind că, întrucât îl putea identifica pe bărbatul pe care-l cunoscuse sub numele de Curtis Caldwell, era în pericol nu numai ea, ci și toți cei care-i erau apropiați.

„Nu pot să mă duc să-i vizitez pe mama, pe Kit sau pe copii, își zise ea. Nici ei nu mă pot vizita pe mine. Mi-e frică să ies afară, în stradă. Cât o să dureze situația asta? Și ce i-ar putea pune capăt?”

Apăru și Jack Regan în antecamera biroului procurorului general. Îi adresă un zâmbet liniștitor când o secretară o invită să intre.

Obiceiul lui Baldwin era de a-i face pe oameni să aștepte odată intrați în biroul său, în timp ce el se concentra ostentativ asupra unor note pe care le făcea într-un dosar. Pe sub pleoapele lăsate îi studie pe Lacey Farrell și pe avocatul ei. Farrell arăta ca o femeie care se află sub un stres deosebit, hotărî el. Ceea ce nu era deloc surprinzător, dat fiind faptul că nu mai mult decât noaptea trecută, sub o rafală de focuri, un glonț i-a atins scalpul, iar un altul a rănit serios o fetiță de patru ani. Este de mirare că

n-a fost ucis nimeni sub aceste focuri de armă, își zise el când, în sfârșit, le remarcă prezența. Trecu direct la subiect.

— Domnișoară Farrell, îmi pare foarte rău pentru problemele pe care le aveți, dar realitatea este că ridicând dovada de la locul crimei, ați prejudiciat în mod serios o importantă anchetă criminală. După câte știm noi, s-ar putea ca dumneavoastră să fi distrus o parte din această dovadă. Iar aceea ce ați predat a dispărut acum, indiciu clar al importanței dovezii respective.

— Nu am distrus… începu Lacey să protesteze, când interveni Regan.

— Nu aveți niciun drept să-mi acuzați clientul…

Amândoi fură opriți de Baldwin care ridică mâinile în sus cerând tăcere. Ignorându-l pe Regan, spuse cu o voce de gheață:

— Domnișoară Farrell, nu avem decât cuvântul dumneavoastră în această privință. Dar și dumneavoastră trebuie să mă credeți pe mine: Bărbatul pe care-l cunoașteți sub numele de Curtis Caldwell este un ucigaș fără scrupule. Avem nevoie de mărturia dumneavoastră pentru a ne ajuta să-l condamnăm și avem de gând să ne luăm toate măsurile de siguranță ca nimic să nu împiedice lucrul ăsta. Făcu o pauză, uitându-se la ea. Domnișoară Farrell, am dreptul și puterea de a vă reține ca martor principal pentru caz. Vă promit că nu va fi deloc plăcut. Asta înseamnă că veți fi ținută sub pază timp de douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru într-o clădire specială.

— Și cât timp credeți că ar dura lucrul ăsta? întrebă Lacey.

— Nu știm, domnișoară Farrell. Totuși, o să dureze până când îl vom prinde și, cu ajutorul dumneavoastră, îl vom condamna pe ucigaș. Nu știu decât că, până când va fi arestat ucigașul lui Isabelle Waring, viața dumneavoastră nu face doi bani, iar până acum împotriva acestui om n-am avut niciodată un caz în care să considerăm că l-am putea condamna cu succes.

— Voi fi în siguranță după ce am să depun depoziție împotriva lui? Stând în fața procurorului, Lacey avu senzația neașteptată că se află într-o mașină care coboară un deal abrupt, scăpată de sub control, pe punctul de a se rostogoli.

— Nu, n-ai să fii, zise cu fermitate Jack Regan.

— Dimpotrivă, le spuse Baldwin. Criminalul suferă de claustrofobie. O să facă orice pentru a evita să meargă la închisoare. Acum, când putem dovedi legătura lui cu o crimă, ar putea fi convins, odată arestat, să predea dovezile statului, caz în care nici nu l-am aduce în fața instanței. Dar până o să se întâmple lucrul ăsta, trebuie să avem grijă de securitatea dumneavoastră, domnișoară Farrell.

Făcu o pauză.

— Ați auzit vreodată de programul de protecție a martorilor?

12

În liniștea biroului încuiat, studie din nou jurnalul lui Heather. Fusese totul acolo, dar avusese el grijă de problemă. Copoii verificau toate numele pe care le aveau. N-aveau decât. Erau pe piste false.

În cele din urmă lăsă deoparte foile jurnalului. Sângele de pe ele se uscase de mult, probabil la câteva minute după ce fusese vărsat. Chiar și așa, își simțea mâinile lipicioase. Se șterse cu batista înmuiată în cana cu apă. Rămase apoi complet nemișcat, singurul gest fiind cel de a-și strânge și desface degetele, semn sigur al agitației interioare.

Lacey Farrell nu mai fusese văzută de trei luni. Fie o reținuseră ca martor principal, fie dispăruse în cadrul programului de protecție a martorilor. Era clar că mai făcuse o copie a jurnalului pentru Jimmy Landi, dar ce putea să o împiedice să facă una și pentru ea?

Nimic.

Indiferent unde o fi, trebuie să-și fi imaginat că dacă s-a făcut o crimă pentru acest jurnal, atunci trebuie să fie ceva valoros în el. Isabelle stătuse o groază de timp de vorbă cu Farrell. Dumnezeu știe ce-i spusese.

Sandy Savarano era din nou ascuns. Păruse perfect pentru a fi trimis să recupereze jurnalul și să se ocupe de Isabelle Waring, dar fusese neglijent. Stupid de neglijent. Și încă de două ori. O lăsase pe Farrell să-l vadă la apartamentul lui Isabelle Waring, în momentul crimei, iar acum ea-l putea identifica. (Iar dacă federalii pun mâna pe el, își zise, Farrell o s-o facă cu siguranță.) Apoi lăsase o amprentă la apartamentul lui Farrell, făcându-se astfel legătura între el și spargere. Sandy ar spune totul dintr-o răsuflare mai degrabă decât să se ducă la închisoare, reflectă el.

Trebuie găsită Farrell și Savarano trebuie trimis să o elimine.

Poate doar atunci să fie și el în sfârșit în siguranță…

13

Numele de sub soneria apartamentului din clădirea de pe Hennepin Avenue din Minneapolis era „Alice Carroll". Pentru vecini, era o tânără atrăgătoare, cam de treizeci de ani, care nu avea slujbă și nu prea stătea de vorbă cu nimeni.

Lacey știa că așa o vedeau și aveau dreptate când spuneau că nu vorbește cu nimeni. După trei luni, îi dispăruse în sfârșit senzația că umblă în somn și se instalase în schimb un imens sentiment de izolare.

„N-aveam de ales", își spunea noaptea, când zăcea trează în pat, amintindu-și cum i se spusese să-și facă valiza în care să-și pună haine groase, dar să nu ia nicio fotografie de familie sau lucruri cu numele ori inițialele ei pe ele. Kit și mama ei au venit să o ajute la împachetat și să-și ia rămas bun. Toți s-au gândit la asta ca la ceva temporar, un fel de vacanță forțată. În ultimul moment, mama a încercat să vină cu ea.

— Nu poți pleca singură, Lacey, argumentă ea. Kit și Jay se au unul pe altul și au copiii.

— Ai fi pierdută fără copii, îi aminti Lacey, așa că nici măcar să nu te mai gândești la asta, mami.

— Lacey, Jay o să-ți plătească întreținerea apartamentului, îi promise Kit.

Răspunsul ei reflex – „Pot să mă descurc o vreme" – n-ar fi fost decât o vorbă goală. Și-a dat imediat seama că îndată ce va pleca și își va lua noua identitate, nu mai poate avea nicio legătură cu nimeni și cu nimic din viața ei de la New York. Până și un cec pentru întreținere semnat cu un nume de împrumut poate fi depistat și poate duce la ea.

Totul s-a petrecut rapid și eficient. Doi polițiști în uniformă au urcat-o într-o mașină a poliției ca și cum ar fi dus-o la circă pentru interogatoriu. Bagajele i-au fost coborâte în garaj, unde aștepta o camionetă fără niciun semn distinct. Apoi a fost transferată într-o dubiță blindată care a dus-o în ceea ce au zis că este „un loc sigur", un centru de îndrumare în zona Washington, D.C.

Alice în Țara Minunilor, își zicea Lacey pe măsură ce trecea vremea în acest loc, urmărind cum îi dispare identitatea. În toate săptămânile alea a lucrat cu un instructor pentru a-și crea un nou trecut. Tot ceea ce fusese până acum dispăruse. Lucrurile respective existau în memoria ei, firește, dar după o vreme începu să pună la îndoială chiar și această realitate. Acum nu mai erau decât telefoanele săptămânale de la posturi sigure, scrisori trimise prin canale sigure – altminteri niciun contact. Nimeni. Nimic. Numai singurătatea copleșitoare.

Singura ei realitate deveni noua identitate. Instructorul o dusese în fața unei oglinzi și-i spusese:

— Privește acolo, Lacey. O vezi pe tânăra aceea? Tot ceea ce crezi că știi despre ea nu este adevărat. Pur și simplu uit-o. Uită totul despre ea. O să fie greu o vreme – ai să te simți ca și cum ai juca un fel de joc, prefăcându-te. Există un cântec mai vechi al lui Jerry Vale care spune asta. Nu pot să-l cânt, dar știu versurile, care sună cam așa:

Prefă-te că n-o vezi deloc… Este prea târziu ca să fugi…

Privește undeva, deasupra ei… Prefă-te că n-o vezi deloc…

Asta se întâmpla când Lacey și-a ales noul ei nume, Alice Carroll, după numele din *Alice în Țara Minunilor* și *Dincolo de oglindă,* de Lewis Carroll.

Se potrivea perfect situației în care se afla ea.

14

Zgomotul făcut de renovarea apartamentului vecin cu cel care aparținuse lui Heather Landi îi asaltă urechile lui Rick Parker de îndată ce ieși din lift în clădirea de pe Fifth Avenue colț cu strada 70. Cine dracu' o fi antreprenorul, se întrebă el clocotind de iritare. Vreun expert în demolare?

Afară cerul era acoperit cu nori încărcați de zăpadă. Dar până și vaga lumină cenușie ce se strecura prin ferestre lăsa să se vadă aspectul general de neglijare care pusese stăpânire pe vestibulul și camera de zi a apartamentului lui Heather Landi.

Rick pufni. Aerul era închis, uscat și plin de praf. Aprinse lumina și văzu praful gros care acoperea masa, biblioteca și dulapurile. Înjură în gând. Afurisitul ăsta de intendent, își zise. Era de datoria lui să se asigure ca antreprenorul să izoleze perfect spațiile pe care le renovează. Apăsă pe butonul interfonului și răcni la portar:

— Spune-i intendentului ăstuia care nu-i bun de nimic să urce până aici. Imediat.

Tim Powers, masiv și din fire amabil, era de cincisprezece ani administratorul clădirii de la nr. 3 de pe East Seventieth. Știa foarte bine că în lumea proprietarilor de apartamente, intendentul era întotdeauna la mijloc, dar așa cum îi spunea el filozofic soției la sfârșitul unei zile proaste – „Dacă nu suporți căldura, atunci ieși dracului din bucătărie". Învățase să fie înțelegător cu locatarii iritați care se plângeau că liftul merge prea încet, că robinetul de la chiuvetă nu se închide bine, că apa la toaletă curge întruna sau că nu este în regulă ceva cu căldura.

Dar stând în cadrul ușii și ascultând tirada lui Rick Parker, Tim decise că în toți anii ăștia în care a fost confruntat cu tot felul de plângeri, nu a întâlnit niciodată o asemenea furie maniacă precum cea care se revărsa acum asupra sa.

Știa el foarte bine unde l-ar fi putut trimite pe Rick să se răcorească. Dar oricât de ticălos era, era fiul lui Parker, iar Parkerii aveau una dintre cele mai mari companii de

administrare imobiliară din Manhattan.

Vocea lui Rick devenea tot mai puternică, iar furia tot mai dezlănțuită. În cele din urmă, când se opri să respire, Tim profită de ocazie și interveni:

— Să aducem persoana în cauză pentru a auzi toate astea. Ieși pe coridor, se repezi spre ușa apartamentului vecin și răcni: Charley, vino până aici.

Ușa era larg deschisă, iar zgomotul lucrărilor se auzea și mai puternic. Charley Quinn, îmbrăcat în blugi și tricou și cu un sul de tapet în brațe, ieși pe coridor și spuse:

— Sunt ocupat, Tim.

— Nu destul de ocupat, îi replică Powers. Am mai vorbit deja cu tine despre faptul că trebuie să izolezi bine apartamentul înainte să te apuci să dai jos tapetul. Domnule Parker, poate îi explicați dumneavoastră de ce sunteți atât de supărat.

— Acum, când poliția a dat în sfârșit undă verde pentru acest apartament, răcni Rick, noi răspundem de vânzarea lui. Dar vrei să-mi spui și mie cum dracu' pot să aduc pe cineva aici ca să-l vadă cu tot infernul ăsta? Răspunsul este că nu pot.

Îl împinse pe Tim într-o parte, ieși pe coridor și se îndreptă spre lift. După ce se închiseră ușile în urma lui, Tim și Quinn priviră unul la altul.

— Este supărat de ceva, zise Powers. Ce ticălos!

— O fi el ticălos, replică liniștit Quinn, dar părerea mea este că tipul este genul care merge până la capăt. Oftă. Adu pe cineva să curețe aici, Tim. O să plătim pentru asta.

Rick Parker știa că n-are niciun rost să se ducă direct la birou. Nu voia să dea ochii cu tatăl său. „N-ar fi trebuit să mă manifest așa", își zise singur, tremurând încă de furie.

Ianuarie era o lună păcătoasă în New York, se gândi el. Intră în Central Park și porni grăbit pe lângă pista pentru jogging când un alergător se izbi de el.

— Fii atent! se răsti Rick.

— Liniște-te, omule, îi strigase respectivul peste umăr, fără măcar să-și încetinească ritmul.

Să se liniștească! „Sigur, se gândi Rick. Bătrânul m-a lăsat, în

sfârșit, să mă ocup și eu din nou de vânzări, iar detectivul ăla băgăcios a trebuit să se arate tocmai astăzi dimineață."

Detectivul Sloane trecuse pe la birou punând aceleași întrebări, revenind la aceleași lucruri.

— Când ați primit telefonul de la tipul care s-a dat drept Curtis Caldwell, nu v-a trecut prin minte să verificați la firma la care a pretins că lucrează? îl întrebase pentru a mia oară.

Rick își înfundă mâinile în buzunare amintindu-și cât de jalnic sunase răspunsul dat.

— Facem multe afaceri cu *Keller, Roland and Smythe.* Firma noastră le administrează clădirile. Nu aveam niciun motiv să nu iau drept bun telefonul.

— Aveți vreo idee cum ar fi putut să știe cel care v-a sunat că apelul lui nu va fi verificat? Am înțeles că firma *Parker and Parker* are o regulă permanentă privind verificarea tuturor solicitanților, pentru a vă asigura că oamenii pe care îi duceți să vadă aceste apartamente scumpe corespund nivelului necesar.

Rick își aminti groaza pe care o simțise când, fără să bată la ușă, intrase și tatăl său.

— V-am spus și înainte și vă spun și acum din nou; n-am nici cea mai mică idee cum a putut să știe tipul acela suficiente lucruri încât să folosească numele firmei de avocatură, îi replicase Rick.

Mergând, trase un șut într-un bulgăre de zăpadă ce-i apăru în cale. Oare poliția devenise suspicioasă din cauza faptului că el fusese cel care stabilise întâlnirea? Începuseră oare să bănuiască că de fapt nu fusese niciun fel de apel telefonic?

Ar fi trebuit să încropesc o istorie mai bună, își zise el, lovind cu sălbăticie în pământul înghețat. Dar acum era prea târziu. Asta era varianta și trebuia să o facă să stea în picioare.

15

Cuvântul cheie al acestui program este „securitate", își zise Lacey când începu să-i scrie o scrisoare mamei ei. „Despre ce să-i scriu? se întrebă. Nu despre vreme. Dacă scriu că afară sunt sub zero grade și zăpada a atins grosimea record, este clar că sunt în Minnesota.

Nu pot să scriu despre slujbă pentru că nu am niciuna. Nu pot să spun că tocmai am primit certificatul de naștere fals și cartea de asigurări sociale falsă, așa că acum pot să caut o slujbă. Presupun că pot să le spun cel puțin că acum am permis de conducere, iar consilierul meu, un inspector adjunct, m-a dus să-mi cumpăr o mașină la mâna a doua. Programul plătește pentru asta. Nu-i grozav? Dar, firește, nu pot să spun că pe inspector îl cheamă George Svenson și cu siguranță n-am să le spun mamei și lui Kit că am cumpărat un *Bronco* maron vechi de trei ani." În schimb, scrise: îndrumătorul meu este un tip bun. Are trei fete adolescente.

Nu, taie ultima propoziție. Prea concretă.

Îndrumătorul meu este un tip bun. Foarte răbdător. A mers cu mine să cumpăr mobilă pentru garsonieră.

Prea concret. Scrise în loc de garsonieră – apartament.

Dar voi mă cunoașteți. Nu voiam lucruri comune, așa că a râs de mine și m-a dus la niște soldări care se făceau într-un garaj și la un alt magazin unde am găsit niște mobilă într-adevăr drăguță, la mâna a doua, dar care cel puțin are personalitate. Mi-e dor însă de lucrurile mele și te rog să-i spui lui Jay că-i sunt cu adevărat recunoscătoare că-mi plătește întreținerea.

Asta este destul de sigur, își zise Lacey, și îi sunt într-adevăr recunoscătoare lui Jay. Am să-i returnez însă până la ultimul bănuț, își jură ea.

I se permitea să sune acasă o dată pe săptămână de la un telefon sigur. Ultima dată când sunase, îl auzise pe Jay cum o zorea pe Kit. Ei bine, este o problemă să stai și să aștepți un telefon la o anumită dată și la o anumită oră? Nu putea nega lucrul ăsta. Iar pe ea n-o putea suna nimeni.

După câte înțeleg, vacanța a fost frumoasă pentru copii și sunt foarte bucuroasă că brațul lui Bonnie devine tot mai puternic. Am impresia că excursia la schi a băieților a fost un dezastru. Spune-le că sunt destul de sărită ca să merg cu ei la snowboard când am să mă întorc.

Ai grijă de tine, mamă. Cred că tu și Alex vă împăcați foarte bine. Sunt sigură că este un tip drăguț și n-am să uit niciodată cât a fost de util în noaptea aceea îngrozitoare când Bonnie era în sala de operație.

Vă iubesc pe toți. Roagă-te să-l găsească și să-l aresteze pe ucigașul lui Isabelle Waring și să accepte înțelegerea ca să pot reveni și eu la viață.

Lacey semnă cu numele ei, împături scrisoarea și o puse într-un plic. Inspectorul adjunct Svenson o va trimite printr-un canal sigur. Când îi scria mamei ei sau lui Kit, sau când vorbea cu ele la telefon nu se mai simțea atât de izolată. Dar când termina scrisorile sau încheia convorbirile telefonice, descurajarea care urma era teribilă.

„Ei haide, se încurajă, singură, termină cu autocompătimirea. Nu ajută la nimic, și, Slavă Domnului, vacanța s-a terminat." Nu că asta ar fi o problemă, zise cu voce tare și brusc își dădu seama că începuse să capete obiceiul de a vorbi singură.

În ziua de Crăciun merse la ultima liturghie la Biserica Sf. Olaf, numită astfel după războinicul rege al Norvegiei, apoi mâncă la *Northstar Hotel.*

La slujbă, când corul cântă *Adeste Fidelis,* i se umplură ochii de lacrimi gândindu-se la Crăciunurile petrecute când trăia tatăl ei. Mergeau împreună la slujba de la miezul nopții la biserica St. Malachy, din districtul teatrelor din Manhattan. Mama spunea întotdeauna că tatăl ei ar fi avut mare succes dacă ar fi ales cariera de cântăreț și nu pe cea de muzician. Avea într-adevăr o voce bună.

La restaurant, stând la masa ei solitară, i se umplură din nou ochii de lacrimi gândindu-se la mama ei, la Kit, la Jay și la copii. Ea și mama ei mergeau întotdeauna la Kit de Crăciun, aducând copiilor cadouri pe care „Moș Crăciun tocmai le lăsase la ele acasă".

La zece ani, Andy, la fel ca Todd, mai credea încă în Moș

Crăciun. La patru ani, Bonnie știa deja totul. Anul acela Lacey trimise cadouri tuturor prin canale sigure, dar asta n-o compensa pentru că nu era acolo.

Încercând să se prefacă că-i place mâncarea de la *Northstar,* se trezi gândindu-se la masa festivă pe care o aranja de sărbători Kit.

„Încetează!" – își zise punând plicul într-un sertar în așteptarea inspectorului adjunct Svenson.

Neavând altceva de făcut, întinse mâna în fundul sertarului și scoase copia jurnalului lui Heather Landi.

Ce-o fi vrut Isabelle să văd eu în el? se întrebă pentru a mia oară. Îl citise de atâtea ori încât simțea că ar putea să-l reproducă cuvânt cu cuvânt.

Unele însemnări erau făcute zilnic și uneori de câteva ori pe zi, altele la distanță de o săptămână, o lună sau chiar șase săptămâni. Pe scurt, jurnalul acoperea cei patru ani petrecuți de Heather la New York. Scria detaliat despre cum căutase un apartament, cum tatăl ei insistase să locuiască într-o clădire sigură în East Side. Era clar că Heather prefera partea de vest a Manhattanului; „nu-i atât de zgomotos și este plin de viață" – scria ea.

Vorbea despre lecțiile de canto, despre primul rol într-un spectacol la New York – rol într-un remarke după *The Boy Friend.* Paragraful referitor la asta o făcuse pe Lacey să zâmbească. Heather îl încheia în felul următor: *Julie Anderws, mișcă-ți fundul. Vine Heather Landi".*

Scria detaliat despre piesele pe care văzuse, iar analiza făcută, atât pieselor cât și performanțelor actorilor, era competentă și matură. La fel de interesant scria despre câteva dintre petrecerile mai strălucite la care a luat parte, multe dintre ele după cât se pare prin legăturile tatălui ei. Dar unele dintre părerile ei despre băieți erau surprinzător de imature. Lacey a avut impresia clară că Heather fusese ținută foarte din scurt atât de mama, cât și de tatăl ei până când, la doi ani după terminarea colegiului, a hotărât să vină la New York și să încerce să-și facă o carieră în lumea teatrului.

Era evident că fusese apropiată de ambii părinți. Toate

referirile la ei erau pline de căldură și de dragoste, chiar dacă uneori se plângea de faptul că era nevoită să-i facă pe plac tatălui.

Existase o însemnare care a intrigat-o pe Lacey încă de la prima citire:

Azi, tata s-a dezlănțuit asupra unuia dintre chelneri. Nu l-am mai văzut niciodată atât de furios. Sărmanul chelner aproape că plângea. Am înțeles ce a vrut să spună mama când m-a avertizat în legătură cu temperamentul lui și m-a sfătuit să mă gândesc bine și să-mi schimb decizia de a-i spune că nu vreau să locuiesc în East Side când am să mă mut la New York. M-ar ucide dacă ar descoperi câtă dreptate a avut în privința asta. Doamne, ce proastă am fost!

Ce se întâmplase oare de scrisese Heather lucrul ăsta? Nu putea să fie prea important. Indiferent ce o fi fost, se întâmplase cu patru ani înainte ca ea să moară și asta este singura referire la lucrul respectiv.

Din ultimele câteva însemnări reieșea clar că Heather era foarte îngrijorată de ceva. Scria de câteva ori că se află *„la strâmtoare, între Scylla și Charyba. Nu știu ce să fac”*. Spre deosebire de celelalte, aceste ultime însemnări erau făcute pe hârtie neliniată. Nu era nimic concret, dar evident ele declanșaseră suspiciunea lui Isabelle Waring.

Putea să fie vorba de o hotărâre legată de o slujbă, de un iubit sau de orice altceva, se gândi neajutorată Lacey, punând jurnalul înapoi în sertar. Dumnezeu știe că și eu mă aflu în momentul ăsta la strâmtoare.

„Asta pentru că cineva vrea să te omoare”, îi șopti o voce interioară.

Închise sertarul trântindu-l cu forță. „Încetează!” – își zise enervată. Își făcu o cană de ceai din care sorbi apoi încet, sperând să-i spulbere senzația de izolare plină de teamă care amenința să o copleșească din nou.

Negăsindu-și locul, dădu drumul la radio. De obicei căuta un post cu muzică, dar de data asta îl lăsă unde era și auzi o voce spunând: „Bună, sunt Tom Lynch, gazda voastră pentru următoarele patru ore la WCIV”.

Tom Lynch!

Lacey se trezi din dorul ei de casă. Făcuse o listă a tuturor numelor menționate în jurnalul lui Heather Landi, iar unul dintre ele era Tom Lynch, crainic la un post de radio, care nu era din New York și pentru care se părea că Heather a făcut la un moment dat o ușoară pasiune.

Să fie aceeași persoană? Și dacă da, putea oare Lacey să afle ceva despre Heather de la el?

Merita să încerce, decise ea.

16

Tom Lynch era un om cu trup și suflet al Vestului Mijlociu. Crescut în Dakota de Nord, era unul dintre cei care considera că douăzeci de grade sub zero nu fac decât să te călească și că numai cei slabi se plâng de frig.

Tom îi adresă un zâmbet lui Marge Peterson, secretara postului de radio WCIV din Minneapolis. Marge îl privi cu afecțiune maternă. Îi însenina ziua și, de când preluase emisiunea de după-amiază a postului, avea, după cât se pare, același efect asupra multor oameni din zona Minneapolis – St. Paul. Putea spune din volumul în permanentă creștere al scrisorilor trimise de fani de pe biroul ei că pe popularul prezentator, în vârstă de treizeci de ani, îl aștepta o frumoasă carieră. Combinația lui de interviuri, știri, comentarii și umor dezlănțuit atrăgea o paletă de ascultători foarte largă ca vârstă. Și ce-o să fie când or să-l vadă, își zise ea ridicând privirea spre ochii lui căprui luminoși, spre părul castaniu nu prea închis și ușor ondulat, zâmbetul lui cald și trăsăturile neregulate atrăgătoare. Era făcut pentru televiziune.

Marge se bucura de succesul lui – și deci și al postului –, dar înțelegea că este o sabie cu două tăișuri. Știa că alte câteva posturi de radio încercaseră să-l atragă, dar Tom anunțase că avea de gând să facă din WCIV postul de radio numărul unu în zonă, înainte de a se gândi să se mute în altă parte. Iar acum tocmai asta se întâmpla, își zise ea cu un oftat, și în curând o să-l pierdem.

— Marge, s-a întâmplat ceva? o întrebă Tom, plin de solicitudine. Pari îngrijorată.

— Absolut nimic rău, râse ea clătinând din cap. Te duci la sala de gimnastică?

Lynch era liber în după-amiaza aceea și le spusese ascultătorilor săi că, întrucât nici măcar un pinguin n-ar putea alerga astăzi în vreme de afară, se va duce la *Twin Cities Gym* și speră să-i vadă pe unii dintre ei acolo. *Twin Cities Gym* era unul dintre sponsorii săi.

— Categoric. Ne vedem mai târziu.

— Cum ați auzit despre noi, domnișoară Carroll? o întrebă Ruth Wilcox în timp ce Lacey completa formele pentru a deveni membră a *Twin Cities Gym.*

— La programul lui Tom Lynch, spuse ea. Femeia continua să cerceteze din priviri și simți că trebuie să mai dea alte amănunte. Mă gândesc de mai multă vreme să merg la o sală de gimnastică și vreau să o încerc pe asta înainte de a mă decide… Îmi convine și ca distanță de apartamentul meu, încheie ea lamentabil.

„Cel puțin asta o să-mi dea o oarecare practică în încercarea de a-mi găsi o slujbă," își spuse ea. Perspectiva completării unui formular o înspăimântase deoarece era pentru prima dată când își folosea practic noua identitate. Totul mersese foarte bine când exersase cu îndrumătorul ei, inspectorul adjunct George Svenson, dar era cu totul altceva să o facă cu adevărat.

În drum spre centrul de gimnastică trecuse în revistă, în minte, toate detaliile: era Alice Carroll, din Hartford, Connecticut, absolventă a colegiului Cadlwell, instituție de învățământ sigură deoarece acum era închisă. A lucrat ca secretară la cabinetul unui medic, în Hartford. Medicul s-a retras exact în momentul în care între ea și prietenul ei intervenise o ruptură, așa că a considerat că era momentul să se mute. A ales Minneapolis pentru că vizitase orașul când era adolescentă și-i plăcuse. Era copil unic. Tatăl ei murise, iar mama se recăsătorise și locuia acum la Londra.

Dar în acest moment nimic din toate astea nu conta, își zise în timp ce căuta în poșetă noua ei carte de asigurări sociale. Trebuia să fie atentă; în mod automat începuse să scrie numărul real, dar își revenise imediat. Adresa: East End Avenue, nr. 1, New York, NY 10021 – îi țâșni imediat în minte. Nu – Hennepin Avenue, nr. 520, Minneapolis, MN 55403. Banca: Chase; nu – First State. Slujba? În spațiul respectiv trase o liniuță. O rudă sau un prieten care să fie anunțat în caz de accident: Svenson îi dăduse un număr de telefon, o adresă și un nume fals pentru a fi folosite într-o asemenea situație. Orice apel făcut la acest

număr ajungea la el.

Trecu la întrebările despre antecedentele medicale. Există probleme? „Ei bine, da, își zise ea în gând. O ușoară cicatrice acolo unde glonțul mi-a atins, pielea capului. Umerii, pe care-i simt în permanență încordați pentru că în permanență am senzația că mă caută cineva și că, într-o zi, când am să merg pe stradă, am să aud pași în urma mea, am să mă întorc și…"

— V-ați împotmolit la o întrebare? interveni Wilcox amabilă. Poate că aș putea să vă ajut.

Cuprinsă brusc de paranoia, Lacey fu sigură că sesizase o privire sceptică în ochii femeii. „Simte că nu-i în regulă ceva cu mine", își zise ea. Reuși să zâmbească.

— Nu, nu m-am împotmolit deloc. Semnă – Alice Carroll, și-i întinse femeii formularul. După ce-l studie, aceasta spuse:

— Perr-fect. Acum să-ți prezint puțin locul.

Centrul era atrăgător și bine dotat cu tot felul de aparate de gimnastică, cu o pistă lungă pentru jogging, încăperi spațioase și aerisite pentru orele de aerobică, o piscină mare, saună, un bar, ademenitor cu băuturi răcoritoare.

— Se aglomerează destul de mult dimineața devreme și imediat după orele de slujbă, îi spuse Wilcox. Oh, uite-l, exclamă întrerupându-se. Strigă după un bărbat cu umerii lați care se îndepărta de ele, îndreptându-se spre vestiarele pentru bărbați. Tom, vino încoace un minut.

Se opri și se întoarse, în timp ce domnișoara Wilcox îi făcea energic semne cu mâna să vină spre ele. O secundă mai târziu făcea prezentările.

— Tom Lynch, ți-o prezint pe Alice Carroll. Alice a venit la noi pentru că te-a auzit vorbind despre centru la programul tău de radio.

— Mă bucur că sunt atât de convingător, spuse el zâmbind ușor. Îmi pare bine de cunoștință, Alice. Dădu scurt din cap, zâmbi încă o dată și le părăsi.

— Nu-i așa că e o dulceață? exclamă Wilcox. Dacă n-aș fi avut un prieten, zău că… ei bine, să lăsăm asta. Problema este că femeile singure devin uneori prea insistente, încearcă tot timpul să vorbească cu el. Dar când este aici, Tom este pentru

gimnastică.

Utile insinuări, își zise Lacey.

— Și eu la fel, replică ea pe un ton tranșant, sperând să fi fost convingătoare.

17

Mona Farrell ședea singură la o masă în deja popularul restaurantul *Alex's Place.* Era ora unsprezece noaptea, iar sala și barul erau încă pline cu cei ieșiți de la spectacole. Pianistul cânta *Unchained Melody,* iar Mona avu sentimentul acut al unei pierderi. Cântecul fusese unul dintre preferatele lui Jack. Îi veniră în minte cuvintele. *Iar timpul poate rezolva atât de multe…*

Mona își dădu seama că în ultima vreme este aproape în permanență pe punctul de a izbucni în lacrimi. Oh, Lacey, unde ești?

— Ei bine, cred că pot să-mi acord și eu puțin timp ca să stau cu o femeie frumoasă.

Mona își ridică privirea, revenind brusc la realitate, și văzu cum zâmbetul lui Alex Carbine dispare.

— Plângi, Mona? întrebă îngrijorat.

— Nu, totul este în regulă.

— Nu-i adevărat, zise așezându-se vizavi de ea. Ceva anume, sau doar situația așa cum este ea?

— În dimineața asta mă uitam la CNN, zise Mona încercând să zâmbească, și arătau că a avut loc un cutremur minor la Los Angeles. Nu a fost atât de minor. O tânără femeie a pierdut controlul mașinii și s-a răsturnat. Era subțire și cu părul negru. Au arătat cum o așezau pe o targă. Vocea Monei începu să tremure. Și, timp de o secundă, îngrozitoare, m-am gândit că este Lacey. Ar putea fi acolo, știi. Ar putea fi de fapt oriunde.

— Dar nu a fost Lacey, îi spuse el cu o siguranță liniștitoare.

— Nu, firește că nu, dar sunt într-o asemenea stare că ori de câte ori aud despre un incendiu, despre inundații sau despre un cutremur de pământ încep să-mi fac probleme că Lacey ar putea fi acolo și ar putea fi afectată. Încercă din nou să zâmbească. Până și Kit s-a săturat să mă tot asculte. Zilele trecute s-a produs o avalanșă pe Snowbird Mountain, în care au fost prinși niște schiori. Din fericire au fost salvați toți, dar am fost tot timpul atentă la nume. Lui Lacey îi place să schieze și este genul ei să iasă afară pe vreme de furtună. Se întinse și luă paharul cu vin.

Alex, n-ar trebui să te plictisesc cu lucrurile astea.

Carbine se întinse și o prinse de mână.

— Ba da, ar trebui, Mona. Când ai să vorbești cu Lacey, poate ar trebui să-i spui ce înseamnă toată treaba asta pentru tine. Mă gândesc că poate dacă ai avea idee unde este, ți-ar fi mai ușor.

— Nu, nu pot să fac asta. Trebuie să încerc să fac în așa fel încât ea să nu-și dea seama ce se întâmplă cu mine. Ar fi și mai greu pentru ea. Eu sunt norocoasă. O am pe Kit și familia ei. Și pe tine. Lacey este singură.

— Spune-i, zise ferm Carabine. Și ține pentru tine ce-ți va dezvălui.

Apoi Alex o bătu ușor pe mână.

18

— Când vrei să creezi iubitul faimos trebuie să ai o persoană concretă în minte, o avertizase îndrumătorul ei, inspectorul adjunct George Svenson. Să-l poți vizualiza pe tipul ăsta și felul în care vorbește, astfel încât dacă ești nevoită să răspunzi la o întrebare referitoare la el să-ți fie mult mai ușor să fii convingătoare. Și ține minte, folosește șiretlicul de a răspunde la o întrebare cu propria ta întrebare.

Lacey hotărî ca Rick Parker să fie iubitul de care se despărțise. Și-l putea imagina mai ușor despărțindu-se de el decât avându-l ca prieten, dar cel puțin cu el în gând putea fi mai convingătoare.

Începuse să meargă la centrul de gimnastică zilnic, întotdeauna după-amiaza târziu. Mișcarea îi făcea bine și îi dădea și posibilitatea să-și adune gândurile. Acum, că avea cartea de asigurări sociale, era dornică să-și găsească o slujbă, dar Svenson îi spusese că programul de protecție nu furnizează și referințe false.

— Și cum să găsesc o slujbă fără nicio referință? îl întrebă ea.

— Îți sugerăm să te oferi să lucrezi voluntar, fără plată, timp de două săptămâni, apoi să vezi dacă te angajează.

— N-aș angaja pe nimeni fără referințe, protestă ea.

Era totuși evident că va trebui măcar să încerce. Cu excepția sălii de gimnastică, nu avea niciun fel de contacte cu nimeni. Fiind atât de mult timp singură, vremea trecea prea încet, iar Lacey simțea cum o cuprinde starea de depresie. Ajunsese să-i fie teamă până și de convorbirea telefonică săptămânală cu mama ei. Întotdeauna se sfârșea la fel – mama ei izbucnea în plâns, iar lui Lacey îi venea să urle de neputință.

În primele câteva zile după ce începu să meargă la gimnastică, reuși să se împrietenească într-un fel cu Ruth Wilcox. Ei i-a turnat pentru prima dată istoria a ceea ce a adus-o la Minneapolis: mama ei, care s-a recăsătorit și s-a mutat la Londra; medicul pentru care lucra retras la pensie; și-l aranjă și pe iubitul ei.

— Își ieșea repede din fire și putea să fie foarte urâcios, îi explică ea, gândindu-se la Rick.

— Cunosc genul, o asigură Ruth. Dar să-ți spun ceva. Tom Lynch m-a întrebat de tine. Cred că te place.

Lacey avusese grijă să nu se arate prea interesată de Lynch, dar pregătise terenul pentru o întâlnire planificată. Își aranjă în așa fel jogging-ul încât să termine când începe el. Se înscrise la o clasă de aerobică ce dădea spre pista de jogging și-și alese un loc unde putea fi văzută de el în timp ce alerga. Uneori, când termina și pleca se oprea la bar să bea un suc sau o cafea. Lacey începu să meargă și ea la bar cu câteva minute înainte ca el să termine de alergat și se așeza la o masă pentru două persoane.

În cea de-a doua săptămână planul ei dădu roade. Când Tom intră în bar, ea era singură la mica masă, iar toate celelalte erau ocupate. Când el privi în jur, ochii li se întâlniră. Ținându-și degetele încrucișate ca să-i aducă noroc, îi arătă degajată scaunul gol.

Lynch ezită, apoi veni la masa ei.

Luase din nou la periat jurnalul lui Heather și copiase tot ceea ce se referea la el. Numele lui apărea prima dată cu un an și jumătate în urmă, când Heather îl întâlnise după unul dintre spectacolele ei.

Unul dintre cei mai drăguți tipi a mers cu noi la Barrymore, să luăm un hamburger. Tomy Lynch, înalt, foarte atrăgător, de vreo treizeci de ani, cred eu. Are emisiunea lui de radio la St. Louis, dar spune că se mută curând la Minneapolis. Kate este vară cu el, de aceea a venit în seara asta la spectacol. A spus că lucrul cel mai greu de suportat când nu stai în New York este faptul că nu poți merge cu regularitate la teatru. Am stat o mulțime de vorbă cu el. Mi-a spus că rămâne câteva zile în oraș. Speram să mă invite să ieșim împreună, dar n-am avut eu norocul ăsta.

Iar patru luni mai târziu scria:

Tom Lynch a fost în oraș în weekend. Ne-am dus mai mulți să

schiem la Stowe. Este chiar bun. Și drăguț. Este genul de băiat cu care i-ar plăcea lui Baba să mă vadă. Dar nu ne-a aruncat nicio privire nici mie, nici vreuneia dintre celelalte fete, și, oricum, acum n-ar mai conta.

Trei săptămâni mai târziu, Heather murea în accident – dacă a fost accident. Când copia referirile la el, Lacey se întrebă dacă Isabelle sau cei de la poliție au stat de vorbă cu Lynch despre Heather. Și ce a vrut să spună Heather când a scris că, „oricum, acum n-ar mai conta".

Să însemne că Tom Lynch avea o prietenă serioasă? Sau că Heather avea o legătură cu altcineva? Toate gândurile astea îi trecură prin cap în timp ce el se așeza la masa ei.

— Ești Alice Carroll, nu-i așa, întrebă el pe un ton care era mai mult o afirmație decât o întrebare.

— Da, iar tu ești Tom Lynch.

— Așa mi se spune. Înțeleg că de-abia te-ai mutat la Minneapolis.

— Da. Spera că zâmbetul ei să nu pară forțat.

O să pună tot felul de întrebări, se gândi nervoasă. „Ar putea fi primul meu test real." Luă lingurița și începu să mestece în cafea, apoi își dădu seama că foarte puțini oameni simt nevoia să mestece în cafeaua neagră. Svenson îi spusese să răspundă la întrebări cu întrebări.

— Ești băștinaș, Tom? Știa că nu este, dar părea un lucru firesc de întrebat.

— Nu. M-am născut la Fargo, în Dakota de Nord. Nu foarte departe de aici. Ai văzut filmul *Fargo?*

— Mi-a plăcut mult, răspunse ea zâmbind.

— Și deși l-ai văzut, tot te-ai mai mutat aici? Practic a fost interzis prin părțile astea. Oamenii și-au zis că ne-a făcut să părem o adunătură de țărănoi.

Chiar și ei îi sună jalnic când începu să-i explice de ce s-a mutat la Minneapolis.

— Împreună cu mama am vizitat orașul când aveam șaisprezece ani. Mi-a plăcut totul la orașul ăsta.

— Sunt sigur că n-ai fost pe o vreme ca asta.

— Nu, era în august.

— În sezonul muștii negre?

Glumea, iar ea știa lucrul ăsta, dar atunci când minți totul capătă alte dimensiuni. Urmă el, care o întrebă unde lucrează.

— De-abia m-am instalat, replică ea, gândindu-se că măcar asta era o afirmație reală. Acum este timpul să-mi caut o slujbă.

— Ce fel de slujbă?

— Oh, am lucrat ca secretară la un medic, îi spuse ea, dar adăugă iute: Am de gând însă ca de data asta să caut cu totul altceva.

— Nu te condamn. Fratele meu este medic, iar formalitățile impuse de asigurări dau de lucru pentru trei secretare. Ce specialitate avea medicul pentru care ai lucrat?

— Pediatru. „Slavă Domnului că după ce am auzit-o pe mama vorbind atâția ani despre asta, pot să par ca și cum știu despre ce este vorba", își zise Lacey.

Dornică să schimbe cursul conversației, spuse:

— Te-am ascultat astăzi. Mi-a plăcut interviul tău cu regizorul spectacolului *Chicago.* L-am văzut și eu la New York, înainte să mă mut aici, și mi-a plăcut.

— Vara mea Kate joacă în *The King and I,* acum în oraș, spuse el.

Lacey îi zări privirea speculativă. „Încearcă să se hotărască dacă să mă invite să merg cu el să văd spectacolul. Dă doamne să o facă, se rugă ea. Kate a lucrat cu Heather; ea este cea care le-a făcut cunoștință."

— Premiera are loc mâine seară, spuse Tom. Am două bilete. Ți-ar face plăcere să mergi?

19

În cele trei luni care au urmat morții lui Isabelle, Jimmy Landi s-a simțit detașat. Era ca și cum partea creierului care-i controla emoțiile ar fi fost anesteziată.

Întreaga lui energie, toate gândurile lui se canalizară asupra noului hotel-cazinou pe care-l construia în Atlantic City. Amplasat între *Trump Castle* și *Harrah's Marina,* fusese astfel proiectat încât să le pună în umbră pe amândouă, o magnifică vitrină strălucitoare, cu foișoare rotunde și acoperiș aurit.

Și în timp ce stătea în holul acestei clădiri noi, urmărind ultimele pregătiri pentru inaugurarea care trebuia să aibă loc peste o săptămână, își zise în gând: „Am făcut-o! Am reușit cu adevărat!" Erau întinse covoarele, tablourile și draperiile erau agățate la locurile lor, lăzi după lăzi de băuturi dispăreau în bar.

Era important să întreacă în strălucire tot ce era în jur și tot ce era în branșă, să le arate el lor, să fie altfel într-un mod cu totul special. Copilul de pe stradă care a crescut în Cartierul de Vest al Manhattanului, care a părăsit școala la treisprezece ani și a început să-și câștige existența spălând vase la *Stork Club,* era acum pe primul loc și avea de gând să le dea peste nas cu un nou succes.

Jimmy își aminti de zilele acelea de demult cum încerca, când se deschideau larg ușile bucătăriei, să arunce o privire pe furiș spre celebritățile din salonul clubului. Pe atunci toți erau plini de strălucire, nu numai starurile, ci toți cei care veneau la club.

În fiecare seară erau prezenți acolo șefii rubricilor mondene ale ziarelor, care aveau mesele lor. Walter Winchell. Jimmy Van Home. Dorothy Kilgallen! Kilgallen! Doamne, cum se mai gudurau toți pe lângă ea! Rubrica ei din *Journal-American* era o rubrică ce nu trebuia ratată; toți doreau să fie alături de ei.

„I-am studiat pe toți, își zise Jimmy stând în hol cu muncitorii forfotind în jurul lui. Și am învățat tot ce aveam nevoie să știu despre această afacere acolo, în bucătărie." Dacă nu apărea un bucătar șef, el putea să-i ia locul. Și-a croit drumul devenind întâi picolo, apoi chelner, după aceea *maître d'hotel.* La treizeci

de ani, Jimmy Landi era pregătit să aibă propriul lui restaurant.

Învățase cum să se poarte cu celebritățile, cum să le flateze fără să renunțe la propria lui demnitate. „Am învățat de asemenea cum să-mi tratez și ajutoarele, își zise el – dur, dar drept. Niciunul care a încercat să mă ducă în mod deliberat nu s-a bucurat din partea mea de o a doua șansă. Niciodată."

Privi cu aprobare un supraveghetor care mustra aspru un tâmplar ce pusese nu știu ce sculă pe biroul de mahon de la recepție. Prin ușile largi, de sticlă, vedea cum sunt instalate mesele de joc în sala cazinoului. Intră în uriașa sală. În dreapta, șiruri de mașini automate păreau că invită să fie încercate. Curând, își zise el. Încă o săptămână și, cu voia Domnului, or să stea la coadă ca să joace la ele. Simți o mână pe umăr.

— Arată bine, nu-i așa Jimmy?

— Ai făcut o treabă bună, Steve. Vom deschide la timp și vom fi pregătiți.

— Treabă bună? râse Steve. Am făcut o treabă grozavă. Dar tu ai fost cel care a avut viziunea. Eu n-am fost decât cel care a pus totul în practică, cel care i-a mânat pe toți de la spate. Dar am vrut ca totul să fie făcut la timp. În seara inaugurării totul o să fie perfect. Se întoarse din nou spre Landi. Eu și Cynthia ne întoarcem la New York. Tu ce ai de gând?

— Nu, eu mai rămân pe aici o vreme. Dar când ajungi în oraș, vrei să dai un telefon pentru mine?

— Sigur.

— Îl știi pe tipul care s-a ocupat de picturile murale?

— Gus Sebastiani?

— Da. Pictorul. Dă cât mai repede posibil de el și spune-i să o scoată pe Heather din toate picturile.

— Jimmy, ești sigur când spui asta? Steve Abbott îi cerceta fața partenerului său. S-ar putea să regreți mai târziu dacă o faci, știi.

— N-o să regret. Este timpul. Se întoarse brusc. Ai face mai bine să pleci. Landi așteptă câteva minute, apoi se duse spre lift, intră în el și apăsă pe butonul de la ultimul etaj. Înainte să plece, voia să se mai oprească o dată la barul cu pian.

Era o cameră de colț intimă, cu ferestre rotunde ce dădeau spre ocean. Pereții erau zugrăviți într-un bleu intens, plin de căldură, cu portative argintii cu note din cântece cunoscute aruncate la întâmplare pe nori rătăcitori. Jimmy personal alesese cântecele. Toate fuseseră printre cele preferate de Heather.

„Voia să denumesc tot locul ăsta *Heather's Place*, își zise el. Glumea. Cu o umbră de zâmbet, Jimmy se corectă. De fapt ea glumea numai pe jumătate."

„Este locul lui Heather, se gândi Jimmy privind în jur. Numele ei va fi pe uși, muzica ei este pe pereții ăștia. Va fi parte la tot ce este aici, exact așa cum și-a dorit, dar nu ca în restaurant, unde trebuia să mă uit tot timpul la imaginea ei." Trebuia să lase toată treaba asta în urmă.

Fără să-și găsească locul, se îndreptă spre o fereastră. Jos de tot, puțin deasupra orizontului, o semilună strălucea peste valurile înspumate.

Heather.

Isabelle.

Amândouă s-au dus. Landi se trezea că se gândește tot mai des la Isabelle. Pe moarte fiind, a făcut-o pe tânăra aceea, agentul imobiliar, să-i promită că îi va da lui jurnalul lui Heather. Cum o cheamă? Tracey? Nu, Lacey. Lacey Farrell. S-a bucurat să-l aibă, dar ce să fi fost atât de important în el? Imediat după ce-l primise, polițiștii i-au cerut să le dea copia lui pentru a-l confrunta cu originalul.

Le-a dat-o, deși cu reticență. Îl citise în noaptea în care i-l dăduse Lacey Farrell. Totuși, continua să fie nedumerit. Ce credea Isabelle că o să găsească în el? Se îmbătase înainte de a-l citi. Era prea dureros să-i vadă scrisul de mână, să citească relatarea unor lucruri pe care le făcuseră împreună. Firește, scria de asemenea cât de îngrijorată era pentru el.

«„Baba", își zise Jimmy. Singura dată când mi-a spus tată a fost atunci când a crezut că sunt supărat pe ea.»

Isabelle vedea o conspirație în orice și, ca o ironie a sorții, a sfârșit ca victimă întâmplătoare a unui hoț care a văzut apartamentul pretinzând că este un potențial cumpărător, după care s-a întors să-l jefuiască.

Era unul dintre cele mai vechi jocuri din lume, iar Isabelle a fost o victimă întâmplătoare. Pur și simplu s-a aflat unde nu trebuia într-un moment în care nu trebuia să fie acolo.

Sau n-a fost așa? – se întrebă Jimmy Landi, incapabil să înlăture ultimele urme de îndoială. Să existe oare cea mai mică posibilitate ca ea să fi avut dreptate, ca moartea lui Heather să nu fi fost un accident? Cu trei zile înainte de moartea lui Isabelle, o ziaristă de la *Post* scria că mama lui Heather Landi, Isabelle Waring, o fostă regină a frumuseții, „s-ar putea să fie pe pista cea bună în bănuiala ei că moartea tinerei cântărețe nu a fost accidentală".

Ziarista fusese interogată de poliție și recunoscuse că se întâlnise întâmplător cu Isabelle, care i-a împuiat capul cu teoriile despre moartea fiicei ei. Cât privește mențiunea făcută în rubrica ei, născocise pur și simplu sugestia că Isabelle Waring ar avea o dovadă.

Să aibă oare legătură moartea lui Isabelle cu acest articol din ziar? Să fi intrat cineva în panică? se întrebă Jimmy Landi.

Acestea erau întrebări pe care Jimmy le evitase. Dacă Isabelle fusese ucisă pentru a fi redusă la tăcere, atunci însemna că cineva provocase în mod deliberat accidentul în care Heather își găsise moartea în fundul râpei, arzând împreună cu mașina ei.

Săptămâna trecută, polițiștii dăduseră undă verde pentru apartament, iar el telefonase la agenția imobiliară, dându-le instrucțiuni să-l scoată din nou la vânzare. Avea nevoie de o concluzie. O să angajeze un detectiv particular ca să vadă dacă le scăpase ceva polițiștilor. Și o să vorbească cu Lacey Farrell.

Reveni la prezent. Privi în jurul său. Era timpul să plece. Traversă cu pași grei camera și ieși pe coridor, închise ușile masive de mahon, apoi făcu un pas înapoi și le privi. Un designer crease literele aurite care vor fi puse pe uși. Urmau să fie gata într-o zi sau două.

Vor fi inițialele de la *Heather's Place,* pentru fata lui Baba, își zise Jimmy. „Dacă am să descopăr că cineva ți-a făcut rău în mod deliberat, copila mea, am să-l ucid cu propriile mele mâini. Îți promit asta."

20

Era timpul să sune acasă, eveniment pe care Lacey îl aștepta și de care se temea în același timp. De data asta, telefonul sigur de la care suna se afla într-o cameră de motel.

— Niciodată în același loc, spuse când George Svenson îi deschise ușa.

— Așa este, fu el de acord. Linia este gata. Fac eu apelul pentru tine. Și ține minte tot ce ți-am spus, Alice, întotdeauna îi spunea Alice.

— Îmi amintesc fiecare cuvânt. Psalmodiind, îi recită lista: Chiar și numele unui supermagazin poate trăda locul unde mă aflu. Dacă am să-i spun de gimnastică, nu care cumva să pomenesc Centrul de gimnastică *Twin Cities.* Nu vorbi de vreme. Întrucât nu am o slujbă, ăsta este un subiect care prezintă siguranță. Și tot așa. Se opri și-și mușcă buza de sus. Îmi pare rău, George. Asta este numai pentru că sunt foarte nervoasă înaintea fiecărei convorbiri.

Zări un licăr de simpatie și înțelegere pe fața lui colțuroasă.

— Îți fac legătura, apoi mă duc să fac o plimbare. Cam o jumătate de oră.

— Este perfect.

Svenson dădu din cap și ridică receptorul. Lacey simiți cum i se umezesc palmele. O clipă mai târziu auzi cum se închide ușa în urma lui.

— Bună, mami. Ce mai faceți?

Fu mai greu decât de obicei. Kit și Jay nu erau acasă.

— Au trebuit să se ducă la o recepție, îi explică mama ei. Kit îți transmite toată dragostea ei. Băieții sunt bine. Amândoi sunt în echipa de hochei a școlii. Ar trebui să-i vezi cam patinează, Lacey. Îmi simt sufletul în gât când îi văd.

„Eu i-am învățat, își zise Lacey. Eu le-am cumpărat patine la amândoi când de-abia începuseră să meargă."

— De Bonnie suntem însă îngrijorați. Este încă palidă. Kit o duce la terapie de trei ori pe săptămână, iar eu lucrez cu ea în weekenduri. Dar îi este dor de tine. Tare mult. Ideea ei este că te

ascunzi pentru că cineva vrea să te omoare.

De unde i-o fi venit această idee, se întrebă Lacey. Doamne Dumnezeule, cine i-o fi băgat așa ceva în cap? Mama ei răspunse întrebării nerostite.

— Cred că i-a auzit vorbind pe Jay cu Kit. Știu că te irită uneori, dar să fim cinstite, Lace, a fost foarte frumos din partea lui că s-a angajat să-ți plătească întreținerea apartamentului și asigurările sociale. Am aflat, de asemenea, de la Alex, ca Jay a primit o ofertă serioasă pentru utilarea unui restaurant la hotelul-cazinou pe care îl deschise Jimmy Landi la Atlantic City și, după cât se pare, a fost îngrijorat de faptul că dacă Landi află că este rudă cu tine s-ar putea să anuleze comanda. Alex spune că Jimmy s-a resimțit îngrozitor în urma a ceea ce i s-a întâmplat fostei sale soții și Jay s-a temut că, într-un fel, ar putea să te acuze pe tine de moartea ei. Știi, pentru că l-ai adus pe bărbatul ăla să viziteze apartamentul fără să-l verifici mai întâi.

„Poate că ar fi fost mai bine dacă aș fi fost omorâtă și eu odată cu Isabelle, se gândi cu amărăciune Lacey."

Încercând să pară veselă, începu să-i povestească mamei ei că merge regulat la gimnastică și că-i face cu adevărat mare plăcere.

— Mă simt foarte bine, zău că da. Și n-o să mai dureze prea mult, îți promit. După cum mi-au spus, când bărbatul pe care îl pot identifica va fi arestat va fi convins să depună mai curând mărturie decât să meargă la închisoare. De îndată ce or să facă o înțelegere cu el, o să ies din program: Nu trebuie decât să ne rugăm să se întâmple cât mai repede. Bine, mami? Fu îngrozită auzind suspinele adânci de la celălalt capăt al firului.

— Lacey, nu mai pot trăi așa, se văită Mona Farrell. De fiecare dată când aud că undeva o tânără femeie a fost implicată într-un accident sunt sigură că ești tu. Trebuie să-mi spui unde ești. Trebuie!

— Mamă!

— Lacey, te rog!

— Dacă-ți spun, rămâne strict numai între noi. Nu poți să spui nimănui. Nici măcar lui Kit.

— Da, scumpo.

— Mamă, și-ar retrage toată protecția și m-ar azvârli din program dacă ar ști că ți-am spus.

— Trebuie să știu.

Lacey privi pe fereastră și-l văzu pe Svenson că se apropia de scările de la intrare.

— Mami, șopti ea, sunt în Minneapolis. Și ușa se deschise. Acum trebuie să plec, mami. Vorbim săptămâna viitoare. Sărută pe toată lumea din partea mea. Te iubesc, la revedere.

— Este totul în regulă acasă? o întrebă Svenson.

— Așa cred, zise Lacey având sentimentul dureros că tocmai făcuse o greșeală teribilă.

21

Restaurantul lui Landi de pe strada 56 era plin de o mulțime strălucitoare care ieșea de la teatru, iar Steve Abbott făcea pe gazda, trecând de la o masă la asta, salutându-i și întâmpinându-i pe oaspeți. Era acolo și fostul primar al New York-ului Ed Koch.

— Această nouă emisiune TV a ta, Ed, este extraordinară, îi spuse Steve atingându-i umărul. Koch radia.

— Câți oameni sunt atât de bine plătiți pentru a fi judecători într-un tribunal cu atât de puține pretenții?

— Meriți fiecare centimă.

Se opri la masa prezidată de Calla Robbins, faimoasa actriță de musical, care, retrasă, fusese rechemată pentru a juca într-un nou spectacol pe Broadway.

— Calla, se spune că ești minunată.

— De fapt, se spune că de la Rex Harrison în *My fair lady* n-a mai mimat nimeni un cântec cu atâta fler. Dar se pare că publicului îi place, deci ce este rău în asta?

— Absolut nimic, zise Steve aplecându-se și sărutând-o pe obraz. Îi făcu semn chelnerului care era prin apropiere. Știi ce coniac îi place domnișoarei Robbins.

— Iată deja avantajele, spuse râzând Calla Robbins. Mulțumesc, Steve, știi să te porți cu o doamnă.

— Încerc, zâmbi el.

— Am auzit că noul cazino va lăsa pe toată lumea cu gura căscată, interveni unul dintre însoțitorii actriței, un important om de afaceri.

— Ați auzit bine, fu de acord Steve. Este un loc uluitor.

— Se spune că Jimmy intenționează să te pună pe tine să-l conduci, adăugă bărbatul.

— Așa se spune, zise ferm Steve. Jimmy e principalul proprietar și el este bosul. Așa este și așa o să fie. Și nu uitați lucrul ăsta. Pe mine categoric nu mă lasă să uit. Din colțul ochiului îl zări pe Jimmy intrând în restaurant și-i făcu semn cu mâna. Jimmy li se alătură, cu fața luminată de un zâmbet larg

pentru Calla.

— Cine este bosul în Atlantic City, Jimmy? îl întrebă ea. Steve spune că tu.

— Steve are dreptate, zise el zâmbind. De asta ne-am împăcat atât de bine.

În timp ce se îndepărtau de masa Callei, Jimmy îl întrebă pe Steve:

— Ai stabilit să iau cina cu tânăra aceea, Farrell?

— Nu pot să dau de ea, zise Steve ridicând din umeri. Și-a părăsit slujba, iar telefonul de acasă este deconectat. Cred că este plecată undeva, într-o vacanță.

Jimmy se întunecă la față.

— Nu poate să fie prea departe. Este martor, îl poate identifica pe ucigașul lui Isabelle când or să-l prindă. Detectivul care mi-a luat copia jurnalului lui Heather trebuie să știe unde este.

— Vrei să vorbesc eu cu el?

— Nu, am s-o fac eu. Măi, măi, ia te uite cine vine!

Formidabila siluetă a lui Richard J. Parker tocmai apărea pe ușă.

— Este ziua de naștere a soției sale, îi explică Steven. Au făcut o rezervare pentru trei persoane. De aceea de data asta este cu soția.

„Iar nevolnicul ăla de fiu al lui completează fericita familie," își zise Jimmy grăbindu-se să-i întâmpine.

Bătrânul Parker își aducea cu regularitate clienții de afaceri să ia masa aici, de altfel singurul motiv pentru care Jimmy nu-i interzisese lui Rick să-i mai calce pragul restaurantului cu mult timp în urmă. Luna trecută se îmbătase și făcuse scandal la bar și a trebuit să fie escortat până la un taxi. De puținele dăți când Rick a venit aici să ia masa, lui Jimmy i-a fost clar că tânărul se droga.

R.J. Parker îi întoarse lui Jimmy strângerea călduroasă de mână.

— Ce loc putea fi mai festiv decât cel al lui Landi pentru a o sărbători pe Priscilla, nu-i așa, Jimmy?

Priscilla Parker îi aruncă lui Jimmy Landi un zâmbet sfios,

apoi se uită spre soțul ei căutând aprobare. Jimmy știa că R.J. nu numai că-și înșela nevasta, dar o și teroriza fără milă. Rick Parker dădu nonșalant din cap.

— Bună, Jimmy, zise cu un ușor rânjet.

„Aristocratul catadicsește să-l asculte pe hangiu, se gândi Jimmy. Ei bine, dacă n-ar fi tatăl lui, ticălosul ăsta n-ar putea obține o slujbă nici măcar ca om de serviciu la toaletă!" Zâmbind larg, îi conduse el personal la masă. În timp ce se așeza, Priscilla Parker privi în jur.

— Este o sală foarte drăguță, Jimmy, zise ea. Dar parcă s-a schimbat ceva. Ce anume? Oh, înțeleg, au dispărut picturile care o înfățișau pe Heather.

— M-am gândit că era timpul să o fac, zise morocănos Jimmy.

Se răsuci brusc pe călcâie și plecă, așa încât nu văzu privirea furioasă pe care R.J. Parker i-o aruncă fiului său, și nici felul în care Rick privea pictura murală care înfățișa Puntea Suspinelor și din care lipsea imaginea lui Heather ca tânără femeie.

22

Trecuseră deja aproape patru luni de când Lacey nu mai avusese un motiv să se îmbrace elegant. „Și n-am adus cu mine nimic potrivit", își zise căutând în dulap ceva care să meargă pentru ieșirea festivă de acea seară.

„Nu mi-am adus prea multe lucruri pentru că am crezut că până acum Caldwell, sau cum l-o fi chemând, va fi prins de mult, înțelegerea de a depune mărturie făcută, iar eu ieșită din ascunzătoare și revenită la viața normală."

Genul ăsta de gânduri îmi creează necazuri, își zise ea hotărându-se pentru fusta neagră de lână și puloverul de seară pe care le cumpărase la o soldare de sfârșit de sezon în primăvară, de la *Saks*, de pe Fifth Avenue, și pe care nu le purtase încă la New York.

— Arăți bine, Alice, zise cu voce tare când se studie, câteva minute mai târziu, în oglindă. Chiar și la soldări, fusta și puloverul fuseseră o avere pentru ea, dar merita, decise Lacey, iar efectul acestei eleganțe discrete îi ridică moralul. Și categoric avea nevoie de așa ceva, își zise ea, căutând în cutia cu bijuterii după cerceii și perlele de la bunica.

Fix la șase și jumătate, Tom sună la interfon din holul blocului. Îl aștepta cu ușa deschisă când ieși din lift și porni pe coridor. Admirația evidentă pe fața lui, pe măsură ce se apropia, o flata.

— Alice, arăți minunat.

— Mulțumesc. Și tu ești foarte elegant. Vino…

N-a mai apucat să termine de spus „vino înăuntru". Ușa liftului se deschidea din nou. L-a urmărit cineva pe Tom? Îl înșfăcă de braț, îl trase înăuntru și zăvorî ușa.

— Alice, ce s-a întâmplat?

Încercă să râdă, dar știa că efortul sună fals și strident.

— Sunt atât de proastă, se bâlbâi ea. Un… un comisionar a sunat la ușă acum vreo două ore. Greșise fără să vrea etajul, dar apartamentul meu a fost spart de hoți anul trecut… la Hartford, adăugă în grabă. Iar ușa liftului s-a deschis în spatele tău… și…

și cred că pur și simplu sunt cam nervoasă, încheie ea lamentabil.

„Nu a fost niciun comisionar, se gândi ea. Iar apartamentul meu a fost spart, dar nu la Hartford. Nu sunt doar nervoasă. Sunt pur și simplu terorizată că ori de câte ori se deschide ușa unui lift l-aș putea vedea apărând în cadrul ei pe Caldwell."

— Înțeleg de ce ești nervoasă, zise serios Tom. Am fost și eu la Amherst și obișnuiam să merg uneori în vizită la niște prieteni la Hartford. Unde ședeai, Alice?

— Pe Lakewood Drive. Lacey se rugă din suflet ca Tom Lynch să nu spună că și prietenii lui locuiau tot acolo.

— Nu cunosc, zise clătinând încet din cap. Apoi, uitându-se în jur, adăugă: Îmi place cum te-ai aranjat aici.

Apartamentul arăta acum îmbietor, confortabil, trebuia să recunoască lucrul ăsta. Lacey vopsise pereții într-un ivoriu cald; covorul, luat la mâna a doua, era o copie de mașină după un *Chelsea* și destul de vechi pentru a avea o ușoară patină. Canapeaua și fotoliul îmbrăcate într-un pluș albastru-închis erau destul de uzate, dar arătau încă bine și erau confortabile. Măsuța de cafea, care o costase douăzeci de dolari, avea blatul acoperit cu piele puțin zgâriată și picioarele Regency. Era una asemănătoare cu cea cu care crescuse în casă și-i crea un sentiment de liniște. Rafturile de lângă televizor erau pline cu cărți și bibelouri toate cumpărate la soldările de la garaj.

Lacey vru să-i spună ce plăcere îi făcuseră cumpărăturile de la soldările din garaj, dar se opri, gândindu-se că oamenii nu-și mobilează apartamentele cu lucruri cumpărate la mâna a doua, ci, atunci când se mută, de obicei își aduc mobila cu ei. Se decise să-i mulțumească în schimb lui Tom pentru complimentul făcut și fu bucuroasă când el îi sugeră că ar trebui să plece.

Este altfel în seara asta, se gândi Lacey o oră mai târziu, așezați prietenește la o masă unde mâncau o pizza și beau niște vin. La centrul de gimnastică era cordial dar rezervat ori de câte ori se întâlneau și se gândise că fusese un impuls de ultim minut care-l determinase să o invite să iasă cu el la premieră în acea seară.

Dar acum, cu el alături, avea sentimentul unei întâlniri plăcute și interesante. Pentru prima dată din seara când fusese ucisă Isabelle se simțea și ea bine și-i făcea plăcere această ieșire, își dădu seama Lacey. Tom Lynch răspundea cu dezinvoltură întrebărilor pe care i le punea.

— Am fost crescut în Dakota de Nord. Ți-am spus asta. Dar n-am mai locuit niciodată acolo după ce am plecat la colegiu. Când a absolvit, m-am mutat la New York, sperând să fac ravagii în industria radiodifuziunii. Nu s-a întâmplat așa, firește, iar un tip foarte înțelept mi-a spus că începutul cel mai bun ar fi într-o zonă mai mică, unde să-ți faci un nume, după care treptat să urci spre piețe mai largi. Așa că în ultimii nouă ani am lucrat în Des Moines, Seattle, St. Louis, iar acum aici.

— Întotdeauna la radio? îl întrebă ea.

— Eterna întrebare, zâmbi Tom. De ce n-ai încercat la televiziune? Am vrut să am programul meu, să dezvolt un cadru pentru program, să am posibilitatea să văd ce merge și ce nu. Știu că am învățat mult, iar în ultima vreme am primit niște oferte de la un post bun din New York, dar cred că este prea curând să fac această mișcare.

— Larry King a trecut de la radio la televiziune, spuse Lacey. Iar trecerea lui a fost perfectă.

— Poftim, ăsta sunt eu, următorul Larry King. Împărțiseră o pizza mică. Lynch se uită la ultima felie și porni să i-o pună ei în farfurie.

— Nu, nu, ia-o tu, protestă ea.

— Zău că nu…

— Ba salivezi după ea.

Izbucniră amândoi în râs și câteva minute mai târziu când părăsiră restaurantul și traversară strada spre teatru, o prinse de cot.

— Trebuie să fii atentă, îi spuse. Sunt o groază de bucăți de gheață neagră prin jur.

„Dacă ai ști, se gândi Lacey. Viața mea este un covor de gheață neagră."

Era a treia oară când vedea un spectacol cu *The King and I.*

Ultima dată când era boboc, de-abia intrată în colegiu. Era pe Broadway, iar tatăl ei era în fosa orchestrei. „Ce mult mi-aș fi dorit să cânți și în această seară", Jack Farrell, își zise ea. Când începu uvertura, simți că-i năvălesc lacrimi în ochi și se strădui să le înăbușe.

— Te simți bine, Alice? o întrebă Tom încet.

— Mă simt perfect. Cum își dăduse oare seama Tom că este tulburată? se întrebă ea. Poate că este mediu, ceea ce spera din toată inima să nu fie.

Verișoara lui Tom, Kate Knowles, juca rolul lui Tuptim, sclava care încearcă să scape din palatul regelui. Era o actriță bună și avea o voce excepțională. Cam de vârsta ei, își zise Lacey, poate ceva mai tânără. În pauză o lăudă cu entuziasm în fața lui Tom, apoi îl întrebă:

— Merge cu noi la petrecere?

— Nu. Vine cu membrii trupei. Ne întâlnim cu ea acolo.

„O să fiu norocoasă dacă am să pot sta de vorbă cu ea", își zise îngrijorată Lacey.

Kate și ceilalți actori din rolurile principale nu erau singurele „staruri" ale petrecerii, își dădu seama Lacey. Tom Lynch era în permanență înconjurat de lume. Se furișă de lângă el ca să-și schimbe paharul de vin cu unul cu *Perrier,* dar nu se mai întoarse când îl văzu cu o atrăgătoare tânără care jucase în spectacol. Evident impresionată de el, tânără vorbea aprins.

„N-o condamn, își zise Lacey. Tom arată bine, este deștept și este amabil. După cât se pare, Heather Landi fusese atrasă de el, deși a doua oară când a scris despre el în jurnal dădea de înțeles că unul dintre ei avea o legătură cu altcineva."

Sorbind din *Perrier* se îndreptă spre o fereastră. Petrecerea avea loc într-o reședință în Wayzata, o suburbie foarte modernă, la douăzeci de minute de centrul Minneapolisului. Proprietatea, luminată *à giorno,* se afla pe malul lacului și, de la fereastră, Lacey putea vedea, dincolo de peluza acoperită cu zăpadă, lacul înghețat.

Își dădu seama că agentul imobiliar din ea era absorbit de detaliile locului – extraordinara amplasare, mobilierul elegant

din această casă veche de optzeci de ani. În proiect și construcție existau detalii care nu mai pot fi întâlnite astăzi – la niciun preț – în casele noi, își zise întorcându-se să studieze livingul în care se aflau aproape o sută de oameni fără să pară că e înghesuială.

Se gândi o clipă tânjind la biroul ei din New York, la toată agitația și emoția pe care le presupunea vânzarea unui apartament. „Vreau să mă duc acasă", își zise ea.

Wendell Woods, gazda acestei petreceri, se apropie de ea.

— Sunteți domnișoara Carroll, nu-i așa?

Era un bărbat impunător, de vreo șaizeci de ani, cu părul de un alb argintiu. „O să mă întrebe acum de unde sunt", se gândi Lacey. Ceea ce și făcu, iar ea speră din tot sufletul să fi părut destul de credibilă când îi debită versiunea bine repetată a trecutului ei din Hartford.

— Iar acum m-am aranjat și mă pregătesc să pornesc în căutarea unei slujbe.

— Ce fel de slujbă?

— Ei bine, nu vreau să mă întorc să mai lucrez la cabinetul vreunui medic. Întotdeauna mi-a dorit să încerc în domeniul agențiilor imobiliare.

— Venitul este în principal din comisioane, știți asta. Plus că trebuie să cunoașteți foarte bine zona, zise el.

— Înțeleg asta, domnule Woods. Să știți că învăț repede, adăugă ea zâmbind. Are de gând să mă pună în legătură cu cineva, își zise. Știu că o s-o facă.

Woods își scoase stiloul și o carte de vizită.

— Dați-mi numărul dumneavoastră de telefon. Am să i-l dau unei cliente care are cont în banca mea; Millicent Royce are o mică agenție la Edina; asistenta ei tocmai a părăsit-o pentru a-și crește copilul. Poate că o să vă înțelegeți.

Lacey îi dădu bucuroasă numărul de telefon. „Sunt recomandată de președintele unei bănci și se presupune că sunt începătoare în domeniu, se gândi ea. Dacă Millicent Royce este interesată să se întâlnească cu mine poate că nu-și va bate capul cu referințe."

Când Woods se întoarse să vorbească cu alți oaspeți, Lacey își aruncă privirea prin încăpere. Zărind-o pe Kate Knowles o clipă

singură, se îndreptă repede spre ea.

— Ai fost minunată, îi spuse ea. Am văzut trei puneri în scenă diferite cu *The King and I*, iar Tuptim interpretată de tine a fost grozavă.

— Văd că v-ați întâlnit, zise Tom apărând lângă ele. Alice, îmi pare rău, își ceru el scuze. Am fost reținut. N-am vrut să te las singură atât de multă vreme.

— Nu-ți face probleme, totul a mers bine, îi spuse. „Nici nu știi cât de bine", își zise în sinea ei.

— Tom, voiam un prilej să stăm de vorbă, îi spuse verișoara lui. M-am săturat de petrecerea asta. Hai să mergem să bem o ceașcă de cafea undeva. Kate zâmbi spre Lacey. Prietena ta tocmai îmi spunea cât de bună am fost. Vreau să aud mai mult.

Lacey se uită la ceas. Era unu și jumătate. Nevrând să stea trează toată noaptea, le propuse să bea cafeaua la ea. Pe drumul de întoarcere spre Minneapolis, a insistat ca pe locul din față, lângă Tom, să stea Kate. Era sigură că n-or să rămână prea mult la ea, așa că se gândise să-i lase să schimbe bârfe de familie pe drum.

„Cum să aduc în discuție numele lui Heather Landi fără să par prea directă?" se întrebă Lacey, amintindu-și că verișoara lui Tom nu este în oraș decât pentru o săptămână.

— Am făcut prăjiturelele astea azi dimineață, spuse Lacey așezând un platou pe măsuța pentru cafea. Încercați-le pe propriul vostru risc. N-am mai pregătit așa ceva din liceu.

După ce turnă cafeaua, încercă să conducă conversația în așa fel încât să introducă și numele lui Heather. În jurnalul ei, Heather scrisese despre întâlnirea cu Tom după un spectacol. „Dar dacă am să spun că am văzut spectacolul respectiv, ar trebui să-mi amintesc că am văzut-o și pe Kate în el", se gândi Lacey.

— Acum un an și jumătate am fost la New York și am văzut o reluare cu *The Boy Friend.* În programul de astă seară scrie că ai jucat și tu dar sunt sigură că mi-aș fi adus aminte dacă te-aș fi văzut.

— Trebuie să fi fost în săptămâna în care am rămas acasă din

cauza unei gripe, răspunse Kate. Au fost singurele spectacole la care am lipsit.

— Îmi aduc aminte, continuă Lacey încercând să pară dezinvoltă, că în rolul principal era o tânără actriță cu o voce într-adevăr bună. Tot încerc să-mi amintesc numele ei.

— Heather Landi, spuse Kate imediat, întorcându-se spre vărul ei. Tom, îți aduci aminte de ea. Făcuse o pasiune pentru tine. Heather a murit într-un accident de mașină, spuse clătinând din cap. A fost atât de nedrept!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lacey.

— Oh, se întorcea acasă de la o cabană de schi din Stowe și a ieșit de pe carosabil.. Mama ei, sărmana, n-a putut accepta faptul. A venit pe la teatru, a vorbit cu noi toți, căutând un motiv dincolo de accident. Spunea că înainte de weekendul acela Heather fusese tulburată de ceva anume și voia să știe dacă avem vreo idee despre ce ar fi putut fi vorba.

— Și voi știați? întrebă Tom. Kate ridică din umeri.

— I-am spus că remarcasem că Heather fusese teribil de tăcută în săptămâna de dinainte de a muri și am fost de acord că era îngrijorată de ceva. Părerea mea a fost că s-ar putea ca Heather să nu se fi concentrat asupra drumului când s-a întâmplat accidentul.

„Kate nu știe nimic ce eu să nu știu deja", își zise Lacey.

— A fost grozav, Alice, zise Kate punând jos ceașca de cafea, dar este foarte târziu și trebuie să plec. Se ridică, apoi se întoarse spre Lacey. Este ciudat că numele lui Heather Landi a apărut în conversația noastră; mă gândisem și eu la ea. Tocmai am primit o scrisoare trimisă de mama ei în care îmi cere să încerc din nou să-mi amintesc ceva ce ar putea să explice purtarea lui Heather în acel weekend. Scrisoarea a mai colindat prin alte două orașe înainte să ajungă la mine, aici. Făcu o pauză, apoi clătină din cap. Există ceva despre care i-aș putea scrie, deși probabil nu este semnificativ. Un tip cu care am ieșit de câteva ori – Bill Merrill, l-ai cunoscut, Tom – o știa și el pe Heather. Când a fost menționat numele ei, el și-a adus aminte că o văzuse în barul cabanei din Stowe în după-amiaza de dinainte să moară. Bill era acolo cu un grup de tipi, inclusiv un ticălos pe nume Rick

Parker, care se ocupă de afaceri imobiliare la New York și care i-a făcut o măgărie când Heather a venit prima dată în oraș. Bill a spus că în momentul în care Heather l-a zărit pe Rick Parker, practic a ieșit în goană din bar. Probabil că nu are nicio semnificație, dar mama lui Heather este atât de dornică să capete orice fel de informații despre weekendul ăla, încât sunt sigură că ar vrea să știe și lucrul ăsta. Mă gândesc să-i scriu mâine la prima oră.

Zgomotul făcut de ceașca de cafea a lui Lacey la impactul cu podeaua o scoase din starea ce friza transa în care intrase când o auzi pe Kate vorbind de scrisoarea lui Isabelle și apoi menționând numele lui Rick Parker. Ascunzându-și imediat confuzia și refuzând ajutorul lor, se apucă să curețe, urându-le noapte bună lui Tom și lui Kate, care se îndreptau spre ușă.

Singură în bucătărie, Lacey se sprijini cu spatele de perete, încercând să se calmeze, rezistând tentației de a striga după Kate să nu se mai obosească să-i scrie lui Isabelle Waring pentru că era prea târziu acum ca să mai aibă vreo importanță pentru ea.

23

După aproape patru luni de investigații, procurorul Gary Baldwin nu era mai aproape de a-l localiza pe Sandy Savarano decât fusese când încă mai credea că este îngropat în cimitirul Woodlawn.

Oamenii săi au studiat cu mare grijă jurnalul lui Heather Landi și au luat legătura cu cei ale căror nume fuseseră menționate în el. Era un proces pe care Isabelle îl experimentase deja, își zise Baldwin, studiind încă o dată portretul lui Sandy Savarano întocmit după descrierea lui Lacey Farrell. Pictorul făcuse o adnotare în josul portretului: „Martora nu pare să aibă un ochi bun pentru a remarca acel gen de detalii care să facă suspectul identificabil".

Au încercat să stea de vorbă cu portarul clădirii în care a avut loc crima, dar el nu-și amintea practic nimic despre ucigaș. A spus că a văzut prea multă lume intrând și ieșind și, în plus, era pe punctul de a ieși la pensie.

„Deci nu rămân decât cu Lacey Farrell care să-l recunoască personal pe Savarano, își zise cu amărăciune Baldwin. Dacă i se întâmplă ceva ei, nu mai există niciun fel de caz. Sigur, avem amprentele luate de pe ușa lui Farrell când i-a fost spart apartamentul, dar nici măcar nu putem dovedi că a intrat înăuntru. Numai Farrell este cea care îl poate acuza de crima împotriva lui Isabelle Waring. Fără ea, ca să-l identifice, adio caz", își zise el.

Singura informație utilă pe care au reușit să o obțină despre ucigaș agenții lui lucrând sub acoperire era că, înainte de înscenarea morții, claustrofobia lui Savarano devenise după cât se pare acută. Unuia dintre agenți i se spusese: „Sandy are coșmaruri cu uși de celule care se trântesc în urma lui".

Deci ce-l scosese din locul unde se retrăsese? se întrebă Baldwin. O sumă mare de bani? Un serviciu pentru care trebuia să se recompenseze? Poate și una și alta. Și emoțiile vânătorii, firește. Savarano era un criminal înrăit. S-ar fi putut ca în parte să n-o fi făcut decât din simplă plictiseală. S-ar fi putut ca

retragerea să nu-i fi priit.

Baldwin îi cunoștea pe dinafară dosarul lui Savarano. În vârstă de patruzeci și doi de ani, suspect în vreo zece crime, dar fără să mai pună piciorul într-o închisoare de când era copil, în școala de reeducare! Un tip deștept și un ucigaș înnăscut.

„Dacă aș fi Savarano, se gândi Baldwin, în momentul de față singurul meu scop ar fi să o găsesc pe Lacey Farrell și să mă asigur că nu va mai putea să mă recunoască niciodată."

Clătină din cap, iar fruntea i se încreți de îngrijorare.

Programul de protecție a martorilor nu se dovedise infailibil împotriva unor greșeli; el știa lucrul ăsta. Oamenii devin neglijenți. Când sună acasă, spun de obicei la telefon ceva care să le dea de gol locul unde se ascund, sau încep să scrie scrisori. Un criminal care fusese plasat în acest program după ce cooperase cu guvernul a fost destul de nărod încât să trimită o felicitare de ziua de naștere unei vechi prietene. O săptămână mai târziu era împușcat mortal.

Gary Baldwin avea un sentiment de îngrijorare în ce o privește pe Lacey Farrell. După profilul care i se făcuse, părea să fie genul căruia îi este greu să fie singură o perioadă mai lungă de timp. În plus, părea să fie excepțional de credulă, trăsătură care putea să-i aducă mari necazuri. Clătină din cap. Ei bine, nu putea să facă nimic în legătură cu asta, în afară de a-i trimite vorbă din canalele lor să nu lase garda jos nici măcar o clipă.

24

Mona Farrell se duse în Manhattan pentru ceea ce devenise deja cina ei permanentă de sâmbătă seara cu Alex Carbine. Aștepta întotdeauna cu nerăbdare seara petrecută cu el, deși Alex părăsea adesea masa ca să-i întâmpine pe clienții obișnuiți și celebritățile care veneau ocazional în restaurant.

— Este plăcut, îl asigura ea. Și nu mă deranjează deloc. Nu uita că am fost căsătorită cu un muzician. Nici nu știi câte spectacole pe Broadway am văzut singură pentru că Jack era în fosa orchestrei!

Jack l-ar fi plăcut pe Alex, își zise Mona în timp ce ieșea de pe podul George Washington și o lua spre vest. Jack fusese spiritual și vesel, și foarte sociabil. Alex era mult mai liniștit, dar la el asta era o calitate atrăgătoare. Mona zâmbi gândindu-se la florile pe care i le trimisese mai devreme. Pe cartea de vizită scria simplu: „Poate că o să-ți înveselească ziua. Al tău, Alex".

Știa că telefonul săptămânal de la Lacey îi sfâșia inima. Înțelesese cât de dureroasă era toată această experiență pentru ea, iar florile pe care i le trimisese erau modalitatea lui de a i-o spune.

Îi mărturisise că Lacey îi zisese unde este.

— Dar nu i-am spus nici măcar lui Kit, îi explică ea. Kit s-ar simți jignită dacă s-ar gândi că n-am încredere în ea.

Ciudat, își zise Mona în timp ce traficul încetini din cauza unui blocaj: ciudat cum lucrurile au mers întotdeauna fără probleme pentru Kit, dar nu și pentru Lacey. Kit l-a cunoscut pe Jay când era la colegiul *Boston,* iar el absolvea la *Tufts.* S-au îndrăgostit, s-au căsătorit, iar acum aveau trei copii minunați și o casă frumoasă. E el uneori prețios, chiar pompos, dar categoric Jay este un soț și un tată bun. Nu mai departe decât cu o zi în urmă îi făcuse o surpriză deosebită lui Kit dăruindu-i un colier cu frunzulițe de aur pe care ea-l admirase în vitrină la *Groom's Jewelry,* în Ridgewood.

Kit i-a spus că Jay a anunțat-o că afacerile lui au început să meargă din nou foarte bine. „Ceea ce mă bucură", se gândi

Mona. O vreme fusese îngrijorată de faptul că lucrurile nu mergeau prea bine.

Și Lacey are dreptul să fie fericită, își zise Mona. Este vremea să întâlnească și ea bărbatul potrivit, să se căsătorească și să-și întemeieze o familie și sunt sigură că este pregătită pentru lucrul ăsta. În schimb, e singură într-un oraș străin și trebuie să stea acolo și să se prefacă a fi cu totul altcineva pentru că viața îi este în pericol.

Ajunse în parcarea de pe strada 46 la șapte și jumătate; Alex nu o aștepta la restaurant până la ora opt, ceea ce însemna că avea vreme să facă un lucru ce-i trecuse mai devreme prin minte.

Era un chioșc în Times Square unde se găseau ziare din toată țara – o să se ducă să vadă dacă găsește vreunul din Minneapolis. S-ar simți mai aproape de Lacey dacă s-ar familiariza cu orașul și chiar ar avea o oarecare mângâiere gândindu-se că s-ar putea ca și Lacey să citească același ziar.

Seara era rece, dar plăcută, și s-a bucurat de plimbare pe jos până în Times Square. „De câte ori am fost aici când trăia Jack, se gândi ea. Ieșeam cu prietenii după spectacol. Kit n-a fost niciodată atât de interesată de teatru ca Lacey. Lacey era ca Jack – îndrăgostită de Broadway. Probabil că-i duce grozav dorul."

La chioșc găsi *Minneapolis Star Tribune.* Poate că dimineață Lacey citise chiar această ediție, își zise ea. Până și faptul că atingea ziarul o făcea să o simtă pe fiica ei mai aproape.

— Doriți să vi-l pun într-o pungă, doamnă?

— O, da, vă rog. Mona căută banii, în timp ce vânzătorul împături ziarul și-l puse într-o pungă de plastic.

Când ajunse la restaurant, era coadă în camera de așteptare. Văzând că Alex este deja instalat la masa lor, se grăbi spre el.

— Îmi pare rău, cred că am întârziat, zise ea.

Alex se ridică și o sărută pe obraz.

— N-ai întârziat, dar ai fața rece. Ai venit pe jos din New Jersey?

— Nu, am ajuns devreme și m-am hotărât să mă duc să

cumpăr un ziar.

Carlos, chelnerul care-i servea de obicei, era prin preajmă.

— Să vă ajut să vă scoateți haina, doamnă Farrell. Vreți să vă duc și pachetul la garderobă? se oferi Carlos.

— De ce să nu păstrezi ăsta cu tine? îi sugeră Alex. Îi luă punga de plastic din mână și o puse pe scaunul liber de la masa lor.

Ca întotdeauna, a fost o seară plăcută. Când erau la cafea, Alex îi acoperi mâna cu a lui.

— N-a fost o seară prea aglomerată pentru tine, îl tachină Mona. Nu te-ai ridicat decât de vreo zece ori.

— M-am gândit că de aceea ți-ai cumpărat un ziar.

— Nicidecum, deși mi-am aruncat privirea la câteva titluri. Mona se întinse după poșetă. Este rândul meu să mă ridic. Mă întorc imediat.

Alex o conduse la mașină la unsprezece și jumătate. La ora unu restaurantul se închise și personalul plecă acasă..

La douăsprezece fără zece s-a dat un telefon. Mesajul a fost simplu. „Spune-i lui Sandy că se pare că este în Minneapolis”.

25

Ce se întâmplase între Heather Landi și Rick Parker? Lacey fu uluită să afle că se cunoscuseră. După ce au plecat Tom Lynch și Kate Knowles n-a putut să închidă un ochi, stând trează și întorcând lucrurile pe toate fețele pentru a înțelege ceva. În cursul weekendului, mintea ei revenea adesea la seara în care murise Isabelle. La ce se gândise oare Rick când a ascultat-o vorbind de Isabelle și de Heather? De ce nu a spus nimic?

Așa cum i se spusese lui Kate, în ultima zi a vieții ei Heather fusese vizibil tulburată când l-a văzuț.pe Rick la cabana din Stowe. Vorbind despre Rick, Kate îl calificase drept „un ticălos care se ocupă de afaceri imobiliare la New York", care-i făcuse o măgărie lui Heather când aceasta venise în oraș. Lacey își aminti că în jurnalul ei Heather făcea aluzie la un incident neplăcut care i se întâmplase când căuta un apartament în Cartierul de Vest. Să fi fost implicat Rick? se întrebă ea. Înainte să fie transferat în Madison Avenue, Rick petrecuse cinci ani la birou din Cartierul de Vest al firmei *Parker and Parker.* Schimbase birourile numai cu trei ani în urmă.

Ceea ce înseamnă, își zise Lacey, că în momentul în care Heather Landi a venit la New York și căuta un apartament el lucra în West Side. S-o fi dus oare la firma *Parker and Parker* unde l-o fi întâlnit pe Rick? Și dacă da, ce s-o fi întâmplat între ei? Să fie oare Rick implicat în toată povestea asta? „Să stau eu aici din cauza lui?" se întrebă furioasă.

Rick a fost cel care mi-a dat numele lui Curtis Caldwell ca potențial cumpărător pentru apartament, își aminti ea. Din cauza lui l-am dus pe Caldwell acolo. „Dacă Rick îl cunoaște pe Caldwell, atunci poate că poliția o să-l depisteze pe acesta prin el. Iar dacă-l arestează pe Caldwell, atunci am să mă pot întoarce acasă!"

Se ridică în picioare și începu să umble agitată prin cameră. Poate că asta văzuse Isabell în jurnal. Trebuia să-i transmită această informație procurorului Baldwin.

Pe Lacey o mâncau palmele să pună mâna pe telefon și să-l

sune, dar contactul direct era categoric interzis. Trebuia să-i lase un mesaj lui George Svenson ca să o sune, după care ori o să-i scrie, ori să vorbească cu Baldwin prin canalele sigure.

„Trebuie să stau de vorbă din nou cu Kate, se gândi Lacey. Trebuie să aflu mai multe despre Bill Merrill, prietenul care menționase reacția lui Heather când îl văzuse pe Rick Parker, și trebuie să aflu unde locuiește. Baldwin o să vrea să stea de vorbă cu el, sunt sigură de asta. El îl poate plasa pe Rick Parker la Stowe cu numai câteva ore înainte de moartea lui Heather."

Kate spusese că membrii trupei stau la *Radisson Plaza Hotel* timp de o săptămână. Lacey se uită la ceas. Era zece și jumătate. Chiar dacă, așa cum fac majoritatea celor din lumea teatrului, Kate doarme dimineața până mai târziu, probabil că se trezise totuși până la ora asta.

O voce ușor adormită îi răspunse la telefon, dar când își dădu seama cine sună, Kate se trezi de-a binelea și păru destul de încântată de sugestia lui Lacey să ia prânzul amândouă a doua zi.

— Poate că ar trebui să-l invităm și pe Tom, Kate, îi sugeră ea. Știi cât de drăguț este. O să ne ducă la un restaurant bun și o să achite nota de plată. Apoi adăugă râzând: Las-o baltă. Tocmai mi-am dat seama că el este pe post la prânz.

Aranjă să se întâlnească cu Kate la *Radisson* a doua zi la douăsprezece și jumătate. Când închise telefonul simți cum o cuprinse brusc speranța. Era aproape ca și cum ai fi văzut prima rază de soare după o furtună lungă și teribilă, decise ea, îndreptându-se spre fereastră și dând la o parte draperiile.

Era o zi de iarnă perfectă pentru Vestul Mijlociu. Temperatura era scăzută, dar soarele strălucea cu căi- dură pe un cer fără nori. Nu părea să fie vânt și Lacey văzu că trotuarele fuseseră curățate de zăpadă.

Până atunci fusese prea nervoasă ca să iasă să alerge cu adevărat, temându-se că ar putea întoarce capul și ar da de Caldwell în urma ei, cu ochii lui spălăciți, de gheață, ațintiți spre ea. Dar sentimentul că există posibilitatea unei breșe în acest caz o făcu să se decidă că trebuie cel puțin să încerce să-și reia în parte viața normală.

Când își făcuse bagajul să se mute, își luase și costumul gros pentru jogging: pantaloni călduroși, jachetă, mănuși, fular și căciulă. Se îmbrăcă iute și se îndreptă spre ușă. Exact în momentul în care puse mâna pe clanță, sună telefonul. Primul impuls fu să-l lase să sune, după care se hotărî însă să ridice receptorul.

— Domnișoară Carroll, nu mă cunoașteți, auzi o voce fermă. Sunt Millicent Royce. După cum mi s-a spus, căutați o slujbă în domeniul imobiliar. Wendell Woods mi-a vorbit despre dumneavoastră în dimineața asta.

— Caut, sau mai precis sunt pe punctul de a începe să caut, răspunse ea plină de speranță.

— Wendell a fost foarte plăcut impresionat de dumneavoastră și mi-a sugerat să ne cunoaștem. Biroul este în Edina.

— Știu unde e. Edina era la o distanță de cincisprezece minute.

— Bine. Scrieți adresa. Sunteți întâmplător liberă în după-amiaza asta?

Părăsi apartamentul și începu să alerge cu sentimentul că soarta ei s-ar putea în sfârșit schimba. Dacă Millicent Royce o angajează înseamnă că va avea ceva de făcut ca să-și umple zilele până când se va putea întoarce acasă.

Emisiunea de patru ore a lui Tom Lynch era o combinație de știri, interviuri și umor. Se difuza în fiecare zi de la prânz până la patru, iar spectrul oaspeților săi mergea de la figuri politice, scriitori și celebrități aflate în vizită în oraș până la VIP-uri locale.

Majoritatea dimineților de dinainte de emisiune și le petrecea în biroul său căutând pe Internet materiale interesante sau cercetând ziare din întreaga țară pentru a găsi subiecte deosebite de discuție.

Luni dimineață, după premiera spectacolului *The King and I,* nu se simțea deloc în largul lui din cauza faptului că tot weekendul se gândise la Alice Carroll. A fost tentat de câteva ori

să o sune, dar de fiecare dată punea receptorul înapoi în furcă înainte să se facă legătura.

Își zise că în mod aproape singur o s-o vadă la sala de gimnastică în cursul săptămânii; poate să-i propună pur și simplu, ca din întâmplare, să cineze împreună sau să meargă la un film. Un telefon și planificarea unei întâlniri ar putea căpăta o conotație nedorită și ar fi neplăcut dacă nu ar mai invita-o să iasă cu el, sau dacă ea l-ar refuza, și după aceea s-ar întâlni nas în nas.

Constatase o oarecare reținere în ce o privește; nu vorbea prea mult despre ea și ceva îi spunea că nu i-ar face plăcere să i se pună întrebări. În acea primă după-amiază când au băut cafeaua împreună la sala de gimnastică n-a părut să guste momentul în care a tachinat-o în legătură cu faptul că s-a mutat la Minneapolis. Apoi vineri seara a simțit că în momentul în care a început spectacolul era pe punctul de a izbucni în plâns.

Unele fete fac o criză dacă partenerii lor nu le acordă toată atenția la o petrecere. Dar pe Alice nu a deranjat-o deloc faptul că a lăsat-o singură când diverși au venit să stea de vorbă cu el.

Hainele pe care le purtase la premieră erau scumpe. Și un orb și-ar fi dat seama de asta. O auzise spunându-i lui Kate că văzuse *The King and I* de trei ori. Și vorbise avizată cu Kate despre remake-ul spectacolului cu *The Boy Friend.*

Haine scumpe. Călătorii la New York din Hartford pentru a merge la teatru. În general nu sunt genul de lucruri pe care le poți face dintr-un salariu de funcționar la un cabinet medical.

Tom ridică din umeri și întinse mâna după telefon. Era inutil. Toate întrebările pe care și le punea erau un indiciu al interesului său pentru ea și realitatea era că se gândea numai la ea. O s-o sune pe Alice și s-o invite să ia cina cu el în seara aceea. Dorea să o vadă. Ridică receptorul, formă numărul și așteptă. După patru apeluri îi răspunse robotul. Îi auzi vocea, joasă și plăcută, spunând: „Ați format 555–1247. Vă rog lăsați un mesaj și am să vă sun eu".

Tom ezită, apoi închise, hotărându-se să o sune mai târziu.

Se simți foarte stânjenit de faptul că era atât de dezamăgit că nu o găsise.

26

Luni dimineață Sandy Savarano se îmbarca pe aeroportul *La Guardia* din New York în avionul care mergea la Minneapolis. Călătorea la clasa întâi, așa cum venise din Costa Rica, unde locuia acum. Vecinii săi îl cunoșteau sub numele de Charles Austin, un om de afaceri american de succes, care-și vânduse compania cu doi ani în urmă, când avea patruzeci de ani, și se retrăsese să ducă o viața frumoasă la tropice.

Soția lui, care avea douăzeci și patru de ani, îl duse la aeroportul din Costa Rica și-l făcu să-i promită că nu va sta prea mult.

— Acum ești la pensie, îi spuse ea bosumflându-se drăgălaș în timp ce-l săruta luându-și rămas bun.

— Asta nu înseamnă să renunț când este vorba de bani, îi spuse el. Același răspuns i-l dăduse și de alte câteva ori când avusese treburi în perioada de când își înscenase moartea, cu doi ani în urmă.

— Frumoasă zi pentru zbor. Vocea era a unei tinere spre treizeci de ani care se așezase pe locul de lângă el. Într-un fel, îi amintea vag de Lacey Farrell. Dar realitatea era că nu se gândea decât la Farrell, ea fiind motivul călătoriei lui la Minneapolis. „Singura persoană din lume care mă poate acuza de crimă, își zise el. Nu merită să trăiască. Și nici n-o să trăiască multă vreme."

— Da, așa este, răspunse el scurt.

Văzuse interesul din privirea femeii și se amuză. Femeile îl găseau atrăgător. Doctorul Ivan Yenkel, un imigrant rus care-i dăduse această față nouă cu doi ani în urmă, fusese categoric un geniu. Îi făcuse nasul mai fin; cocoașa provocată de fractura pe care o suferise când fusese la școala de reeducare dispăruse. Îi refăcuse bărbia, iar urechile erau mai mici și apropiate de craniu. Sprâncenele, care înainte era foarte stufoase, fuseseră subțiate și depărtate. Yenkel îi aranjase pleoapele care-i cădeau și-i înlăturase pungile de sub ochi.

Părul castaniu-închis era acum de culoarea nisipului, iar

lentilele de contact, de un albastru-deschis, desăvârșiră transformarea.

— Arăți extraordinar, Sandy, exclamase Yenkel după ce-i scosese și ultimul bandaj. Nimeni n-o să te recunoască vreodată.

— Și nici nu mă va recunoaște.

Sandy simțea de fiecare dată un fior plăcut amintindu-și privirea uluită din ochii lui Yenkel în clipa în care și-a dat sufletul.

Nu avea de gând să mai treacă prin așa ceva din nou, își zise el, zâmbind scurt către vecina lui de scaun și luând hotărât o revistă pe care o deschise în mod ostentativ. Prefăcându-se că citește, își trecu în revistă planul. Avea o rezervare pentru două săptămâni la *Radisson Plaza Hotel* sub numele de James Burgess. Dacă n-o găsește pe Farrell în acest răstimp, se va muta la un alt hotel. Nu avea rost să trezească curiozitatea stând prea multă vreme într-un singur loc.

I se dăduseră unele sugestii în legătură cu locul unde ar putea fi găsită. La New York, mergea cu regularitate la un centru pentru întreținerea condiției fizice. Se putea presupune pe bună dreptate că face același lucru și la Minneapolis, așa încât o să înceapă cu centrele de gimnastică. Oamenii nu-și schimbă obiceiurile.

Farrell era o iubitoare de teatru. Ei bine, la *Orpheum* din Minneapolis veneau spectacole în turnee practic în fiecare săptămână, iar un alt loc unde o să caute va fi *Tyrone Guthrie Theater*.

Singura slujbă pe care o avusese fusese în domeniul vânzărilor imobiliare. Dacă lucrează, este foarte probabil să o facă tot la o agenție imobiliară.

Savarano depistase și eliminase alți doi martori care fuseseră incluși în programul de protecție a martorilor. Știa că guvernul nu dă referințe false – cei mai mulți oameni incluși în program încep să lucreze în unități mici unde ajung să cunoască pe cineva sau sunt angajați pe încredere.

Se auzi vocea stewardesei: „Începem coborârea spre Orașele Gemene… vă rugăm aduceți scaunele în poziție verticală… prindeți-vă centurile de siguranță…”.

Sandy Savarano începu să anticipeze privirea pe care o s-o vadă în ochii lui Lacey Farrell în momentul în care o va împușca.

27

Firma *Royve Realty* se găsea la întretăierea străzii 50 cu France Avenue South în Edina. Înainte de a pleca de acasă, Lacey studie harta încercând să-și dea seama care era cea mai bună rută, pentru a ajunge acolo. Mama ei remarcase cândva că era de mirare cum Lacey putea să aibă un simț practic extraordinar și un simț al orientării atât de prost. Avea categoric dreptate în ce privește ultima parte, își zise Lacey clătinând din cap. New York-ul era floare la ureche – n-avea decât să facă un semn și, împreună cu clientul ei, taxiul îi ducea oriunde voia. Un oraș atât de întins ca Minneapolis totuși, cu atâtea zone rezidențiale larg răspândite, era cu totul altceva. „Cum am să-i pot duce pe oameni să vadă case dacă mă rătăcesc la fiecare cinci minute?" se întrebă ea.

Urmând atentă harta, ajunse totuși la firma respectivă greșind drumul numai o singură dată. Parcă mașina, apoi rămase un moment în fața intrării firmei *Royce Realty*, privind prin ușa mare de sticlă.

Își dădu seama că sediul agenției era mic, dar atrăgător. Camera de primire avea pereții lambrisați cu lemn de stejar acoperiți cu fotografii de case, un covor vesel roșu cu albastru, un birou standard și fotoliile piele ce păreau confortabile. Un coridor scurt ducea din camera de primire spre un cabinet. Prin ușa deschisă văzu o femeie care lucra la un birou.

Trase adânc aer în piept. „Dacă trec scena asta cu succes, își zise ea, voi fi gata să-mi fac curând debutul pe Broadway. Asta, firește, dacă am să mă mai întorc vreodată la New York." Când deschise ușa agenției, un clopoțel îi anunță sosirea. Femeia ridică privirea de la birou, apoi veni să o întâmpine.

— Sunt Millicent Royce, zise ea întinzându-i mâna, iar tu trebuie să fii Alice Carroll.

Lacey o plăcu imediat. Era o femeie chipeșă, de aproape de șaptezeci de ani, al cărei trup voluminos era îmbrăcat într-un costum foarte bine croit de culoare închisă și al cărei ten neridat nu purta niciun fel de fard. Părul de un alb argintiu era strâns

într-un coc la spate, ceea ce-i aducea aminte de bunica ei.

Zâmbetul îi era plăcut, dar când se așeză Lacey își dădu seama că Millicent Royce o studia atentă cu ochii ei albaștri pătrunzători. Fu mulțumită că se îmbrăcase în jacheta maron și pantalonii gri. Era o ținută conservatoare, dar atrăgătoare și avea în plus stil. În afară de asta, fusese întotdeauna convinsă că această combinație îi purtase noroc la întâlnirile în vederea perfectării unor vânzări. Poate că acum o va ajuta să-și găsească și o slujbă.

Millicent Royce se așeză vizavi de ea.

— Se pare că este o zi teribil de încărcată, așa încât nu am prea mult timp, spuse ea cu un aer de scuză. Vorbește-mi despre tine, Alice.

Lacey se simțea ca și cum s-ar fi aflat într-o cameră de interogatoriu, cu lumina îndreptată asupra ei. Ochii lui Millicent nu-i părăsiră nicio clipă fața în timp ce vorbi.

— Ia să vedem. Tocmai am împlinit treizeci de ani. Sunt sănătoasă. Viața mea s-a schimbat mult în ultimul an.

„Dumnezeu știe cât este de adevărat", se gândi ea.

— Sunt din Hartford, Connecticut, iar după ce am terminat colegiul am lucrat opt ani pentru un doctor care s-a retras la pensie.

— Ce anume ai făcut? o întrebă doamna Royce.

— Secretariat, treburi de birou, puțină contabilitate, întocmirea formelor medicale.

— Atunci știi să lucrezi cu computerul?

— Da, știu. Urmări privirea femeii care se îndreptă spre computerul de pe birou, lângă care era un vraf de hârtii.

— Slujba asta presupune să răspunzi la telefon, să ții dosarele la zi, să pregătești documentația pentru noi dosare, să stabilești contacte cu potențiali cumpărători când apar oferte noi. Nu este vorba de vânzările propriu-zise. De asta mă ocup eu. Dar trebuie să-ți pun o întrebare: Ce te face să crezi că o să-ți placă domeniul vânzărilor imobiliare?

„Faptul că-mi place să fac asocierea între om și casa care i se potrivește, se gândi Lacey. Îmi place să ghicesc exact ceea ce-și dorește clientul și să văd cum i se luminează privirea când îl

duc într-o casă sau într-un apartament și știu că este exact ceea ce el sau ea își dorește. Îmi plac negocierile care duc la stabilirea prețului.”

Lăsând deoparte toate aceste gânduri, spuse:

— Știu că nu mai vreau să lucrez la cabinetul unui doctor și întotdeauna acest domeniu mi-a trezit curiozitatea.

— Înțeleg. Ei bine, am să-l sun pe doctorul tău care s-a retras la pensie să vorbesc cu el și dacă garantează pentru tine – ceea ce sunt sigură că o să facă atunci aș zice să încercăm. Ai numărul lui de telefon?

— Nu. Și l-a schimbat și-l ține secret. Îi era teamă să nu fie contactat de foștii săi pacienți.

Din ușoara încruntătură a lui Millicent Royce, Lacey putea să spună că această doamnă evident exigentă găsea răspunsul ei prea evaziv.

Își aminti ce-i spusese George Svenson: „Oferă-te să lucrezi gratuit câteva săptămâni, chiar o lună”.

— Am o sugestie, spuse Lacey. Lucrez o lună fără să mă plătiți. După aceea, dacă sunteți mulțumită de mine, mă angajați. Sau dacă dumneavoastră considerați că nu am nicio aptitudine pentru această muncă, îmi spuneți și asta este. Susținu fără să clipească privirea fermă a lui Millicent Royce. Nu veți regreta, adăugă calmă.

Doamna Royce ridică din umeri.

— În Minnesota, Țara Lacurilor, asta este o ofertă ce nu poate fi refuzată.

28

— De ce domnul Landi nu a fost informat despre lucrul ăsta mai devreme? întrebă calm Steve Abbott.

Era luni după-amiază. Abbott insistase să-l însoțească pe Jimmy la o întâlnire cu detectivii Sloane și Mars la sediul circumscripției de poliție numărul 19.

— Vreau să știu ce se întâmplă! îi spusese Jimmy dimineață, iar furia din voce i se reflecta și în expresia feței. Se întâmplă ceva. Polițiștii trebuie să știe unde este Lacey Farrell. Nu se poate să fi dispărut așa, pur și simplu! Este martor într-un caz de crimă!

— L-ai sunat? îl întrebă Steve.

— Sigur că am făcut-o. Dar am întrebat de ea, iar ei mi-au recomandat pur și simplu să cer firmei *Parker and Parker* să desemneze un alt agent imobiliar care să se ocupe de vânzarea apartamentului. Nu de asta sunasem. Cred oare că asta mă preocupă pe mine, banii? Sunt niște idioți! Le-am spus că mă duc să vorbesc cu ei și că vreau răspunsuri.

Abbott știa că scoaterea imaginii lui Heather de pe picturile murale nu făcuse altceva decât să-i sporească furia și depresia lui Jimmy Landi.

— Vin cu tine, insistase el.

Când au ajuns, detectivii Sloane și Mars îi conduseră într-o cameră de interogatorii. Au recunoscut cu multă reticență că Lacey Farrell fusese inclusă în programul de protecție a martorilor din cauza unei încercări de a fi ucisă.

— Am întrebat de ce domnul Landi nu a fost informat până acum despre ce i s-a întâmplat domnișoarei Farrell, repetă Abbott. Vreau un răspuns.

— Domnule Abbott, zise Sloane luând o țigară, l-am asigurat pe domnul Landi că ancheta continuă și așa este. Nu renunțăm până când nu-l găsim și nu-l condamnăm pe ucigașul Isabellei Waring.

— Mi-ați turnat o poveste mincinoasă despre un tip care-și trimite omul în apartamente scumpe ca potențial cumpărător și

se întoarce apoi ca să le jefuiască, interveni Jimmy, furia lui explodând din nou. Și atunci mi-ați spus că moartea lui Isabelle nu s-a datorat decât faptului că a fost într-un loc unde nu trebuia să fie și într-un moment nepotrivit. Acum îmi spuneți că această Farrell este inclusă în programul pentru protecția martorilor și recunoașteți că jurnalul lui Heather v-a fost furat de sub nas chiar de aici, din sediul poliției. Nu vă jucați cu mine. Asta nu a fost o moarte întâmplătoare, iar voi ați știut lucrul ăsta chiar din prima zi.

Eddie Sloane văzu furia și disprețul care străluceau în privirea lui Jimmy Landi. „Nu-l condamn, se gândi detectivul. Fosta lui soție este moartă; noi pierdem ceva ce-i era destinat lui și care putea fi dovada crucială; femeia care a dus ucigașul în apartamentul fostei lui soții a dispărut. Înțeleg, pentru că știu cum m-aș simți eu."

Pentru amândoi detectivii cele patru luni care trecuseră din acea seară de octombrie care fusese primit telefonul la 911 din apartamentul de pe East Seventieth numărul 3 fuseseră îngrozitoare. Pe măsură ce cazul lua amploare, Eddie era recunoscător pentru implicarea și colaborarea cu biroul procurorului federal Baldwin.

— În circumscripția numărul 19 a avut loc o crimă, i-a spus procurorul de district procurorului general Baldwin, și, vă place sau nu, suntem însărcinați cu ancheta pe toată durata. O să împărtășim informațiile pe care le avem cu voi, firește, dar trebuie să procedați și voi la fel. Când Savarano va fi prins, vom colabora în stabilirea felului în care va pleda în cazul în care veți ajunge la o înțelegere cu el. Dar vom colabora numai – și, repet, numai dacă nu veți încerca să ne păcăliți. Suntem interesați în acest caz și avem de gând să ne implicăm.

— Nu a fost o poveste mincinoasă, domnule Landi, interveni aprins Nick Mars. Dorim să-l găsim pe ucigașul doamnei Waring la fel de mult ca și dumneavoastră. Dar dacă domnișoara Farrell n-ar fi luat jurnalul acela din apartamentul lui Isabelle Waring, după cât se pare în ideea ce a vi-l da dumneavoastră, am fi putut ajunge mult mai departe în această investigație.

— Dar acest jurnal a fost furat după ce a ajuns aici, zise Steve Abbott cu o voce periculos de calmă. Iar acum dumneavoastră sugerați că s-ar putea ca domnișoara Farrell să fi intervenit în jurnal?

— Nu credem că a făcut-o, dar nu putem fi siguri, recunoscu Sloane.

— Fiți sincer cu noi, detective. Nu prea sunteți sigur de nimic, cu excepția faptului că vă ocupați de această investigație ca niște cârpaci, izbucni Abbott, evident furios acum. Haide, Jimmy. Cred că este timpul să angajăm propriul nostru detectiv. Dacă o lăsăm pe seama poliției, nu cred că o să aflăm vreodată ce se întâmplă.

— Asta ar fi trebuit să fac din clipa în care am primit telefonul despre Isabelle! – zise Jimmy, ridicându-se. Vreau să-mi dați înapoi copia de pe jurnalul fiicei mele înainte de a o pierde și pe asta.

— Am făcut și noi copii mai multe, spuse Sloane calm. Nick, adu setul pe care ni l-a dat domnul Landi.

— Imediat, Eddie.

— Domnule Landi, interveni Sloane în timp ce așteptau, ne-ați spus că ați citit jurnalul înainte de a ni-l da nouă.

Ochii lui Jimmy Landi se întunecară.

— Da.

— Ați spus că l-ați citit cu atenție. Rememorând totul, ați putea confirma că într-adevăr așa ați făcut?

— Ce înseamnă *cu atenție?* întrebă Jimmy iritat. M-am uitat prin el.

— Ascultați, domnule Landi, îmi închipui cât de greu vă este, dar am să vă rog să-l citiți din nou și de data asta cu atenție. Noi l-am cercetat cu foarte mare grijă și, cu excepția câtorva referiri ambigue în primele pagini la ceva implicând un incident care s-a întâmplat în Cartierul de Vest, n-am putut găsi nimic potențial util. Dar doamna Waring i-a spus lui Lacey Farrell că ea a găsit în aceste pagini ceva ce ar putea fi folosit pentru a dovedi că moartea fiicei dumneavoastră nu a fost un accident…

— Isabelle ar fi găsit ceva suspect până și în catehismul de la Baltimore, zise Jimmy clătinând din cap.

N-au mai scos niciun cuvânt până când se întoarse Nick Mars cu un plic pe care i-l întinse lui Landi.

Jimmy i-l smulse din mână și-l deschise. Scoțând foile din el, le frunzări, apoi se opri la ultima pagină. O citi, după care se uită la Mars.

— Acum ce mai încercați să puneți la cale? întrebă el.

Sloane avu senzația îngrozitoare că urma să audă ceva ce n-ar fi vrut să știe.

— Vă spun chiar aici, pe loc, că erau mai multe foi decât astea, zise Landi. Ultimele două-trei foi din setul pe care vi l-am dat nu erau scrise pe hârtie liniată. Îmi amintesc pentru că nu se înțelegea deloc ca lumea. Originalele acestor pagini trebuie să fi fost pătate de sânge… N-am putut rezista să le citesc. Deci unde sunt? Le-ați pierdut și pe astea?

29

Când ajunse pe aeroportul Minneapolis – St. Paul, Sandy Savarano se duse de la avion direct la bagaje de unde-și recuperă valiza neagră. După ce găsi o toaletă pentru bărbați, intră și se încuie într-o cabină. Puse valiza pe scaunul de WC și o deschise.

Luă o oglindă de mână și o trusă cu fermoar în care se aflau o perucă cenușie, niște sprâncene cenușii dese și o pereche de ochelari rotunzi cu rame de baga.

Își scoase lentilele de contact dezvăluindu-și ochii negri precum cărbunele, apoi, cu mișcări abile, își așeză peruca și o pieptănă în așa fel încât să-i ascundă o parte din frunte; își lipi sprâncenele false și-și puse ochelarii.

Cu un creion dermatograf adăugă niște pete de bătrânețe pe frunte și pe dosul mâinilor. Mai scoase din valiză o pereche de botine ortopedice pe care și le puse în locul pantofilor *Gucci* cu care era încălțat.

În cele din urmă despachetă un palton de tweed cu umeri lați și puse înapoi în valiză sacoul pe care-l purtase în avion.

Bărbatul care ieși din cabină arăta cu douăzeci de ani mai bătrân și complet diferit de cel care intrase.

Se duse apoi la biroul de închiriat mașini unde-i fusese rezervată o mașină pe numele James Burgess din Philadelphia. Deschise portmoneul și scoase permisul de conducere și o carte de credit. Permisul era un fals deștept; cartea de credit era reală, fiind deschis un cont pe care să-l folosească sub numele de Burgess.

Un aer rece îl întâmpină când ieși de la terminal și se alătură grupului de oameni care așteptau autobuzul să-i ducă în zona de unde urmau să ia mașinile închiriate. Cât așteptă, studie harta pe care funcționarul de la biroul de închirieri o marcase pentru el și începu să memoreze rutele care-l duceau și-l scoteau din oraș și să aprecieze timpul de care avea nevoie pentru asta. Îi plăcea să planifice totul cu mare grijă. Nicio surpriză – acesta era motto-ul lui. Ceea ce făcea ca sosirea neașteptată a acelei

Farrell la apartamentul lui Isabelle Waring să fie cu atât mai iritantă. Fusese surprins și făcuse o greșeală lăsând-o să scape.

Știa că faptul că era încă un om liber se datora atenției pe care o acorda detaliului, în timp ce atâția dintre colegii săi care absolviseră școala de reeducare executau acum condamnări grele la închisoare. Numai gândul îl făcu să se înfioare.

Zornăitul unei uși de celulă… Să te trezești și să știi că ești prins acolo, că niciodată lucrurile nu vor fi altfel… Să ai senzația că zidurile și plafonul se strânge peste tine, te presează, te sufocă…

Sub șuvițele de păr pe care le pieptănase cu atâta grijă ca să-și acopere fruntea simțea cum se formează broboanele de sudoare. „Mie n-o să mi se întâmple așa ceva, își promise el. Mai degrabă mor."

Autobuzul se apropie. Nerăbdător, ridică brațul ca să fie sigur că vehiculul oprește. Era nerăbdător să înceapă misiunea de a o găsi pe Lacey Farrell. Atâta vreme cât era în viață, rămânea o amenințare constantă pentru libertatea lui.

Când autobuzul se opri să se urce, simți că îl lovește ceva în picior, în spate. Se întoarse și se trezi în fața femeii care stătuse pe locul de lângă el în avion. Valiza ei se răsturnase și-l lovise peste picior.

Ochii li se întâlniră, iar el trase adânc aer în piept. Nu-i despărțeau decât câțiva centimetri și totuși în expresia ei nu era nici urmă de recunoaștere. Îi zâmbi scuzându-se.

Ușile autobuzului se deschiseră. Savarano urcă, știind că femeia asta neîndemânatică tocmai i-a confirmat că sub această deghizare se poate apropia de Farrell fără teama de a fi recunoscut. De data asta, nu va avea nicio șansă să-i scape. Era o greșeală pe care nu o va repeta.

30

După ce Millicent Royce acceptă să o supună la o perioadă de probă fără să o plătească, Lacey propuse să rămână în continuare restul după-amiezei pentru a se familiariza cu dosarele din computer și a parcurge poșta care se strânsese pe birou.

După patru luni de întrerupere, a fost o adevărată plăcere să stea din nou la birou, să vadă ofertele, să se familiarizeze cu prețurile caselor în zona de care se ocupa agenția.

La ora trei, doamna Royce duse un potențial cumpărător să vadă un apartament și o rugă pe Lacey să răspundă la telefon. Primul apel fu cât pe ce să fie un dezastru. Răspunse *Royce Realty,* Lace…". Trânti receptorul și rămase cu ochii holbați la telefon. Fusese pe punctul să-și dea numele adevărat. Un moment mai târziu, telefonul începu să sune din nou. Îl ridică. Probabil era aceeași persoană. Ce să spună? Vocea de la capătul celălalt al firului părea ușor iritată.

— Am impresia că s-a întrerupt, spuse ea în chip de scuză.

Timp de o oră telefonul a tot sunat, iar Lacey s-a ocupat atentă de fiecare apel. Destul de târziu, când nota un mesaj prin care cabinetul dentistului confirma programarea lui Millicent Royce pentru săptămâna următoare, își dădu seama că faptul că se află din nou în mediul ei ar putea fi o cursă. Ca o măsură de precauție revăzu toate mesajele pe care le luase. O femeie telefonase să spună că soțul ei a fost transferat la Minneapolis și că un prieten i-a sugerat să sune la agenția *Royce* pentru a o ajuta să găsească un apartament.

Lacey i-a pus întrebările pe care i le-ar fi pus un adevărat agent imobiliar: ce preț este dispusă să plătească? Câte dormitoare? Dacă are pretenții în ce privește limita de vechime a casei? Dacă amplasarea instituțiilor de învățământ este un factor? Răspunsurile le consemnase chiar în stenografia caracteristică unui agent imobiliar.

„Sunt mândră de tine", își zise copiind pe o altă foaie de hârtie mesajul femeii respective, atentă să nu fie prea evidente

cunoștințele ei în domeniu. La sfârșitul mesajului adăugă: „Perspectivă potențială bună datorită mutării imediate". Poate că și asta părea prea în cunoștință de cauză, se gândi ea, dar lăsă adnotarea când își ridică privirea și o văzu pe Millicent că apare.

Doamna Royce arăta obosită și fu evident încântată să găsească mesajele și să vadă cât de eficient se ocupase Lacey de poșta ei. Era aproape ora cinci.

— Atunci ne vedem dimineață, Alice? În vocea ei era o notă de speranță.

— Absolut, zise ea. Dar am o întâlnire la prânz pe care nu o pot contramanda.

În drum spre oraș, Lacey simți că o cuprinde disperarea. Ca de obicei, nu avea niciun plan pentru seară, iar gândul de a se întoarce în apartament și a pregăti încă o masă solitară îi trezea repulsie. „Am să mă duc la sala de gimnastică și am să lucrez o vreme, hotărî ea. Poate că atunci am să fiu suficient de obosită ca să pot dormi." Când ajunse la sală, veni spre ea Ruth Wilcox.

— Ia ghicește? îi zise ea cu un ton conspirativ. Tom Lynch a fost de-a dreptul dezamăgit când a văzut că n-ai apărut după-amiază. M-a întrebat dacă nu cumva ai fost mai devreme. Alice, cred că te place.

Dacă așa e, atunci place o persoană care nu există cu adevărat, se gândi Lacey cu o umbră de amărăciune. Rămase la sală numai o jumătate de oră, apoi se duse acasă. Beculețul robotului clipea. O sunase Tom la patru și jumătate: „Credeam că o să te găsesc la gimnastică, Alice. Mi-a făcut plăcere seara de vineri. Dacă preiei mesajul până la șapte și vrei să cinăm, sună-mă. Numărul meu este…".

Lacey opri robotul și șterse mesajul fără să mai aștepte să-i audă numărul de telefon. Era mai ușor să facă asta decât să petreacă încă o seară lângă cineva de a cărui prezență s-ar fi bucurat în alte condiții.

Își pregăti un sandviș cu șuncă, salată verde și roșii. Și dintr-o dată își aminti – „asta mâncam și în seara de dinainte să moară Isabelle Waring. Isabelle a telefonat, iar eu n-am vrut să ridic receptorul. Eram obosită și nu doream să stau de vorbă cu ea."

Își aduse aminte că în mesajul pe care-l lăsase pe robot Isabelle i-a spus că a găsit jurnalul lui Heather și că el exista ceva ce o face să creadă că ar putea avea dovada că moartea lui Heather nu fusese un accident.

„Dar în dimineața următoare, când m-a sunat la agenție, nu mi-a mai vorbit despre asta, își aminti Lacey. Iar când m-am dus cu Caldwell să vadă apartamentul, ea era în bibliotecă citind jurnalul. Și câteva ore mai târziu era moartă."

Imaginile care-i treceau prin minte amenințau să o facă să se înece în timp ce sfârșea sandvișul: Isabelle în bibliotecă plângând în timp ce citea jurnalul, Isabelle implorând-o, cu ultima suflare, să-i dea jurnalul tatălui lui Heather.

„Ce m-a deranjat? Era ceva în legătură cu biblioteca în după-amiaza aceea, ceva ce am remarcat în timp ce vorbeam cu Isabelle, aflată înăuntru. Ce oare?" Refăcu în minte după-amiaza respectivă, încercând să-și amintească imaginea care-i scăpa. În cele din urmă renunță. Pur și simplu nu-și putea aminti.

„Să renunțăm pentru moment, își zise ea. Mai târziu am să-mi pun memoria în poziția caută-și-găsește. În definitiv, mintea este un computer, nu-i așa?"

În noaptea aceea în visele ei apăru imaginea lui Isabelle ținând un creion verde în mână și plângând în timp ce citea jurnalul lui Heather în ultimele ceasuri ale vieții ei.

31

După ce se cază la *Radisson Plaza Hotel,* Sandy Savarano petrecu restul primei sale zile în Minneapolis aplecat peste cartea de telefon și făcând o listă cu centrele de gimnastică din zona metropolitană.

Făcu o a doua listă cu agențiile imobiliare, trecând într-o coloană separată pe cele care se ocupau și de vânzări. Știa că Lacey Farrell va trebui să încerce să găsească o slujbă fără să beneficieze de referințe și existau puține șanse ca aceste agenții să angajeze pe cineva fără să aibă posibilitatea să-l verifice. O să înceapă să sune la celelalte a doua zi.

Planul lui era simplu. O să spună că face un studiu neoficial pentru Asociația Națională a Agenților Imobiliari pentru că există dovezi tot mai numeroase că persoanele din grupa de vârstă dintre douăzeci și cinci și treizeci de ani nu intră în domeniul afacerilor imobiliare. Studiul necesită răspuns la două întrebări: Agenția a angajat pe cineva din această grupă de vârstă ca agent, secretar sau recepționer în ultimele șase luni, și, dacă da, este bărbat sau femeie?

Ca să verifice sălile de gimnastică, avea însă nevoie de un alt plan. Întrebările astea nu i-ar fi de niciun folos acolo pentru că majoritatea celor care frecventează aceste săli sunt din respectiva grupă de vârstă. Asta înseamnă că depistarea lui Farrell prin aceste centre va fi mai riscantă.

Practic o să se ducă la sălile de gimnastică, o să se prefacă că este interesat să le frecventeze, apoi o să arate fotografia lui Farrell. Era o fotografie mai veche, din anii de colegiu, dar încă semăna cu ea. O să susțină că este fiica lui și că a părăsit căminul părintesc după o neînțelegere în familie. Încerca să o găsească pentru că mama ei este bolnavă și este îngrijorată de ea.

Din fericire, nu erau multe săli de gimnastică în zona metropolitană, așa că nu-i va lua prea multă vreme.

La ora cinci, Sandy era gata să iasă să facă o plimbare. Centrul comercial din apropiere era întunecat acum, vitrinele nemaifiind luminate.

Sandy știa că putea ajunge pe jos până la Missisippi.

O luă spre dreapta și porni spre fluviu, siluetă solitară care, pentru un observator întâmplător, părea un bărbat de circa șaizeci de ani care probabil n-ar trebui să umble singur prin noapte.

Observatorul întâmplător n-avea nici cea mai mică idee cât de mult greșea în îngrijorarea lui, deoarece în această plimbare, Sandy Savarano începu să simtă curioasa plăcută emoție care-l încerca ori de câte ori pornea să vâneze o victimă și adulmeca apropierea zonei în care se afla vânatul.

32

Marți dimineață, când sosi Millicent Royce, la ora nouă, Lacey aștepta în fața firmei *Royce Realty.*

— Salariul nu este chiar atât de bun, zise Millicent râzând.

— Doar am convenit, replică Lacey. Și vă pot spune că-mi place slujba.

Doamna Royce descuie ușa și le întâmpină căldura din interior.

— În primul rând am să pun de cafea, zise ea. Cum îți place?

— Fără zahăr, vă rog.

— Regina, secretara mea care tocmai m-a părăsit ca să crească un copil, obișnuia să pună două lingurițe cu vârf cu zahăr și nu se îngrășa nici măcar o uncie. Îi spuneam că este un motiv serios să urăști pe cineva.

Lacey se gândi la Janey Boyd, secretară la *Parker and Parker* care ronțăia toată ziua prăjituri sau o ciocolată, dar continua să poarte măsura șase.

— Era o fată la fel la… se opri brusc. La cabinetul doctorului, spuse, adăugând iute: Nu a stat prea mult, ceea ce a fost foarte bine. Era un exemplu negativ.

Dacă Millicent Royce reținea lucrul ăsta și propunea să sune o colegă pentru referințe personale! Fii atentă, își zise Lacey, fii atentă.

Exact în momentul acela sună primul telefon al zilei care fu o întrerupere salutară. La ora douăsprezece Lacey plecă să ia prânzul cu Kate Knowels.

— Mă întorc la două, promise ea, iar după această întâlnire am să-mi iau un sandviș la birou, așa că dacă doriți să stabiliți întâlniri în oraș, am să fiu aici.

Ajunse la *Radisson* la douăsprezece douăzeci și cinci și o găsi pe Kate instalată la masă, mâncând o chiflă.

— Pentru mine este și micul dejun și prânzul, îi spuse ea lui Lacey, așa că am început. Sper că nu te deranjează.

— Deloc, spuse ea așezându-se vizavi. Cum merge

spectacolul?

— Grozav.

Comandară amândouă omletă, salată și cafea.

— Să nu mai pierdem vremea cu politețurile, zise Kate zâmbind. Trebuie să recunosc că sunt curioasă. Am vorbit cu Tom în dimineața asta și i-am spus că o să luăm prânzul împreună. Mi-a spus că și-ar fi dorit să fi putut să vină și el cu noi și ți-a transmis cele mai bune urări. Kate mai luă o chiflă. Tom mi-a zis că te-ai hotărât să te muți aici doar pentru că ai fost o dată în vizită, când erai copil. Ce a făcut ca locul ăsta să-ți rămână în minte și în suflet?

Răspunde la întrebare cu o întrebare.

— Tu ești tot timpul pe drumuri cu spectacolele. Nu-ți amintești de unele orașe mai mult decât de altele?

— Oh, sigur. Cele bune, cum ar fi ăsta, iar altele nu atât de bune. Să-ți povestesc de cele nu atât de bune…

Lacey se relaxă în timp ce Kate îi spuse povestea ei, momentul fiind perfect. „Mulți oameni din lumea teatrului sunt așa, își zise ea cu nostalgie. Tata avea același talent; putea să facă interesantă chiar și o listă de cumpărături de la băcănie."

La cea de-a doua ceașcă de cafea reuși să îndrepte conversația spre prietenul pe nume Bill, pe care-l menționase Kate.

— Spuneai data trecută ceva despre un tip cu care ai ieșit, unul Bill nu mai știu cum.

— Bill Merrill. Drăguț băiat! Poate să fie Domnul Perfect, deși după felul în care merg lucrurile s-ar putea să nu știu niciodată. Totuși, continui să încerc. Ochii lui Kate începură să strălucească. Problema este că eu sunt foarte mult pe drumuri și călătorește și el tot timpul.

— Cu ce se ocupă?

— Este director de investiții și se ocupă practic de China.

Să nu fie tocmai acum în China, se rugă Lacey.

— La ce bancă lucrează?

— La *Chase*.

Lacey învățase să urmărească licărul de curiozitate care indica faptul că era studiată. Kate era deșteaptă. Simțise că se încearcă să i se smulgă informații. „Am obținut ce-am vrut să

știu, se gândi Lacey. S-o lăsăm din nou pe Kate să vorbească."

— Cred că ar fi cel mai bine pentru tine să joci într-un spectacol de succes pe Broadway care să țină capul de afiș zece ani, sugeră ea.

— Ba bine că nu, zise zâmbind Kate. Dar așa ceva este imposibil. Mi-ar plăcea să pot rămâne la New York. În primul rând, din cauza lui Bill, firește, dar este clar că în câțiva ani și Tom o să ajungă acolo. Se îndreaptă evident către succes și New York-ul este locul unde va ateriza. Pentru mine ar fi grozav. Am copilărit împreună, așa că am fost ca niște frați, cei mai buni prieteni mai degrabă decât veri. Întotdeauna a fost alături de mine când am avut nevoie. Plus că Tom este exact tipul care pare să simtă când oamenii au nevoie de el.

„Mă întreb dacă de aceea m-a invitat săptămâna trecută în oraș și m-a sunat aseară?" se gândi Lacey. Făcu un semn să li se aducă nota.

— Trebuie să fug, îi explică ea iute. Este prima zi plină la slujbă.

Sună de la un telefon public din hol și lăsă un mesaj pentru George Svenson. „Am informații noi privind cazul Heather Landi pe care trebuie să i le dau direct procurorului Baldwin".

După ce închise, traversă grăbită holul, conștientă că deja întârziase. Nu trecu niciun minut, când o mână cu pete maronii, de bătrânețe, ridică receptorul, cald încă în urma atingerii ei.

Sandy Savarano nu dădea niciodată telefoane a căror urmă putea fi luată. Planul lui era de a da cinci telefoane de aici, apoi de a merge în altă parte de unde să dea alte cinci, până când va epuiza lista cu agențiile imobiliare.

Formă numărul și când i se răspunse – *Downtown Realty*, își începu recitalul:

— N-o să vă răpesc mult din timpul dumneavoastră. Lucrez la Asociația Națională a Agenților Imobiliare. Facem un sondaj neoficial…

33

Așa cum îi spusese detectivul Ed Sloane de la departamentul de poliție din New York, procurorul federal Gary Baldwin nu suporta deloc ușor prostia. S-a înfuriat de telefonul pe care i-l dăduse după-amiaza trecută Sloane, informându-l că mai multe pagini din copia lui Jimmy Landi după jurnalul fiicei lui dispărură după cât se pare în timp ce se afla în posesia poliției.

— Cum de-ai reușit să nu-l pierzi pe tot? răcnise el. Așa cum s-a întâmplat cu originalul!

Când Sloane îi telefonă din nou douăzeci și patru de ore mai târziu, îi dădu lui Baldwin un al doilea prilej să-și verse nemulțumirea.

— Am pus oamenii noștri să cerceteze copia jurnalului pe care ne-ați dat-o și constatăm că lipsesc câteva pagini care, evident, sunt importante dacă cineva și-a asumat riscul de a le fura chiar de sub nasul vostru! Unde ați pus jurnalul când l-ați primit? La avizier? Unde ați lăsat copia? Pe stradă? N-ați pus și un bilet pe ea? „Dovadă într-un caz de crimă. Puteți să o luați fără nicio jenă?"

Ascultând tirada, detectivul Ed Sloane se gândea la ce-ar vrea să-i zică el procurorului! Și el era furios că originalul, precum și alte câteva foi poate, dispăruseră din fișierul său încuiat, aflat în biroul brigăzii.

Evident, era vina lui. Ținea cheile de la cutie și de la fișet în buzunarul hainei pe care întotdeauna o scotea și o punea pe scaun, așa că practic oricine putea să i le ia din buzunar, să facă duplicate, apoi să i le pună la loc înaintea ca el să le observe lipsa.

După ce dispăruse originalul, încuietoarea fusese schimbată. Dar el nu-și schimbase obiceiul de a uita să ia cheile din buzunarul hainei pe care o așeza pe spătarul scaunului.

Se concentră din nou asupra conversației. Baldwin rămăsese în sfârșit aproape fără suflu, așa că Sloane profită de prilej ca să spună și el un cuvânt.

— Domnule, v-am raportat lucrul ăsta ieri pentru că trebuia

să știți. Acum vă sun pentru că, sincer, nu sunt sigur că Jimmy Landi este un martor de încredere în cazul de față. Ieri a recunoscut că de-abia și-a aruncat privirea peste jurnal când i l-a dat domnișoara Farrell. Plus că nu l-a avut decât o zi sau două.

— Oh, jurnalul nu este chiar atât de voluminos, se răsti Baldwin. Poate fi citit cu atenție doar în câteva ore.

— Dar el nu a făcut-o, și asta este problema, zise emfatic Sloane, mulțumindu-i printr-un gest al mâinii lui Nick Mars, care-i pusese pe birou o ceașcă cu cafea. De asemenea, amenință să se dovedească dificil, spunând că are de gând să-și angajeze propriul detectiv. Iar partenerul lui Landi, Steve Abbott, a venit și el la întâlnire și l-a susținut pe Landi.

— Nu-l condamn pe Landi, izbucni din nou Baldwin. Iar intervenția unui alt investigator în acest caz ar putea fi o idee bună, mai ales având în vedere că se pare că voi nu ajungeți la niciun rezultat.

— Știți că nu este așa. N-ar face decât să ne stea în cale. Dar se pare că n-o să se întâmple totuși. Tocmai m-a sunat Abbott. Într-un fel, s-a scuzat. Mi-a spus că, gândindu-se mai bine, s-ar putea ca Landi să greșească în legătură cu paginile care crede că lipsesc. A spus că în seara în care Jimmy a primit jurnalul de la Lacey Farrell, i-a fost foarte greu să-l citească, așa că l-a lăsat deoparte. Iar în seara următoare s-a îmbătat mai întâi înainte să se apuce de el. Apoi, o zi mai târziu, i-am luat noi copia.

— S-ar putea să greșească în legătură cu foile lipsă, dar noi n-o să știm niciodată, nu? replică Baldwin cu o voce de gheață. Și chiar dacă greșește în legătură cu paginile neliniate, originalul jurnalului a fost furat clar când se afla în posesia voastră, ceea ce înseamnă că aveți pe cineva acolo, la circumscripție, care lucrează pentru ambele părți. Vă sugerez să faceți puțină curățenie pe acolo.

— Ne ocupăm de asta. Ed Sloane nu consideră necesar să-i spună lui Baldwin că a început să întindă curse pentru vinovat vorbind criptic prin sediul poliției despre o nouă dovadă în cazul Waring depozitată în fișetul său.

— Ține-mă la curent, încheie Baldwin conversația. Și încearcă să nu mai pierzi nici o altă dovadă care ar putea apărea în acest

caz. Crezi că ai să poți să faci asta?

— Da, am s-o fac. Și, dacă-mi amintesc eu bine, domnule, noi am fost cei care am găsit și am identificat amprenta lui Savarano pe ușa apartamentului lui Farrell după ce s-a pătruns în el, replică el înțepat. Și cred că investigatorii dumneavoastră au fost cei care au certificat că el este mort.

Faptul că i se închise telefonul la celălalt capăt al firului îi dovedi detectivului Sloane că reușise să-i transmită susceptibilului Baldwin mesajul său. Un punct pentru băieții buni, se gândi el.

Dar era o victorie amăgitoare, iar el știa lucrul ăsta.

În tot restul după-amiezei, personalul lui Gary Baldwin a trebuit să suporte revărsarea frustrării lui din cauza anchetei aflate în impas. Apoi starea de spirit i se schimbă brusc când fu anunțat că martorul aflat sub protecție, Lacey Farrell, are noi informații pentru el.

— Am să aștept cât va fi nevoie, dar vezi că apelul ei să ajungă la mine în seara asta, îi spuse lui George Svenson, aflat la Minneapolis.

După convorbire, Svenson se îndreptă spre apartamentul lui Lacey și o așteptă în mașină. Când sosi de la slujbă n-o lăsă nici măcar să intre în casă.

— Tipul arde de nerăbdare să vorbească cu tine, îi spuse el, așa că o facem chiar acum.

Plecară cu mașina lui. Svenson era un om tăcut de la natură și nu părea să considere necesar să vorbească banalități. În cursul perioadei de îndoctrinare la baza sigură din Washington, Lacey înțelesese că inspectorii federali detestau programul de protecție a martorilor, că nu le făcea nicio plăcere să se ocupe de persoanele plasate sub acest program. Considerau că, în esență, erau blocați cu un fel de baby-sitting.

Din prima zi la Minneapolis, Lacey hotărâse că, deși nu era deloc plăcut să depinzi de un străin, n-o să-i dea niciun motiv să o considere mai mult decât o pacoste minimă. În cele patru luni de când se afla acolo, singura cerere extraordinară pe care i-o adresase lui Svenson fusese permisiunea de a-și cumpăra

mobila de la garajul unde se făcuseră soldări mai degrabă decât de la magazin.

Lacey avea acum sentimentul că câștigase respectul tacit al lui Svenson. Conducând prin traficul aglomerat al serii, o întrebă de noua ei slujbă.

— Îmi place. Mă simt ca o ființă întreagă când lucrez.

Luă mormăitul lui drept un semn de aprobare.

Svenson era singura persoană din tot orașul căreia i-ar fi putut povesti cum era pe punctul să izbucnească în lacrimi când Millicent Royce îi arătase fotografia unei nepoțele de cinci ani îmbrăcată în costum de baie. I-o amintise în asemenea măsură pe Bonnie, încât fusese copleșită de dorul de casă. Dar, firește, n-o să-i spună.

Privind fotografia unui copil de vârsta lui Bonnie, i se făcuse din nou dor de nepoata ei, care nu se afla decât la o depărtare de trei ore de zbor. „Am să-i dau procurorul informația care m-ar putea ajuta să ajung în curând acasă, își zise ea. Vreau să mă duc acasă. Trebuie să mă duc acasă!"

Pentru telefonul din seara asta pregătiseră o linie sigură într-o cameră de hotel. Înainte de a-i face legătura, Svenson îi spusese că o va aștepta în holul hotelului.

Lacey auzi cum receptorul de la celălalt capăt al firului fu ridicat de la primul apel; îl auzi chiar pe Gary Baldwin identificându-se. Svenson îi întinse receptorul.

— Succes, murmură el când ieși.

— Domnule Baldwin, vă mulțumesc că ați luat atât de repede legătura cu mine. Am o informație care, cred eu, s-ar putea să fie foarte importantă.

— Sper, domnișoară Farrell. Despre ce este vorba?

Lacey simți un ușor resentiment și iritare. „Ce l-ar fi costat dacă m-ar fi întrebat ce mai fac, se gândi ea. Ce l-ar fi costat să fie civilizat? Nu mă aflu aici pentru că vreau eu. Sunt aici pentru că voi nu sunteți în stare să prindeți un ucigaș. Nu este vina mea că sunt martor într-un caz de crimă!"

— Este vorba – începu ea rostind în mod deliberat rar cuvintele, ca și cum s-ar putea ca el să nu înțeleagă ce spune –

despre faptul că am aflat că Rick Parker – vi-l amintiți? este unul din Parkeri, de la firma *Parker and Parker* la care am lucrat – se afla la aceeași cabană de schi cu Heather Landi numai cu câteva ore înainte ca aceasta să moară, iar ea a părut înspăimântată, sau cel puțin foarte agitată, când l-a văzut.

Urmă o pauză lungă, după care Baldwin întrebă:

— Cum ați putut afla această informație în Minnesota, domnișoară Farrell?

Lacey își dădu brusc seama că nu se gândise la consecințele acestei dezvăluiri înainte de convorbire. Nu spusese nimănui că făcuse și pentru ea o copie a jurnalului lui Heather înainte de a i-l da detectivului Sloane. Fusese deja amenințată că va fi pusă sub acuzare pentru că luase originalul din camera lui Isabelle. Știa că n-or să creadă niciodată că făcuse această copie numai pentru a-și respecta promisiunea dată lui Isabelle că o să-l citească.

— Am întrebat cum ați obținut această informație, domnișoară Farrell, repetă Baldwin, vocea lui amintindu-i de o profesoară deosebit de severă pe care o avusese la școală.

Lacey vorbi cu grijă, ca și cum și-ar fi croit drum pe un teren minat.

— Mi-am făcut câțiva prieteni aici, domnule Baldwin. Unul dintre ei m-a invitat la o petrecere dată pentru membrii trupei care a prezentat spectacolul *The King and I.* Am stat de vorbă cu Kate Knowles, una dintre actrițe, și…

— Și pur și simplu s-a întâmplat să explicați că Rick Parker se afla în cabana din Vermont doar cu câteva ore înainte ca Heather Landi să moară. Asta vreți să-mi spuneți, domnișoară Farrell?

— Domnule Baldwin, sunteți amabil să-mi spuneți ce vreți să sugerați? întrebă Lacey, știind că începuse să ridice vocea. Nu știu cât cunoașteți despre trecutul meu, dar tata a fost muzician pe Broadway. Am văzut, și mi-a făcut mare plăcere, numeroase musicaluri. Cunosc teatrul muzical și cunosc oamenii din acest domeniu. Când am vorbit cu Kate Knowles, mi-am amintit că jucase într-un remake după *The Boy Friend* care a fost prezentat timp de doi ani pe Broadway. Am vorbit despre el. Văzusem

acest spectacol, cu Heather Landi în rolul principal.

— Nu ne-ați spus niciodată că o cunoașteți pe Heather Landi, o întrerupse Baldwin.

— Nu era nimic de spus, protestă ea. Detectivul Sloane m-a întrebat dacă am cunoscut-o pe Heather Landi. Răspunsul pe care i l-am dat, și care se întâmplă să fie adevărul, este că nu, n-am cunoscut-o. La fel ca sute, sau poate mii de alți oameni care merg la teatru, am văzut-o și eu jucând într-un musical. Dacă îl văd pe Robert de Niro într-un film, diseară, ar trebui să spun că l-am cunoscut?

— Perfect, domnișoară Farrell, aveți dreptate, zise fără pic de umor în voce. Deci ați vorbit despre *The Boy Friend*. Și după aceea?

Lacey strângea cât putea receptorul în mâna dreaptă, zicându-și că trebuie să rămână calmă.

— Întrucât jucase și Kate, mi s-a părut evident că trebuie să o fi cunoscut pe Heather Landi. Așa că am întrebat-o și am determinat-o să vorbească despre ea. Mi-a spus fără să o întreb că Isabelle Waring a abordat pe toată lumea care a jucat în spectacol întrebându-i dacă au avut impresia că Heather părea tulburată de ceva în ultimele zile înainte de a muri, și, dacă da, dacă au vreo idee care ar fi putut fi cauza.

— Deștept din partea dumneavoastră, se îndulci Baldwin. Ce a spus?

— A spus același lucru pe care presupun că Isabelle l-a auzit de la toți prietenii lui Heather. Da, Heather era tulburată. Nu, nu a spus nimănui de ce. Dar apoi – și acesta este motivul pentru care v-am sunat –, Kate mi-a spus că se gândește să o sune pe mama lui Heather să-i spună un lucru pe care și l-a amintit. Firește, ea a fost pe drumuri cu compania, și nu știa că Isabelle a murit.

Din nou Kate vorbi clar și rar.

— Kate Knowles are un prieten, care locuiește la New York. Îl chemă Bill Merrill. Este director pentru investiții la *Chase.* După cât se pare este un prieten al lui Rick Parker, sau cel puțin îl cunoaște. Bill i-a spus lui Kate că stătea de vorbă cu Heather la barul cabanei de schi din Stowe în după-amiaza de dinaintea

morții ei. Când a intrat Rick, ea a întrerupt după cât se pare conversația și a părăsit aproape imediat barul.

— Este sigur că era în după-amiaza dinaintea morții lui Heather?

— Așa spune Kate. Ea a înțeles că Heather a fost foarte tulburată când l-a văzut pe Rick. Am întrebat-o dacă are vreo idee în legătură cu motivul care să o determine pe Heather să aibă o asemenea reacție și Kate mi-a spus că, după cât se pare, Rick i-a făcut o măgărie lui Heather când a venit prima oară la New York, acum patru ani.

— Domnișoară Farrell, permiteți-mi să vă întreb ceva. Ați lucrat pentru *Parker and Parker* timp de opt ani. Cu Rick Parker. Așa este?

— Da, dar Rick Parker a fost la biroul din West Side până acum trei ani.

— Înțeleg. Și în toată vremea asta, de când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Isabelle, nu v-a spus niciodată că a cunoscut-o pe Heather Landi?

— Nu, nu a făcut-o. Pot să vă reamintesc, domnule Baldwin, că mă aflu unde sunt pentru că Rick Parker mi-a dat numele lui Curtis Caldwell care se presupunea că este de la o prestigioasă firmă de avocați? Rick a fost singurul om de la firmă care a vorbit, sau se presupune că a vorbit, cu acel bărbat care s-a dovedit a fi ucigașul lui Isabelle Waring. N-ar fi fost firesc ca în săptămânile în care eu m-am ocupat de acest apartament și-i povesteam lui Rick despre Isabelle Waring și despre obsesia pe care o avea în legătură cu moartea fiicei ei, să-mi fi spus că o cunoscuse pe Heather? Eu categoric cred că așa ar fi trebuit.

„Am dat jurnalul poliției a doua zi după moartea lui Isabelle, își zise Lacey. Le-am spus atunci că i-am dat o copie și lui Jimmy Landi, așa cum promisesem. Să fi spus ceva despre faptul că Isabelle mi-a cerut să-l citesc și eu? Sau să fi spus că mi-am aruncat o privire prin el? Își frecă fruntea cu dosul palmei, încercând să-și amintească. Să nu mă întrebe cu cine am fost la spectacol, își zise ea. Numele lui Tom Lynch este în jurnal și cu siguranță or să-l recunoască. N-o să le trebuiască multă vreme ca să afle că n-a fost o simplă coincidență."

— Deci, interveni Baldwin, dumneavoastră spuneți că bărbatul care l-a văzut pe Rick Parker la Stowe este un director de investiții pe nume Bill Merrill, care lucrează la *Chase.*

— Da.

— Toate aceste informații v-au fost oferite voluntar la această întâlnire, întâmplătoare, cu domnișoara Knowles?

Lacey ajunse la capătul răbdării.

— Domnule Baldwin, în efortul de a obține această informație pentru dumneavoastră am manipulat în așa fel lucrurile încât am aranjat un prânz cu o foarte drăguță și talentată actriță pe care m-aș bucura să o am ca prietenă. Am mințit-o așa cum sunt nevoită să fac cu orice persoană pe care o cunosc în Minneapolis, cu excepția lui George Svenson, firește. Este în interesul meu să prind orice informație de natură să-mi ofere șansa de a deveni din nou o ființă umană normală, demnă de încredere. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș fi mult mai interesat să cercetez legătura dintre Rick Parker și Heather Landi, decât să mă port ca și cum eu aș fi pus ceva la cale.

— N-am sugerat nimic de genul ăsta, domnișoară Farrell. O să dăm curs imediat acestei informații. Totuși, trebuie să recunoașteți că nu sunt mulți martorii incluși în programul de protecție care reușesc să dea peste prietenul unei femei moarte, uciderea mamei acesteia fiind însăși cauza pentru care martorul se află sub protecția acestui program.

— Dar nici nu sunt multe mamele ucise din cauza faptului că nu sunt convinse că moartea fiicei lor a fost un accident.

— O să cercetăm, domnișoară Farrell. Sunt sigur că vi s-a mai spus deja, dar este foarte important. Insist să fiți extrem de prudentă și să nu coborâți garda. Spuneți că aveți prieteni noi, ceea ce este bine, dar aveți grijă ce le spuneți. Întotdeauna, dar întotdeauna fiți prudentă! Dacă măcar o singură persoană știe unde puteți fi găsită, va trebui să vă mutăm.

— Nu vă faceți probleme în legătură cu mine, domnule Baldwin, zise Lacey și cu o strângere de inimă își aduse din nou aminte că-i spusese mamei ei că se află la Minneapolis.

După ce închise telefonul și porni să iasă din cameră, se simți ca și cum greutatea întregii lumi se afla pe umerii ei. Practic,

Baldwin nu dădea importanță informației pe care i-o oferise. El părea să nu creadă că există vreo semnificație în faptul că a existat o legătură între Rick Parker și Heather Landi.

Lacey n-avea de unde să știe că în momentul în care a pus receptorul jos, procurorul federal Gary Baldwin le-a spus colaboratorilor săi care urmăriseră convorbirea:

— Prima breșă reală! Parker este vârât până-n gât în treaba asta! Făcu o pauză, după care adăugă: Iar Lacey Farrell știe mai mult decât spune.

34

„Poate că m-am înșelat în ce o privește pe Alice, își zise Tom în timp ce făcea duș după programul de la centrul de gimnastică. Poate că s-a supărat că n-am stat lângă ea la petrecere." Pentru că a doua zi consecutiv nu venise la gimnastică și nici nu-i răspunsese la mesajul lăsat pe robot.

Dar Kate îl sunase să-i spună de prânzul cu Alice, și Alice fusese cea care o invitase, așa că măcar plăcea pe cineva din familie, se gândi el.

Dar de ce nu l-o fi sunat, pentru a-i spune că nu a putut sau că nu a primit mesajul la timp pentru a lua cina împreună? Ieși din duș și se șterse energic. Pe de altă parte, Kate îi spusese că Alice începuse să lucreze. Poate că de aceea nu-l sunase, decise el.

Sau poate că există un alt tip?

Sau poate că este bolnavă?

Știind că lui Ruth Wilcox nu-i scapă nimic, Tom trecu pe la ea.

— Din nou astăzi nici urmă de Alice Carroll, zise încercând să pară dezinvolt. Sau poate că acum vine la alte ore?

Văzu licărul de curiozitate din privirea lui Ruth.

— De fapt, tocmai voiam să o sun să întreb dacă nu i s-a întâmplat ceva, răspunse ea. A fost atât de punctuală, venind timp de două săptămâni în fiecare zi, încât pot să-mi închipui că s-o fi întâmplat ceva. Apoi zâmbi ușor. De ce n-aș suna-o chiar acum? Dacă răspunde, să-i spun că o cauți și să ți-o dau?

Oh, Dumnezeule! se gândi mâhnit Tom. O să vuiască tot centrul că este ceva între el și Alice. „Dar nu uita că tu ai început", își zise el.

— Ești o adevărată Dolly Levi, Ruth. Sigur, dacă răspunde, dă-mi-o.

— Păcat, spuse Ruth după patru apeluri. Probabil că este în oraș, dar robotul merge. O să-i las un mesaj. Mesajul ei fu că un anumit gentleman foarte atrăgător se întreabă unde se ascunde Alice.

„Ei bine, cel puțin asta o să-i spună ceva, se gândi Tom. Dacă nu este interesată să iasă cu mine, aș vrea să știu. Mă-întreb dacă n-o exista vreo problemă în viața ei."

Când ieși în stradă, rămase pe loc câteva minute întrebându-se ce vrea să facă. Dacă ar fi dat peste Alice la sala de gimnastică, ar fi invitat-o la cină sau la un film, sau cel puțin ăsta fusese planul lui. Filmul, care luase premiul Festivalului de la Cannes, rula în centru.

Știa că s-ar putea duce singur, dar pur și simplu nu-i venea.

I se făcu frig. Stând acolo pe trotuar, încercând să se hotărască. În cele din urmă ridică din umeri și spuse cu voce tare: „De ce nu?". O să se ducă la Alice. Dacă are noroc, o să fie acasă și o s-o întrebe dacă vrea să meargă la cinema cu el.

Încercă din mașină din nou numărul ei de telefon și îi răspunse tot robotul. Încă nu ajunsese acasă. Parcă lângă clădirea în care locuia ea și o cercetă cu privirea, amintindu-și că Alice locuia la etajul al patrulea, iar ferestrele ei dădeau direct deasupra intrării principale.

Ferestrele erau întunecate. „Am să aștept puțin, decise el, și dacă nu apare am să mă duc să-mi iau ceva de mâncare și am să sar peste film."

Trecuseră patruzeci de minute. Era pe punctul să plece, când apăru o mașină care opri în aleea semicirculară. Se deschise portiera și coborî Alice intrând hotărâtă în clădire.

Câteva clipe mașina fu luminată de becul din stradă. Tom văzu că era un *Plymouth* verde-închis; părea să fie vechi de vreo cinci sau șase ani. Îl zări pe cel de la volan și fu încântat să constate că era un bărbat mai în vârstă. Categoric, ar fi un partener romantic puțin probabil pentru Alice. Interfonul era în hol. Tom apăsă pe 4F.

Când răspunse Alice, se gândi evident că era bărbatul care tocmai o adusese acasă.

— Domnul Svenson?

— Nu, Alice, este domnul Lynch, zise Tom simulând o voce foarte ceremonioasă. Pot să urc?

Când Lacey deschise ușa, Tom își dădu seama că arăta

obosită. Era palidă, fața ei era de un alb aproape de alabastru. Pupilele ochilor i se părură enorme. Nu-și irosi vremea cu introduceri.

— Evident, ceva nu este deloc în regulă, zise el cu îngrijorare în glas. Ce este, Alice?

La vederea siluetei înalte, solide, care umplea cadrul ușii, a îngrijorării din privirea lui, din întreaga lui expresie, și dându-și seama că o invitase să iasă în oraș, iar ea îi ignorase telefonul, Lacey fu pe punctul de a ceda.

Faptul că-i spuse Alice o făcu să-și recapete controlul, cel puțin un control modic. În cele douăzeci de minute cât durase drumul până acasă, se descărcase asupra lui George Svenson.

— Care-i problema cu Baldwin ăsta? Eu îi dau informații care trebuie să fie utile în cazul ăsta, iar el mă tratează ca și cum aș fi un criminal! Pur și simplu m-a concediat, ca și cum aș fi un copil. Aș pleca imediat acasă și m-aș plimba pe Fifth Avenue cu o pancartă pe piept pe care aș scrie „Rick Parker este un ticălos, care trebuie să-i fi făcut ceva îngrozitor lui Heaher Landi când nu avea decât douăzeci și unu de ani și de-abia sosise la New York, pentru că patru ani mai târziu ea era încă evident înspăimântată de el. Cine știe ceva, vă rog să vină și să spună!”

— Ia-o ușor, Alice, liniștește-te, îi zisese Svenson. Și adevărul era că avea o voce care putea să liniștească și o leoaică, darămite pe Lacey. Ținea de slujba lui, firește!

Pe drum spre casă o cuprinse o altă teamă. Dacă Baldwin sau cineva din personalul său încearcă să vorbească cu mama ei, sau cu Kit pentru a se asigura că nu le spusese unde se află! O să vadă prin mama ca prin sticlă, și asta imediat, se gândi ea. Niciodată nu va fi în stare să-i păcălească. „Spre deosebire de mine, ea n-a învățat niciodată să fie o mincinoasă desăvârșită. Dacă Baldwin o să creadă că mama știe, o să mă ducă în altă parte. N-aș mai putea trece prin toată treaba asta încă o dată!”

În definitiv, aici, în Minneapolis, avea un fel de slujbă și cel puțin începuturile a ceva care să semene a viață personală.

— Alice, nu m-ai invitat să intru. Chiar dacă n-o faci, eu n-am nicio intenție să plec.

Și aici l-a cunoscut pe Tom Lynch!

— Te rog, intră, zise Lacey încercând să zâmbească. Mă bucur că te văd Tom. Tocmai eram pe punctul să-mi pun un foarte necesar pahar cu vin. Vrei și tu?

— Aș fi bucuros. Tom își scoase haina și o aruncă pe un scaun. Ce-ai zice să fac eu onorurile? Vinul este în frigider?

— Nu, de fapt este în pivniță, glumi ea. Bucătăria micuțului apartament consta dintr-o plită și un cuptor foarte mici, o chiuvetă în miniatură și un frigider de mărimea unui băruleț.

— Pot să aprind un foc în această cameră uriașă? întrebă el ridicând dintr-o sprânceană.

— Ar fi foarte drăguț, din partea ta. Eu am să aștept pe verandă.

Lacey deschise dulapul și puse niște alune într-un bol. Cu două minute în urmă era pe punctul de a ceda nervos, iar acum glumea. Evident, prezența lui Tom a schimbat lucrurile.

Se așeză într-un colț al canapelei; Tom se așeză pe scaun și-și întinse picioarele cât erau de lungi. Ridică paharul spre ea toastând;

— Este bine să fii cu tine, Alice. Apoi deveni serios.

Trebuie să-ți pun o întrebare și te rog să fii sinceră. Există un bărbat în viața ta?

„Da, există se gândi Lacey, dar nu în felul în care crezi tu. Bărbatul din viața mea este un ucigaș care mă urmărește."

— Există cineva, Alice? o întrebă încă o dată.

Lacey se uită îndelung la el. „Te-aș putea iubi, își zise ea. Poate că deja am început să te iubesc." Își aminti de gloanțele care-i șuierau pe lângă cap, de sângele care țâșnea din umărul lui Bonnie.

„Nu, nu pot să risc. Sunt un paria, își zise ea. Dacă Caldwell sau cum l-o fi chemând află că sunt aici, va veni după mine. Nu pot să-l expun pe Tom la un asemenea pericol."

— Da, mă tem că este cineva în viața mea, îi spuse făcând eforturi să nu-i tremure vocea.

Zece minute mai târziu, Tom plecă.

35

Rick Parker dusese peste o duzină de potențiali cumpărători să vadă apartamentul Waring. De câteva ori părea că este pe punctul de a perfecta vânzarea, dar de fiecare dată potențialul cumpărător s-a retras în ultimul minut. Acum avea o altă posibilitate serioasă, Shirley Forbes, o femeie divorțată, de vreo cincizeci de ani. Fusese să vadă casa de trei ori și aranjase să se întâlnească cu ea din nou la zece și jumătate.

În dimineața asta, când se apropie de ușa biroului său, auzi telefonul sunând. Era detectivul Ed Sloane.

— Rick, n-am mai vorbit de vreo două săptămâni, spuse Sloane. Cred că ar fi bine să treci astăzi pe aici. Vreau să văd dacă între timp ți s-a mai îmbunătățit memoria.

— N-am ce să-mi amintesc, se răsti Rick.

— O, ba da, ai. La ora douăsprezece. Să fii aici.

Rick tresări când Sloane întrerupse brusc legătura.

Se lăsă să cadă pe scaun și-și frecă fruntea, care se acoperea tot mai mult cu broboane reci de sudoare. Din cauza pulsațiilor sălbatice pe care le simțea în cap, parcă țeasta-i era pe punctul de a exploda.

„Beau prea mult, își zise el. Trebuie să o las mai moale." Noaptea trecută făcuse un tur al barurilor favorite. Se întâmplase oare ceva? se întrebă Rick. Își aminti vag că la sfârșit ajunsese la restaurantul lui Landi pentru un ultim păhărel, deși acesta nu era în circuitul său obișnuit. A vrut să vadă portretele lui Heather din picturile murale.

„Uitasem că fuseseră șterse, se gândi el. Să fi făcut vreo prostie cât am fost acolo? I-oi fi zis ceva lui Jimmy despre picturi? Am spus ceva despre Heather?" Ultimul lucru de care avea nevoie în dimineața asta era să se întoarcă în apartamentul lui Heather înainte de a fi nevoit să se ducă să vorbească cu Sloane, dar n-avea nicio posibilitate să amâne întâlnirea. Shirley Forbes îi spusese în mod expres că vine de la doctor. Știa că atât mai trebuia să afle tatăl său, că lăsase să-i scape printre degete o altă potențială vânzare a acestui apartament.

— Rick!

Ridică privirea ca să-l vadă pe R.J. Parker Sr. în fața biroului încruntându-se la el.

— Am fost la Landi să iau cina aseară, spuse tatăl lui. Jimmy vrea ca apartamentul ăla să fie vândut. I-am spus că ai pe cineva azi dimineață care este foarte interesat. M-a anunțat că l-ar da bucuros cu o sută de mii ieftin decât prețul cerut, numai să scape de el.

— Tocmai plec să mă întâlnesc cu doamna Forbes, tată.

Dumnezeule! – se gândi el R.J. a fost la Landi aseară. Aș fi putut să dau peste el! Însăși ideea unei asemenea întâlniri dezastruoase îi acceleră pulsațiile pe care le simțea în creier.

— Rick, interveni tatăl lui, nu trebuie să-ți mai spun că, cu cât scăpăm mai repede de locul ăsta, cu atât sunt mai puține șansele ca Jimmy să afle…

— Știu, tată, știu. Trebuie să plec, zise împingând scaunul în spate.

— Îmi pare rău. Este exact ceea ce doresc, dar știu că n-am să am un moment de liniște singură aici. Am să mă gândesc tot timpul la felul în care a murit sărmana femeie, prinsă în capcană, fără apărare.

Shirley Forbes își anunță decizia în timp ce era cu Rick în dormitorul unde murise Isabelle Waring. Totul în apartament fusese lăsat intact. Forbes se uită în jur.

— Am văzut toate relatările din ziare referitoare la crimă pe Internet, zise ea, vorbind mai încet, ca și cum i-ar fi mărturisit un secret. Din câte am înțeles, doamna Waring ședea rezemată chiar de această tăblie. Cu ochii nefirești de mari în spatele lentilelor exagerat de groase, doamna Forbes arătă spre pat. Am citit totul despre asta. Se odihnea chiar aici, în propriul ei dormitor, iar cineva a intrat și a împușcat-o. Poliția crede că a încercat să fugă, dar ucigașul i-a blocat ușa, așa că s-a dat înapoi spre pat și a ridicat mâinile în sus ca să se apere. De aceea era atât de plină de sânge pe mâini. Și apoi a venit agentul imobiliar, exact la timp ca să o audă cum implora să fie lăsată în viață. Gândește-te numai, ar fi putut fi ucis și agentul, ceea ce ar

fi însemnat două crime în acest apartament.

Rick se întoarse brusc.

— În regulă. Ați luat o hotărâre, așa că haideți să plecăm.

Femeia îl urmă traversând livingul și coborând scările.

— Mi-e teamă că v-am supărat, domnul Parker. Îmi pare foarte rău. Ați cunoscut-o pe Heather Landi sau de doamna Waring?

Lui Rick îi venea să-i smulgă ochelarii ăia idioți de la ochi și să-i calce în picioare. Îi venea să o dea de-a berbeleacul pe scări pe femeia asta stupidă, care nu venise decât să se uite și să-i irosească lui timpul. Probabil că alesese locul ăsta numai din cauza crimei. N-avea niciun fel de intenție să cumpere.

Avea și alte apartamente pe care i le-ar fi putut oferi, dar să le ia dracu', își zise el. Îl cruță să se mai obosească să o dea afară, luându-i-o ea înainte.

— Acum chiar trebuie să mă grăbesc. Am să vă sun în câteva zile ca să văd dacă apare altceva.

Și a plecat. Rick intră în debara, deschise dulapul de rufe și extrase o sticlă de băutură dintr-un ascunziș. O luă în bucătărie, scoase un pahar și-l umplu pe jumătate cu vodcă. Sorbind lung, se așeză pe un scaun la bufetul care separa bucătăria de sufragerie.

Atenția îi fu atrasă de o mică lampă de la capătul bufetului. Avea suportul în formă de ceainic. Își amintea foarte bine de ea.

— Este lampa mea norocoasă, lampa lui Aladin, îi spusese Heather într-o zi când o zărise într-un magazin de second hand pe strada 80, în Cartierul de Vest. Am să pun mâna pe ea ca să am noroc. Apoi, ridicând-o sus, închisese ochii și începuse să incanteze cu o voce sumbră: „Spirite atotputernic, îndeplinește-mi dorința. Fă în așa fel încât să obțin rolul pentru care mă prezint la audiție. Pune numele meu sus, în lumina reflectoarelor". Apoi, cu voce îngrijorată, adăugase „Și nu-l lăsa pe Baba să se supere prea tare pe mine că am cumpărat un apartament fără permisiunea lui".

Se întoarse apoi spre el încruntată și-i spuse: „Sunt banii mei, sau cel puțin mi-a zis că-i pot folosi așa cum vreau eu, dar în același timp știu că ține să aibă un cuvânt de spus când este

vorba de casa în care o să locuiesc aici. Este și așa destul de îngrijorat de hotărârea mea de a părăsi colegiul mai devreme și a mă muta aici singură".

Apoi îi zâmbise din nou – avea un zâmbet minunat, își aminti Rick – și pusese încă o dată mâna pe lampă. «Dar poate că n-o să se supere. Pun pariu că descoperirea acestei lămpi „magice" este un semn că totul va fi bine.»

Rick privi lampa. Se întinse și o luă în mână.

Săptămâna următoare, Heather îl rugase să anuleze vânzarea și să-i returneze depozitul pe care-l depusese. „I-am spus mamei că am văzut un apartament care-mi place. Ea a fost foarte tulburată. Mi-a spus că tatăl meu, ca să-mi facă o surpriză, îmi cumpărase deja un apartament pe East Seventieth, colț cu Fifth Avenue. Nu pot să-i spun că eu mi-am cumpărat altul fără permisiunea lui. Pur și simplu nu-l cunoști, Rick", îl implorase ea. „Rick, te rog, agenția este proprietatea familiei tale, mă poți ajuta". Rick țintise peretele de deasupra chiuvetei și aruncă lampa cu toată forța de care era capabil.

Spiritul din lampă îi dăduse lui Heather rolul din spectacol. După aceea nu prea i-a mai fost de mare ajutor.

Detectivul sub acoperire Betty Ponds, femeia care se prezentase lui Rick sub numele de Shirley Forbes, raporta detectivului Sloane la circumscripția de poliție.

— Parker este atât de nervos încât poate ceda în orice moment, spuse ea. Ar fi trebuit să-i vezi privirea când i-am descris cum a murit Isabelle Waring. Rick Parker este speriat.

— Are și de ce, îi spuse Sloane. Federalii tocmai stau de vorbă cu un tip care poate spune că Parker s-a aflat la Stowe în după-amiaza de dinaintea morții lui Heather Landi.

— La ce oră îl aștepți? întrebă Ponds.

— La prânz.

— Păi este aproape prânzul. Eu o șterg. Nu vreau să mă vadă.

S-a făcut douăsprezece și un sfert, douăsprezece și jumătate. La ora unu, Sloane telefonă la *Parker and Parker*. I se spuse că Rick nu s-a întors la birou de când plecase pentru întâlnirea de

la zece și jumătate.

A doua zi dimineața, era clar că Rick Parker, de bună voie sau silit, dispăruse.

36

Lui Lacey îi era clar că nu mai putea merge la centrul de gimnastică *Twin Cities* pentru că ar continua să dea nas în nas cu Tom Lynch. Deși îi spusese că există altcineva în viața ei, era sigură că dacă se văd zi de zi la sală, or să sfârșească în mod inevitabil să iasă împreună, și pur și simplu nu mai putea suporta plasa de minciuni și născociri pe care era nevoită să o țească în permanență.

Nu exista nicio îndoială că-l plăcea și că voia să-l cunoască. Se imagina stând la masă vizavi de el, cu o farfurie de paste și un pahar de vin roșu în față, povestindu-i despre mama și tatăl ei, despre Kit, Jay și copii.

Dar nu mai suporta istoriile despre o mamă care se presupunea că locuiește în Anglia, despre școala la care nu fusese niciodată și despre inexistentul ei prieten.

Kate Knowles spusese că Tom iubește New York-ul și că acolo va ajunge în cele din urmă. Cât de bine cunoaște el orașul? Se gândi ce grozav ar fi să-l ducă într-unul din turnurile Jack Farrell, să-i arate tot orașul.

În zilele care urmară imediat după vizita lui Tom, Lacey constată că, în momentul în care reușea în sfârșit să adoarmă și ea, avea vise vagi despre el. În visele astea, suna cineva la ușă iar ea deschidea și el spunea exact așa cum vorbise la interfon în seara aceea: „Nu, Alice, este domnul Lynch".

Dar în cea de-a treia noapte visul se schimbă. De data asta, când Tom venea pe coridor spre ea, se deschise ușa liftului și ieși Curtis Caldwell cu pistolul în mână, ațintit spre spatele lui.

În noaptea aceea Lacey se trezi țipând, încercând să-l avertizeze pe Tom, încercând să-l tragă în apartament, să zăvorască ușa în așa fel încât să fie în securitate înăuntru.

Dată fiind starea ei generală de deprimare, slujba la Millicent Royce era de-a dreptul salvatoare. La invitația lui Millicent, Lacey mersese cu ea la câteva întâlniri pentru vânzări, fie pentru a arăta case unor potențiali clienți, fie pentru a obține noi oferte.

— Va fi mult mai interesant pentru tine când o să ajungi să

cunoști bine zona, îi spuse doamna Royce. Ai auzit vreodată că vânzarea unei proprietăți este o chestiune de amplasare?

Amplasare, amplasare, amplasare. În Manhattan, o vedere spre parc sau spre fluviu ridica în mod spectaculos prețul unui apartament. Lacey se trezi tânjind să-i povestească lui Millicent despre unii dintre clienții ei excentrici cu care avusese de a face de-a lungul anilor.

Cel mai greu îi era serile. Erau lungi și goale. Joi seara se hotărî să meargă la un film. Sala era pe jumătate goală, cu rânduri întregi de locuri neocupate, dar exact când începu filmul, pe culoarul dintre scaune apăru un bărbat, trecu de rândul pe care ședea ea, se întoarse, privi în jur și se așeză chiar în spatele ei.

În semiîntunericul din sală nu putea spune decât că era de înălțime medie și subțire. Inima începu să-i bată cu putere.

În timp ce pe ecran era prezentată distribuția, Lacey auzi cum scârțâie scaunul din spatele ei, omul așezându-se mai bine, simți mirosul floricelelor din punga pe care o avea cu el. Apoi, brusc, o mână o bătu pe umăr. Aproape paralizată de frică, îi trebui un efort supranatural să întoarcă încet capul și să se uite la el.

Tipul ținea ridicată o mănușă.

— Este a dumneavoastră doamnă? o întrebă. Era sub scaunul dumneavoastră.

Lacey nu rămase să vadă filmul. Îi era imposibil să se concentreze la ce se petrecea pe ecran.

Vineri dimineața, Millicent o întrebă ce planuri are pentru weekend.

— O să caut o sală sau un club de gimnastică. Cel la care mergeam este bun, dar nu are teren de squash și-i simt într-adevăr lipsa.

„Firește, nu ăsta este motivul real pentru care nu mă mai duc la Centrul de gimnastică *Twin Cities,"* se gândi ea, totuși nu este un răspuns complet necinstit.

— Am auzit că este un club nou în Edina despre care se spune că are un teren mare de squash, îi spuse Millicent. Lasă-mă să mă interesez.

În câteva minute se întoarse la biroul lui Lacey cu zâmbetul cuiva care-și îndeplinea obiectivul propus.

— Am avut dreptate. Și pentru că de-abia au deschis, fac o reducere dacă te înscrii acum.

Când Millicent plecă, mai târziu, la una din întâlnirile ei, îl sună pe George Svenson. Avea pentru el două cereri: Voia să vorbească din nou cu procurorul Gary Baldwin.

— Am dreptul să știu ce se întâmplă, îi spuse ea. Și apoi adăugă: Lumea a început să devină prea curioasă la Centrul de gimnastică *Twin Cities.* Mă tem că trebuie să-ți cer să-mi avansezi taxa de înscriere la un alt club.

„Cerșetoareo, își zise ea disperată așteptându-i răspunsul. Nu sunt numai mincinoasă, ci și cerșetoare!"

Dar Svenson nu ezită.

— Perfect. Schimbarea o să-ți facă bine.

37

Lottie Hoffman citea ziarele new-yorkeze în fiecare dimineață la micul ei dejun solitar. Timp de patruzeci și cinci de ani, până acum ceva mai mult de un an, le citea împreună cu Max. Lui Lottie încă nu-i venea să creadă că, în acea zi de început de decembrie, Max ieșise să-și facă plimbarea lui obișnuită de dimineață și nu se mai întorsese niciodată.

Îi reținu atenția un articol pe pagina a treia din *Daily News:* Richard J. Parker Jr., căutat pentru a fi anchetat în legătură cu uciderea lui Isabelle Waring, dispăruse. Ce se întâmplase cu el? se întrebă ea nervoasă.

Lottie se ridică și se duse la biroul din living. Din sertarul de la mijloc scoase scrisoarea pe care Isabelle Waring i-o trimisese lui Max chiar cu o zi înainte de a fi ucisă. O citi încă o dată.

Dragă Max.

Am încercat să-ți telefonez astăzi, dar numărul tău nu este înregistrat, și de aceea îți scriu. Sunt sigură că trebuie să fi auzit că Heather a murit într-un accident în decembrie. Moartea ei a fost, firește, o mare pierdere pentru mine, dar circumstanțele în care a murit au fost deosebit de tulburătoare.

Făcând curățenie în apartamentul ei, am dat peste jurnalul ei și se referă la intenția de a se întâlni cu tine pentru a lua prânzul împreună. Asta se întâmpla cu numai cinci zile înainte de moartea ei. După aceea, nu mai face nicio referire la tine sau la prânzul luat împreună. În schimb, următoarele două însemnări făcute în jurnal denotă că era evident tulburată, deși nu există niciun indiciu referitor la ce ar fi putut-o necăji.

Max, tu ai lucrat la restaurantul lui Jimmy în primii cincisprezece ani de viață ai lui Heather. Ai fost cel mai bun șef de sală pe care l-a avut vreodată și știu cât de mult regretă că l-ai părăsit. Îți aduci aminte când Heather avea doi anișori, iar tu făceai tot felul de giumbușlucuri ca să o faci să stea nemișcată pentru pictorul care îi făcea portretul pe picturile murale? Heather te-a iubit și a avut încredere în tine și sper să-ți fi făcut confidențe când v-ați întâlnit.

În orice caz, vrei să mă suni? Stau în apartamentul lui Heather. Numărul este 555=2437.

Lottie puse scrisoarea înapoi în sertar și se întoarse la masă. Luă ceașca de cafea și-și dădu seama că mâna dreaptă îi tremură atât de tare încât fu nevoită să o apuce și cu stânga. Din dimineața aceea îngrozitoare când a răspuns la sonerie și a deschis ușa ca să găsească în fața ei un polițist… ei bine, din acea îngrozitoare dimineață a început să simtă fiecare din cei șaptezeci și patru de ani pe care-i avea.

Se întoarse cu gândul la momentele acelea. A sunat-o pe Isabelle Waring, își aminti nervoasă. A fost foarte șocată când i-a spus că Max fusese ucis de un șofer care a fugit de la locul faptei cu două zile înainte de moartea lui Heather. Atunci, încă mai credea că moartea lui fusese un accident.

Își aduse aminte că Isabelle o întrebase dacă avea vreo idee în legătură cu ce vorbiseră Max și Heather.

Max spunea întotdeauna că în domeniul în care lucrează el auzi multe, dar înveți să-ți ții gura închisă. Lottie clătină din cap. Ei bine, trebuie să fi încălcat această regulă când a vorbit cu Heather, își zise ea, iar acum știa că asta l-a costat viața.

Încercase să o ajute pe Isabelle. „I-am spus ce am știut, își zise ea. I-am spus că n-am cunoscut-o niciodată pe Heather, deși am fost cu grupul să văd spectacolul *The Boyfriend* când a jucat ea." Apoi, curând după aceea, Lottie ieșise cu același grup la Mohonk Mountain House, stațiunea din Catskills. O văzuse acolo pe Heather pentru a doua – și ultima – oară. „Mă plimbam, își amintea ea, și am văzut un cuplu în costume de schi, ținându-se pe după mijloc. Se vedea că erau îndrăgostiți până peste urechi, ca doi porumbei. Am recunoscut-o pe Heather, dar nu și pe tipul cu care ea." În seara aceea îi spusese lui Max despre asta.

«L-am întrebat despre prietenul lui Heather, își aminti ea. Când i l-am descris, Max a știut despre cine vorbeam și a fost teribil de tulburat. Mi-a spus că tot ce știa el despre bărbatul acela ar face să mi se ridice părul în cap. Max a spus că omul a fost foarte prudent, că nu exista nici cea mai mică suspiciune împotriva lui, dar știa sigur că este un gangster și un traficant de

droguri.

Max nu mi-a spus numele bărbatului, își zise Lottie, iar când să i-l descriu lui Isabelle în seara aceea, când am sunat-o, ea a spus: „Aud pe cineva jos. Trebuie să fie agentul imobiliar. Dă-mi numărul tău. Te sun eu imediat".»

De abia mai târziu a înțeles ce trebuia să se fi întâmplat. Cel care a pătruns în apartament în momentul în care ea vorbea la telefon cu Isabelle Waring trebuie să fi fost ucigașul. Isabelle a murit pentru că n-a încetat să caute motivul pentru care a murit Heather.

Iar acum Lottie era convinsă că Max este mort pentru că o avertizase pe Heather în legătură cu bărbatul cu care se vedea.

„Iar dacă l-aș vedea pe omul ăsta, l-aș putea identifica, își zise ea, dar slavă Domnului că nimeni nu știe lucrul ăsta."

Dacă era sigură de ceva, atunci era sigură de faptul că, indiferent ce-i spusese Max lui Heather când o avertizase, el n-o implicase pe Lottie. Știa că Max n-ar fi pus-o niciodată în pericol.

Și dacă vine poliția la ea, se întrebă brusc. Oare ce și-ar dori Max să facă?

Răspunsul fu foarte liniștitor și îi veni ca și cum el ar fi stat la masă, vizavi de ea. „Să nu faci absolut nimic, Lottie", o avertiză el. „Să-ți ții gura".

38

Sandy Savarano constată că toată această căutare îi ia mai mult timp decât se așteptase. Unele agenții imobiliare îi răspundeau cu solicitudine. Cele care-i spuneau că au angajat tinere între douăzeci și cinci și treizeci și cinci de ani trebuiau verificate, ceea ce însemna supraveghere la fața locului. Alte agenții refuzau să-i dea informații la telefon, ceea ce însemna că și ele trebuiau supravegheate.

Diminețile se ocupa de agenții, acordând cea mai mare atenție celor mici. De obicei erau birouri la stradă, iar el se putea plimba în sus și în jos, aruncând priviri înăuntru ca să vadă ce se petrece. Unele erau operate în mod evident de câte două persoane. Cele care se dovedeau a fi mai complexe, mai prospere, îi reținеau mai puțin atenția. Asemenea agenții nu erau genul care să angajeze pe cineva fără o verificare temeinică.

Sfârșitul după-amiezelor și-l petrecea ocupându-se de sălile de gimnastică și cluburile de întreținere fizică. Înainte de a intra într-unul din ele, parcă o vreme în apropiere, urmărind oamenii care intrau și ieșeau.

Sandy nu avea nici cea mai mică îndoială că, în cele din urmă, o s-o găsească pe Lacey Farrell. Felul de slujbă pe care probabil îl căutase și genul de petrecere a timpului liber pe care se baza îi erau mai mult decât suficiente pentru a-l conduce la ea. O persoană nu-și schimbă obiceiurile doar pentru că și-a schimbat numele. O s-o găsească. Era doar o chestiune de timp.

Lui Sandy îi făcea plăcere să se gândească la Junior, un informator a FBI pe care-l depistase la Dallas. Singurul indiciu pe care-l avea fusese că omul era ahtiat după *sushi,* un fel de mâncare japoneză. Problema era că *sushi* era foarte la modă și în ultima vreme o mulțime de restaurante japoneze se deschiseseră la Dallas. Sandy parcase lângă restaurantul *Sushi Zen,* iar Junior tocmai ieșea.

Lui Sandy îi plăcea să-și amintească expresia, de pe fața lui Junior când și-a dat seama că geamul fumuriu al mașinii este coborât și a înțeles ce urma să se întâmple. Primul glonț îl

trăsese în burtă. Sandy voia să trezească toți peștii ăia cruzi pe care-i mâncase. Cel de-al doilea direct în inimă. Iar al treilea – în cap.

Vineri, spre sfârșitul dimineții, Sandy se duse să verifice firma *Royce Realty* din Edina. Femeia cu care vorbise la telefon i se păruse genul de profesoară severă, pedantă. Îi răspunse la primele întrebări destul de amabil. Da, lucrase o tânără pentru ea, o tânără de douăzeci și șase de ani care intenționa să dea testul pentru a fi confirmată la firmă, dar o părăsise pentru a-și crește copilul.

Sandy întrebase dacă tânără fusese înlocuită.

Pauza care urmă îi trezi curiozitatea. Asta nu însemna nici negare, nici confirmare.

— Am în vedere un candidat, îi spuse în cele din urmă doamna Royce. Și da, se încadra în categoria de vârstă de douăzeci și cinci – treizeci și cinci de ani.

Când ajunse la Edina, trase mașina în parcarea supermagazinului, vizavi de biroul firmei *Royce.* Rămase înăuntru vreo douăzeci de minute, studiind detaliile locului. Lângă agenție era un magazin de delicatese, unde intra și ieșea destulă lume. Ceva mai jos era de asemenea un alt magazin, și acela destul de aglomerat. Nu văzu totuși pe nimeni intrând sau ieșind de la *Royce Realty*.

În cele din urmă coborî din mașină, traversă strada și trecu pe lângă agenție privind ca din întâmplare înăuntru. Apoi se opri ca pentru a examina conținutul unei reclame expuse în vitrina agenției.

Văzu că în camera de primire era un birou. Hârtiile frumos aranjate sugerau că de obicei era ocupat. Și, privind mai în spate, văzu o femeie corpolentă cu părul argintiu stând la o masă într-un birou particular.

Sandy se hotărî să intre.

Millicent Royce își ridică privirea când clopoțelul de la ușă îi anunță intrarea vizitatorului. Văzu un bărbat cu părul albit, îmbrăcat conservator, care, după aprecierea ei, se apropia cam de șaizeci de ani. Se ridică să-l întâmpine.

Povestea lui fu simplă și directă. Este Paul Gilbert și vizitează Minneapolis cu afaceri pentru cei 3M – „Asta înseamnă Minnesota, Mining and Manufacturing", îi explică el cu un zâmbet de scuză.

— Soțul meu a lucrat acolo toată viața lui, îi răspunse Millicent, fără să prea înțeleagă de ce ar trebui să o irite faptul că străinul crede că ea n-ar înțelege ce înseamnă cei 3M.

— Soțul fiicei mele este transferat aici, iar ei i s-a spus că Edina este un loc încântător pentru a se instala aici. Ea este însărcinată, așa că m-am gândit că aș putea să caut eu o casă pentru că tot sunt aici.

Millicent Royce lăsă deoparte orice sentiment de iritare.

— Ce tată bun sunteți! exclamă ea. Acum permiteți-mi să vă pun doar câteva întrebări, ca să am o idee de ceea ce și-ar dori fiica dumneavoastră.

Sandy dădu clar și fără grabă răspunsurile corespunzătoare în ce privește numele presupusei lui fiice, adresa și necesitățile familiei, care includeau „o grădiniță pentru copilul ei de patru ani, o curte destul de mare în spate și o bucătărie mare – îi place să gătească". Plecă după o jumătate de oră cu cartea de vizită a lui Millicent Royce în buzunar și cu promisiunea ei de a-i găsi exact casa care-i trebuie. De fapt, îi spusese că are la vânzare una care ar putea fi perfectă.

Sandy traversă strada și se instală din nou în mașină, cu ochii ațintiți spre intrarea în biroul firmei. Dacă folosește cineva biroul din camera de primire, atunci probabil că este plecată să ia prânzul, își închipui el, și o să se întoarcă curând.

Zece minute mai târziu, o blondă între douăzeci și treizeci de ani intră în agenție. Clientă sau secretară? se întrebă Sandy. Ieși din mașină și traversă din nou strada, având grijă să nu fie văzut de nimeni din interiorul biroului firmei *Royce.* Rămase câteva minute în fața vitrinei magazinului de delicatese, citind o ofertă. Cu colțul ochiului privea din când în când în biroul agenției imobiliare.

Tânăra se așezase la biroul din camera de primire și vorbea plină de însuflețire cu doamna Royce.

Din nefericire pentru el, Sandy nu putea citi cuvintele de pe

buze. Dacă ar fi putut, ar fi aflat că Regina spunea: „Millicent, nu ai nici cea mai mică idee cât de bine este să stai la biroul ăsta în comparație cu creșterea unui copil cu colici! Și trebuie să recunosc că secretara ta cea nouă ține lucrurile într-o ordine mult mai mare decât mine!” Nervos că și-a pierdut atâta timp, Sandy se întoarse grăbit la mașină și plecă. Alt ghinion, își zise el. Întrucât existau și alte posibilități în zonă, hotărî să continue verificarea agențiilor din suburbii. Voia totuși să fie înapoi în Minneapolis până spre sfârșitul după-amiezei, când era momentul propice să se ocupe de cluburile de întreținere a condiției fizice.

Următorul club de pe lista lui era centrul *Twin Cities Gym,* de pe Hennepin Avenue.

39

— Haide, Bonnie, nu te purta așa. Știu că o faci numai ca să o superi pe Jane, zise convingător Kit. Eu, tati și buni ne ducem doar să luăm cina la New York. N-o să întârziem, îți promit. Dar acum mami trebuie să se îmbrace. Cu inima strânsă privi fețișoara trasă a copilei. Nu uita, bunica a promis că săptămâna viitoare, când o să sune Lacey, ai să poți să vorbești și tu cu ea.

Jay își punea cravata. Kit îi întâlni ochii peste capul lui Bonnie. Îl imploră din priviri să născocească și el ceva să-i spună fiicei lor.

— Am o veste pentru Bonnie, zise el vesel. Cine vrea să o audă?

Bonnie nici nu-și ridică privirea.

— Eu vreau, se oferi Kit.

— Când se întoarce Lacey acasă, am de gând să le trimit pe ea și pe Bonnie – doar pe ele două – la *Disney World.* Ce zici de asta?

— Dar când vine Lacey acasă? întrebă copila în șoaptă.

— Foarte curând, spuse convinsă Kit.

— La timp ca să fie aici pentru ziua mea de naștere? Se simțea o undă de speranță în glasul firav al fetiței.

Bonnie împlinea cinci ani la 1 martie.

— Da, la timp pentru ziua ta de naștere, promise Jay. Acum coboară, iubito. Jane vrea să o ajuți să faceți prăjiturele.

— Nu mai este chiar atât de mult până la ziua mea de naștere, spuse Bonnie mult mai fericită și o luă din Joc.

Kit așteptă până o auzi coborând scările.

— Jay, cum ai putut…?

— Kit, știu că a fost o greșeală, dar trebuie să spun ceva ca să o înveselesc. Nu puteam să întârziem la cina asta. Nu cred că înțelegi cât am asudat ca să obțin această comandă pentru cazinoul lui Jimmy Landi. Multă vreme n-am avut niciun fel de acces la el. Am obținut câteva dintre cele mai mari comenzi. Acum, că lucrez din nou cu ei, nu-mi pot permite să iasă ceva cum nu trebuie. Își puse haina. Și, Kit, să știi că Jimmy tocmai a

aflat de la un detectiv particular pe care l-a angajat că Lacey este cumnata mea. De fapt, Alex mi-a spus că tocmai de aceea l-a sunat Landi ca să aranjeze cina asta.

— De ce Alex?

— Pentru că a aflat, de asemenea, că Alex iese cu mama ta.

— Și ce altceva mai știe despre noi? întrebă curioasă Kit. Știe că sora mea ar fi putut fi ucisă dacă ar fi ajuns în apartamentul ăla cu cinci minute mai devreme? Sau când s-a tras asupra ei în ușa noastră? Știe că fetița noastră se reface de pe urma rănii provocate de un glonț și că se află sub tratament pentru depresie?

Jay Taylor îi înconjură umerii cu brațul.

— Kit, te rog! Totul va fi bine, îți promit. Dar trebuie să mergem. Nu uita, trebuie să trecem să o luăm și pe mama ta.

Mona Farrell luase telefonul cu ea la fereastră. Când văzu mașina spuse:

— Au venit, Lacey. Trebuie să plec.

Vorbeau de aproape patruzeci de minute. Lacey știa că inspectorul George Svenson trebuie să-și fi pierdut răbdarea, dar în seara asta aproape că nu-i venea să întrerupă legătura. Fusese o zi atât de lungă și o aștepta un weekend fără sfârșit.

Vinerea trecută la ora asta aștepta cu nerăbdare întâlnirea cu Tom Lynch. De data asta nu avea ce să aștepte.

Când întrebase despre Bonnie, și-a dat seama din asigurările mult prea insistente ale mamei ei că Bonnie nu este încă bine.

Și mai puțin liniștitoare fusese vestea că mama, Kit și Jay iau în seara aceea masa cu Jimmy Landi, la restaurantul lui Alex Carbine. Înainte să-i spună la revedere, Lacey o avertiză:

— Mamă, pentru Dumnezeu, ai grijă să nu spui nimănui unde sunt. Trebuie să-mi juri…

— Lacey, nu crezi că înțeleg pericolul în care te-aș pune? Nu fi îngrijorată. Nimeni n-o să afle nimic de la mine.

— Îmi pare rău, mamă, numai că…

— Este în regulă, draga mea. Acum chiar trebuie să plec. Nu pot să-i las să mă aștepte. Ce faci în seara asta?

— M-am înscris la un club nou de gimnastică. Are un teren

grozav pentru squash. Trebuie să fie foarte bine.

— Oh, știu cât de mult îți place să joci squash. Mona Farrell fu aproape topită când murmură: Te iubesc și mi-e dor de tine, scumpo. La revedere.

Porni grăbită spre mașină, gândindu-se că măcar le poate spune lui Kit și lui Jay ce face Lacey ca să se recreeze.

40

Pentru vineri seara, Tom Lynch proiecta să meargă cu verișoara lui Kate să bea ceva după spectacol. Turneul ei la Minneapolis lua sfârșit și voia să-și ia rămas bun. Spera de asemenea că poate Kate o să-i mai ridice întrucâtva moralul.

De când Alice Carroll îi spusese că exista un alt bărbat în viața ei, fusese foarte deprimat și drept rezultat totul i se părea că merge anapoda. Producătorul programului său de radio îi spusese de câteva ori să aibă grijă cum se prezintă pe post și până și el își dăduse seama că făcuse de-a dreptul anost în cursul câtorva interviuri.

Sâmbătă seara, la *Orpheum* urma să aibă loc o nouă premieră, cu *Show Boat,* și pe Tom îl mâncau degetele să formeze numărul lui Alice ca să o invite să vadă spectacolul cu el. Se trezi chiar gândindu-se ce-i va spune: „De data asta poți să iei tu felia suplimentară de pizza".

Vineri seara se decise să se ducă la sala de gimnastică și să lucreze o vreme. Nu se întâlnea cu Kate decât la ora unsprezece și n-avea ce să facă până atunci cu timpul lui.

Recunoscu în sinea lui că, practic, nutrea în secret speranța că s-ar putea ca și Alice să vină la sală, că vor vorbi și că ea va admite că are îndoieli serioase în legătură cu bărbatul ăsta din viața ei.

Când ieși de la vestiarul bărbaților, Tom privi în jur, dar era clar că Alice Carroll nu era acolo și, de fapt, știa deja că nu fusese toată săptămâna.

Prin geamul care înconjura biroul administratorului, o văzu pe Ruth Wilcox cufundată într-o conversație cu un bărbat cu părul alb. Când privi el, Ruth dădu de câteva ori din cap și Tom avu impresia că observă o ușoară expresie de dezgust pe fața ei.

Ce vrea tipul, vreo reducere? – se întrebă Tom. Știa că ar fi trebuit să înceapă să alerge, dar trebuia să o întrebe de Ruth dacă a aflat ceva de Alice.

— Am vești pentru tine, Tom! îi mărturisi ea. Închide ușa. Nu

vreau să audă nimeni ce am să-ți spun.

Tom era sigur că veștile erau legate de Alice și de omul cu părul alb care tocmai plecase.

— Tipul ăla o căuta pe Alice, îi spuse ea cu agitație în glas. Este tatăl ei.

— Tatăl ei! Asta-i o nebunie. Alice mi-a spus că tatăl ei a murit acum câțiva ani.

— Poate că asta ți-o fi spus, dar omul ăla este tatăl ei. Sau cel puțin așa pretinde el. Mi-a arătat chiar poza ei și m-a întrebat dacă am văzut-o.

Dintr-o dată instinctele de ziarist ale lui Tom se treziră.

— Și ce i-ai spus? o întrebă prudent.

— Nu i-am spus nimic. De unde să știu că nu este vreun perceptor de impozite sau mai știu eu ce? I-am spus că nu sunt sigură. Apoi mi-a relatat că fiica și soția lui s-au certat îngrozitor și că el știa că fiica lui s-a mutat la Minneapolis acum patru luni. Soția lui este foarte bolnavă și este disperată să se împace cu ea înainte să moară.

— Mi se pare al dracului de cusut cu ață albă, zise direct Tom. Sper că nu i-ai dat nicio informație.

— Nici vorbă, zise categorică Ruth. Tot ce i-am spus a fost să lase numele și dacă o descopăr pe tânăra doamnă printre clienții noștri am să-i cer să sune acasă.

— Nu ți-a spus numele și nici unde stă, nu?

— Nu, nu mi-a spus.

— Nu ți s-a părut ciudat?

— Domnul mi-a zis că mi-ar fi recunoscător dacă nu i-aș spune fiicei lui că o caută. Nu vrea să dispară din nou. Mi-a părut foarte rău pentru el. Avea lacrimi în ochi.

„Dacă există, un lucru pe care să-l știu despre Alice Carroll, se gândi Tom, atunci știu că, indiferent de neînțelegerile pe care le-a avut, nu este genul care să întoarcă spatele unei mame bolnave pe moarte."

Și atunci îi trecu prin minte o altă posibilitate, pe care o găsi ademenitoare. Dacă n-a spus adevărul în ce privește trecutul ei, este posibil ca bărbatul cu care a spus că are o legătură să nu existe. Și deja se simți mult mai bine.

41

Detectivul Sloane lucra în schimbul de dimineață, de la opt la patru dar vineri după-amiază, la ora cinci și jumătate era încă la biroul său din sediul circumscripției 19 de poliție, cu dosarul lui Rick Parker întins pe masă. Era bucuros că era vineri. Spera că măcar în weekend să aibă și el puțină liniște și federalii să-l lase în pace.

Ultimele două zile fuseseră îngrozitoare. De marți, de când Rick Parker nu apăruse la întâlnirea programată, relațiile spinoase dintre poliția din New York și biroul procurorului federal deveniseră de-a dreptul ostile.

Sloane a făcut o criză pentru că numai când au apărut doi agenți federali la poliție, căutându-l pe Parker, Gary Baldwin a recunoscut în sfârșit că aveau un martor potrivit căruia Rick Parker era la cabana de schi din Stowe în după-amiaza dinaintea morții lui Heather Landi.

Baldwin nu i-a spus nimic de această informație, se gândi Sloane, dar când a aflat că fac presiuni asupra lui Parker a avut curajul să se plângă procurorului de district.

Din fericire, procurorul de district a fost alături de el, își zise sumbru. Într-o confruntare directă, procurorul de district i-a amintit lui Baldwin că departamentul poliției din New York are un caz de crimă nerezolvat, crimă care a avut loc în zona circumscripției numărul 19, și era hotărât să-l soluționeze. De asemenea, a arătat clar că, dacă oficialitățile care se ocupă de aplicarea legilor federale doresc să coopereze și să-și împartă informațiile, foarte bine, dar să nu uite că poliția din New York, și nu federalii, conduce acest caz.

Sloane își dorea din tot sufletul ca el să fie cel care să-l descopere pe Rick Parker. Numai dacă nu era deja mort, firește, își zise el, ceea ce era foarte posibil.

Dacă nu, dispariția lui Rick era un indiciu sigur că se aflau pe pista cea bună. Asta punea categoric într-o lumină nouă faptul că nu-și putuse explica niciodată cum de asasinul lui Isabelle Waring se putuse da cu atâta ușurință drept avocat la o firmă

atât de prestigioasă care, absolut întâmplător, era un client important pentru *Parker and Parker.*

Acum știau că Parker fusese la cabana de schi și că Heather Landi se speriase când îl văzuse acolo, cu numai câteva ore înaintea morții ei.

În cele patru luni care trecuseră de la moartea lui Isabelle Waring, Sloane făcuse un amplu curriculum vitae al lui Rick Parker. Știa despre el mai mult decât știe el însuși, își zise Sloane, frunzărind încă o dată dosarul gros.

Richard J. Parker Jr. Copil unic. Treizeci și unu de ani. Dat afară din două prestigioase școli pentru deținere de droguri. Bănuit, dar fără să existe dovezi, că vinde droguri. A avut nevoie de șase ani ca să termine, în sfârșit, colegiul, la douăzeci și trei de ani. Tatăl a plătit pagubele provocate la căminul studențesc în cursul unei petreceri dezlănțuite.

În toți anii de școală a fost plin de bani de cheltuială. Când a împlinit șaptesprezece ani a primit drept cadou un *Mercedes* decapotabil. La absolvirea colegiului, cadoul a fost un apartament în Central Park West.

Prima și singura slujbă – la *Parker and Parker.* Cinci ani în birourile din West Side, strada 67, trei ani la sediul principal din cartierul de Est, strada 62.

Lui Sloane nu-i fusese greu să afle că Rick era disprețuit de colegii de la birourile din West Side. Cu cinci ani în urmă, tatăl lui a acceptat să rezolve pe cale amiabilă o plângere de hărțuire sexuală împotriva lui Rick, făcută de o tânără secretară, mai degrabă decât să se ajungă la un scandal public. Ca urmare a acestui episod, Parker Sr. i-a tăiat subvențiile fiului său.

Veniturile i-au fost înghețate, iar Rick a primit exact același salariu, plus comisioanele, ca și colegii săi.

Papa trebuie să fi urmat un curs de dragoste dură, se gândi Sloane cu o urmă de sarcasm. Totuși, și în acest scenariu, exista o problemă: dragostea dură nu întreține obiceiul de a consuma cocaină. Se uită din nou prin dosar. De unde ia Rick banii pentru droguri și, dacă e încă în viață, cine plătește pentru el să se ascundă?

Sloane mai luă o țigară din pachetul nelipsit din buzunarul

de la piept al cămășii.

Curriculum vitae al lui Richard J. Parker Jr. dezvăluia un model care se repeta cu consecvență. În pofida tuturor scandalurilor și încurcăturilor sale, Parker Sr. intervenea întotdeauna când fiul lui era într-un pericol real.

Ca acum.

Ed Sloane trase o înjurătură și se ridică. Teoretic era liber în weekend, iar soția lui avea planuri mari pentru el – să-l pună să curețe garajul. Dar știa că planurile trebuiau schimbate; garajul va trebui să mai aștepte. O să se ducă în Greenwicht, Connecticut, ca să setea puțin de vorbă cu R.J. Parker Sr. Da, categoric era momentul să viziteze proprietatea impozantă unde fusese crescut Rick Parker și unde i se dăduse tot ceea ce se putea cumpăra cu bani.

42

În serile de vineri traficul dinspre New Jersey spre New York era la fel de aglomerat ca din oricare altă direcție. Era seara în care multă lume mergea la teatru sau venea să ia cina în oraș, iar Kit văzu încordarea de pe fața soțului ei în timp ce străbăteau bară la bară podul George Washington. Se bucura că Jay nu-i zisese nimic mamei ei despre faptul că ar fi trebuit să plece mai devreme. Odată, Lacey o întrebase: „Cum poți rezista când se răstește la tine pentru ceva ce nu este din vina ta?"

l-am spus atunci lui Lacey că lucrul ăsta nu o deranja. Jay este tipul care își face probleme din orice și ăsta este modul lui de a-și exprima îngrijorarea. Îl privi din nou. În momentul ăsta este îngrijorat pentru că o să întârzie la o cină cu un client important, se gândi ea. Știu că este îngrijorat de moarte de Bonnie, iar acum își face reproșuri că a promis ceva ce nu va putea să respecte.

Jay oftă adânc când ieșiră în sfârșit de pe pod și se înscriseseră pe banda ce ducea spre autostrada West Side. Și Kit fu ușurată să vadă că fluxul circulației devine fluid. Puse o mână liniștitoare pe brațul soțului ei, apoi se întoarse spre bancheta din spate. Ca de obicei după ce vorbea cu Lacey, mama ei era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Când se urcase în mașină le spusese să nu vorbească despre asta acum.

— Cum stau lucrurile, mami? o întrebă Kit.

— Totul este în regulă, scumpo, zise Mona încercând să zâmbească.

— I-ai explicat lui Lacey de ce n-am putut să vorbesc astă seară cu ea?

— I-am spus că mergem la New York și că vrei să fii sigură că Bonnie mănâncă înainte să pleci. Categoric a înțeles.

— I-ai spus că ne întâlnim cu Jimmy Landi? o întrebă Jay.

— Da.

— Și ce a zis?

— A zis… Mona Farrell. Se opri înainte să apuce să spună că Lacey a avertizat-o să nu spună nimănui unde se află. Kit și Jay nu știau că Lacey îi dezvăluise lucrul ăsta. A zis că este

surprinsă, spuse ea simțindu-se stânjenită.

— Deci Alex te-a făcut șef de sală, Carlos? i se adresă Jimmy Landi fostului său angajat când se așeză la masa rezervată la *Alex's Place.*

— Da, domnule Landi, zise Carlos cu un zâmbet larg.

— Dacă ai mai fi așteptat puțin, te-ar fi promovat și Jimmy, interveni Steve Abbott.

— Sau poate nu, spuse scurt Jimmy.

— Jimmy, este prima dată când vii aici, zise Alex Carbine. Ia spune-mi, ce părere ai.

Jimmy Landi privi în jur studiind sala îmbietoare, cu pereții de un verde-închis pe care străluceau picturi frumos colorate în rame aurii ornate.

— Parcă te-ai inspirat din *Russian Tea Room,* Alex, comentă el.

— Așa am și făcut, răspunse Carbine zâmbind încântat. Așa cum te-ai inspirat și tu din *La Cote Basque* când ți-ai deschis localul. Acum, ia spuneți-mi ce vreți să beți? Eu zic să încercați vinul meu.

„Jimmy Landi nu este genul de om la care mă așteptam", își zise Kit în timp ce sorbea dintr-un pahar cu chardonnay. Jay fusese foarte preocupat să nu-l facă să aștepte, dar n-a părut deloc deranjat că au sosit cu câteva minute mai târziu. De fapt, când Jay s-a scuzat, Landi a spus: „La mine la restaurant îmi place ca oamenii să întârzie. Cei care așteaptă mai iau o băutură, ceea ce ridică nota de plată".

În pofida veseliei lui aparente, Kit își dădu seama că Jimmy Landi era extrem de încordat. Era tras la față și avea o paloare nesănătoasă. Poate doar din cauza suferinței provocate de pierderea fiicei lui, își zise Kit. Lacey le spusese că mama lui Heather Landi fusese distrusă de moartea fiicei lor. Era de înțeles că și tatăl să aibă aceeași reacție. Când se făcură prezentările, Mona îi spuse lui Jimmy:

— Știu prin ce ați trecut. Fiica mea…

Alex o întrerupsese ridicând mâna.

— Să vorbim mai târziu despre asta, draga mea, nu? spusese

calm.

Kit îl plăcu în mod instinctiv pe partenerul lui Jimmy, Steve Abbott. Alex le spusese că devenise un fel de fiu pentru Jimmy și că erau foarte apropiați. Nu și la înfățișare, totuși, își spuse Kit. Abbott arăta într-adevăr foarte bine.

Pe măsură ce trecea timpul, Kit își dădu seama că Steve și Alex încearcă în mod deliberat să țină conversația departe de Lacey sau Isabelle Waring. L-au pus pe Landi să le spună câteva istorioare amuzante despre întâlnirea cu unii dintre clienții săi celebri.

Landi era, de fapt, un narator de primă clasă, trăsătură pe care Kit o asocie cu înfățișarea lui necizelată, de țăran, ce îl făcea ciudat de atrăgător. De asemenea părea deosebit de cald și plin de interes față de ei.

Pe de altă parte, când remarcă un chelner care privea impertinent o femeie ce făcea evident puțin tapaj în legătură cu selecția la intrare, Jimmy se înnegri la față.

— Concediază-l, Alex, spuse el dur. Nu este bun și n-o să fie niciodată.

Oho! – exclamă Kit. Este dur! Nu este de mirare că Jay se teme să nu-l calce pe bătătură.

În cele din urmă Jimmy fu cel care începu brusc să vorbească despre Lacey și Isabelle Waring. Imediat ce li se aduse cafeaua, spuse:

— Doamnă Farrell, m-am întâlnit o dată cu fiica dumneavoastră. Încerca să respecte promisiunea făcută fostei mele soții de a-mi înmâna jurnalul fiicei mele.

— Știu, răspunse încet Mona.

— Nu a fost foarte drăguț din partea ei. Mi-a adus o copie a jurnalului în loc de original și la acea vreme m-am gândit că a fost impertinență să se decidă să dea originalul polițiștilor.

— La fel gândiți și acum? întrebă Mona, apoi nu așteptă niciun răspuns. Domnule Landi, fiica mea a fost amenințată că va fi pusă sub acuzație pentru tăinuire de dovezi pentru că a încercat să îndeplinească ultima dorință a lui Isabelle Waring.

Sfinte Dumnezeule! își zise Kit. Mama este pe punctul de a

exploda.

— Nu am aflat despre asta decât acum două zile, spuse brusc Landi. Am avut în cele din urmă atâta minte încât să angajez un detectiv particular când am văzut că sunt dus cu vorba de polițiști. El a fost cel care a descoperit că povestea pe care mi-au servit-o despre hoțul profesionist care a omorât-o neintenționat pe Isabelle nu era decât o minciună.

Kit văzu cum fața lui Landi deveni aproape stacojie. Evident, a remarcat și Steve Abbott.

— Liniștește-te, Jimmy, îi ceru el. Ai să fii un pacient foarte dificil dacă ai să faci un atac de inimă.

Jimmy îi aruncă o privire aspră, apoi se întoarse din nou spre Mona.

— Exact asta obișnuia să-mi spună și fiica mea. Bău restul de cafea din ceașcă. Știu că fiica dumneavoastră se află inclusă într-un program de protecție a martorilor. Destul de greu pentru ea și pentru voi toți.

— Da, așa este, fu de acord Mona.

— Cum țineți legătura cu ea?

— Sună o dată pe săptămână, zise Mona. De fapt motivul pentru care am întârziat câteva minute este că am vorbit cu ea până în momentul în care au venit Kit și Jay să mă ia.

— Dumneavoastră nu o puteți suna? întrebă Jimmy.

— Categoric nu. Nu știu cum să ajung la ea.

— Vreau să vorbesc cu ea, spuse direct Jimmy. Spune-i asta. Tipul pe care l-am angajat susține că a petrecut mult timp cu Isabelle în zilele de dinainte de a fi ucisă. Am o mulțime de întrebări pe care vreau să i le pun.

— Domnule Landi, această cerere ar trebui făcută prin intermediul biroului procurorului federal, interveni Jay, rupând tăcerea. Ei au vorbit cu noi înainte ca Lacey să fie inclusă în acest program.

— Ceea ce vreți să spuneți dumneavoastră este că probabil mă vor refuza, bombăni Jimmy. Ei bine, poate că există o altă cale. Puneți-i dumneavoastră această întrebare pentru mine. Întrebați-o dacă își amintește cumva dacă jurnalul lui Heather se termina cu două foi neliniate pe care ea-și scrisese însemnările.

— De ce este lucrul ăsta atât de important, Jimmy? întrebă Alex Carbine.

— Pentru că dacă este așa, asta înseamnă că niciuna dintre dovezile predate acestei circumscripții de poliție nu se vor afla în siguranță; ori vor fi operate, modificate, ori vor dispărea. Și am de gând să fac ceva în legătură cu treaba asta.

Jimmy îi făcu semn lui Carlos, care stătea cu carafa cu cafea în spatele lui, că poate să plece. Apoi se ridică și-i întinse mâna Monei.

— Ei bine, asta e. Îmi pare rău pentru dumneavoastră, doamnă Farrell. Îmi pare foarte rău pentru fiica dumneavoastră. Din ceea ce am auzit, s-a purtat foarte frumos cu Isabelle și a încercat să-mi fie de folos și mie. Îi datorez scuze. Cum se descurcă?

— Lacey este o luptătoare, răspunse Mona. Nu se plânge niciodată. De fapt, încearcă întotdeauna să-mi ridice moralul. Se întoarse spre Kit și Jay. Am uitat să vă spun în mașină că Lacey tocmai s-a înscris la un club nou de întreținere a condiției fizice, unul care după cât se pare are un teren extraordinar pentru squash. Apoi adresându-se din nou lui Landi: A ținut întotdeauna foarte mult la acest sport.

43

După ce încheie convorbirea cu mama ei și puse receptorul în furcă, Lacey se întâlni cu George Svenson în holul hotelului și se îndreptară în tăcere spre mașină.

Se gândi ce să facă în restul serii care se întindea înaintea ei. De un lucru era sigură – pur și simplu nu-și putea petrece tot timpul ăsta liber singură într-un apartament gol. Dar ce să facă? Nu-i prea era foame și nu-i plăcea deloc ideea să meargă singură la restaurant. După experiența avută joi seara la cinema, nu mai suporta nici ideea de a fi singură într-o sală întunecată de cinematograf.

l-ar fi plăcut să vadă ultimul spectacol dat la Minneapolis cu *The King and I* dacă ar putea să găsească bilet, dar era sigură că uvertura ar da-o complet peste cap. Îi rămăsese în minte imaginea aceea de acum mulți ani în urmă, când se uita în fosa orchestrei după tatăl ei.

„Tată, mi-e dor de tine", zise în gând urcându-se în mașină. Dar o voce interioară îi replică imediat:

„Fii cinstită, Lacey, fata mea, nu din cauza mea suferi în momentul de față. Recunoaște – ai întâlnit pe cineva pe care-l dorești, dar folosești imaginea mea pentru a ți-o scoate pe a lui din minte. Nu chipul meu te obsedează și nu de imaginea mea vrei să fugi."

Svenson rămase tăcut tot drumul, lăsând-o cu gândurile ei. În cele din urmă îl întrebă dacă are vreo veste de la Gary Baldwin.

— Nu, n-am, Alice, îi răspunse el.

— Fii atunci amabil și-i transmite Marelui nr. 1 că vreau să știu ce se întâmplă. I-am dat o informație importantă marți seara. Măcar din simplă politețe și tot ar trebui să mă țină și pe mine la curent cu evoluția evenimentelor. Nu cred că mai pot trăi așa multă vreme.

Lacey își mușcă buza și se lăsă pe spate. Ca întotdeauna când își vărsa furia pe Svenson se simțea stânjenită pentru purtarea ei copilărească. Era sigură că și el voia să fie acasă cu soția și cele trei fiice ale lui, și nu s-o tot târască pe ea prin moteluri și

hoteluri ca să vorbească la telefon.

— Ți-am pus bani în cont, Alice. Poți să te înscrii mâine la noul club.

Era modalitatea lui Svenson de a-i spune că înțelege cum se simte.

— Mulțumesc, murmură ea, după care își dădu seama că îi venea să urle „Te rog, doar o dată, spune-mi Lacey! Mă cheamă Lacey Farrell!".

Când ajunseră în fața clădirii ei, coborî și intră în hol, încă nehotărâtă în legătură cu ce să facă. Rămase multă vreme în fața liftului apoi se răsuci pe călcâie. În loc să o ia pe scări, ieși din nou afară și de data asta se urcă în mașina ei. Merse o vreme fără niciun fel de țintă, iar în cele din urmă se îndreptă spre Wayzata, unde fusese la petrecerea aceea după spectacol. Căută un mic restaurant pe lângă care își aminti că trecuse în seara aceea și fu mândră că, în pofida faptului că simțul ei de orientare lăsa de dorit, îl găsi cu ușurință.

Restaurantul pe care-l alesese ar fi putut să fie foarte bine pe West Fourth Street în Greenwicht Village, New York. De cum deschise ușa simți aroma pâinii cu usturoi. Erau vreo douăzeci de mese, toate acoperite cu fețe de masă în pătrățele alb cu roșu și cu câte o lumânare în mijloc. Lacey privi în jur. Locul era într-adevăr aglomerat.

— Se pare că totul este ocupat, îi spuse ea chelneriței care o întâmpină.

— Nu, practic tocmai a anulat cineva o rezervare. O conduse la o masă așezată într-un colț, care nu era vizibilă de la ușă.

Așteptând să fie servită, Lacey începu să ciugulească din pâinea italienească crocantă și să soarbă din vinul roșu. În jurul ei oamenii mâncau și discutau, evident se bucurau de seara petrecută în oraș. Ea era singura clientă solitară.

Ce avea deosebit locul ăsta? se întrebă ea. De ce se simțea altfel aici?

Pentru început Lacey își dădu seama că pusese degetul pe ceva pe care fie că voia să-l evite, fie că nu voia să-l recunoască. Aici, în acest restaurant mic, unde putea să vadă pe oricine intră pe ușă fără ca ea să fie zărită imediat, se simțea mai sigură decât

se simțise în tot cursul săptămânii.

Oare de ce? Pentru că i-am spus mamei unde mă duc, recunoscu jalnic în sinea ei.

Avertismentele pe care le primise la centrul de instruire îi răsunau ca un ecou în minte. Nu este vorba de faptul că familia te-ar da cu bună știință de gol, i se spusese. Este vorba de remarcile pe care le-ar putea face în mod inconștient și care ți-ar putea periclita siguranța.

Își aminti cum tatăl ei glumea întotdeauna că dacă mama și-ar scrie vreodată memoriile, ele ar trebui să se intituleze „Strict confidențial" pentru mama nu putea ține niciodată un secret.

Apoi se gândi cât de șocată a părut mama ei când Lacey a avertizat-o să nu scape nimic în fața lui Jimmy Landi în legătură cu locul unde se află. Poate că totul o să fie în ordine, se gândi rugându-se că mama ei să fi luat totul foarte în serios.

Mâncarea fu gustoasă și delicioasă, dar sentimentul de securitate fu de scurtă durată, și când părăsi restaurantul plecând spre casă avu senzația că parcă ceva se strângea în jurul ei.

Tom Lynch îi lăsase un mesaj: „Alice este absolut necesar să te văd mâine. Te rog sună-mă". Și lăsase numărul.

Dacă aș putea să-l sun, își zise ea.

Telefonase și Ruth Wilcox: „Alice, îți simțim lipsa. Te rog, treci pe aici în weekend. Vreau să vorbesc cu tine despre un domn care s-a interesat de persoana ta".

Ruth încă îi mai caută o pereche, își zise sec Lacey.

Se duse la culcare și reuși să adoarmă, dar aproape imediat avu un coșmar. Se făcea că îngenunchea lângă trupul lui Isabelle. O mână îi atinge umărul… Ridică privirea și-l vede pe ucigașul lui Isabelle, țintuind-o cu ochii lui albaștri spălăciți, cu pistolul îndreptat spre capul ei.

Se ridică în pat, încercând să țipe. După asta n-a mai putut închide tot restul nopții nici măcar un ochi.

Dimineață devreme Lacey ieși să alerge, dar se trezi că nu poate rezista să nu arunce dese priviri înapoi peste umăr pentru a fi sigură că nu este urmărită. Dar se întoarse în apartament și

încuie ușa după ea.

Nu era decât ora nouă dimineața și nu avea absolut niciun plan pentru tot restul zilei.

„Am să iau micul dejun și apoi am să încerc clubul cel nou, hotărî Lacey. Cel puțin avea ceva de făcut."

Ajunse la centrul de întreținere a condiției fizice din Edina la zece și un sfert și fu invitată să ia loc în biroul unde se făceau înscrierile. În timp ce căuta în geantă formularele completate, managerul încheia o convorbire telefonică spunând:

— Da, într-adevăr, domnule. Suntem un club nou și avem un teren minunat pentru squash. Veniți direct aici să aruncați o privire.

44

Sâmbătă dimineață detectivul Ed Sloane se îndrepta la volanul mașinii sale, de acasă de la el, în Riverdale, Bronx, spre Greenwich, Connecticut, la întâlnirea pe care insistase să o aibă cu Richard J. Parker Sr. Pe drum, observă că zăpada, care cu numai câteva zile în urmă fusese de un alb perfect, începuse să se topească, devenind un fel de zloată cenușie. Cerul era acoperit și stătea să plouă, deși previziunile anunțau că ploaia se va transforma în lapoviță, întrucât temperatura urma să scadă.

Era exact genul de zi urâtă de iarnă, în care oamenii deștepți își pot permite să plece în sud, la fel ca păsările călătoare, își zise el.

Sau în Hawaii. Aceasta era călătoria pentru care făcea el economii. Plănuia ca, la a treizecea aniversare a căsniciei lor, până la care mai erau doi ani, să o ia pe Betty și să o ducă în Hawaii. Și-ar fi dorit să poată pleca chiar mâine. Sau, și mai bine, astăzi!

Deși având în vedere ce se petrece la circumscripție știa că nu și-ar putea lua nici măcar o zi liberă. Pe Sloane îl obseda faptul că dovada care ar fi putut fi crucială pentru rezolvarea uciderii lui Isabelle Waring a fost pierdută. Și așa, se gândi el, fusese destul de rău că Lacey Farrell luase originalul de la locul crimei. Era însă infinit mai rău faptul că cineva încă necunoscut – cel mai probabil „un polițist rău" – a furat jurnalul din propriul lui fișet. Și probabil a furat și foile lipsă din copia pe care le-o dăduse Jimmy Landi, își zise el.

Ideea că ar putea să lucreze, să mănânce, să bea, cu un polițist care lucrează pentru ambele părți îi provoca un dezgust fizic.

Se gândi la tot ce pusese în mișcare, în biroul brigăzii, în scopul prinderii celui care făcuse lucrul ăsta. Începuse să-și facă un obicei din a-și scoate cheile din haină și a le încuia în sertarul biroului.

— Al dracului să fiu dacă o să las să-mi mai dispară ceva din fișet, anunța el sumbru oricui se întâmpla să intre în biroul

brigăzii. Cu ajutorul șefului său, lansase povestea că o dovadă încuiată în fișetul său s-ar putea să fie cheia soluționării uciderii lui Isabelle Waring. Descrierea acestei dovezi era în mod deliberat ambiguă.

O cameră de luat vederi era montată acum în plafon, îndreptată spre biroul său, iar de săptămâna următoare va reveni la obiceiul de a lăsa cheile în buzunarul hainei așezate pe spătarul scaunului. Avea presimțirea că, cu genul de informație falsă pe care o lansase în jur, existau șanse să iasă ceva. Categoric în spatele furtului din sediul poliției se afla cel care o ucisese pe Isabelle Waring și acum o să fie serios îngrijorat de potențiala dovadă nouă. Lui Sloane îi era totuși greu să creadă că Sandy Savarano s-ar afla în spatele acestor furturi. El nu era decât un executant. Nu, își zise el, totul a fost pus la cale de cineva cu bani serioși. Și când va auzi de noua dovadă va comanda distrugerea ei.

Dilema lui Ed Sloane era că, cu cât dorea mai mult să-l demaște pe polițistul rău, cu atât mai mult știa că s-ar putea ca acesta să fie unul dintre tipii care, de-a lungul ultimilor douăzeci și cinci de ani, l-a scos într-un moment sau altul din vreo ananghie. Ceea ce făcea ca lucrurile, să nu fie deloc ușoare.

Reședința Parker era situată pe Long Island Sound. Frumoasa casă din cărămidă de un roșu-deschis avea câte un turnuleț la fiecare colț și era destul de veche încât să capete o patină discretă.

Sloane pătrunse prin porțile deschise și opri mașina pe aleea semicirculară din fața intrării principale. Pornind pe aleea pietruită spre casă, aruncă priviri furișe la ferestre, aproape sperând să-l surprindă pe Rick uitându-se la el.

Îi deschise o femeie foarte tânără în uniformă de fată în casă și când îi dădu numele îi spuse că este așteptat.

— Domnul Parker vă așteaptă în birou, zise ea, iar în voce era o undă de intimitate. Ed avu senzația că ea tocmai părăsise biroul respectiv.

Urmând-o printr-un hol mare, acoperit cu covoare, trecu în revistă, în minte, tot ce știa despre Parker Sr. Auzise că avea

reputația de a fi un afemeiat și, uitându-se la atrăgătoarea femeie din fața lui, se întrebă dacă Parker era destul de nebun ca să încerce ceva chiar în casa lui.

S-ar putea să fie, hotărî Sloane câteva momente mai târziu. Îl găsi pe Parker așezat pe o canapea de piele, bând cafea; lângă ceașca lui era o alta, pe jumătate plină.

Parker nici nu se ridică să-l întâmpine și nici nu-i oferi o cafea.

— Ia loc, detectiv Sloane. Era în aceeași măsură o invitație, și un ordin.

Sloane știa că următorul lucru pe care-l va auzi va fi că Parker este foarte ocupat, așa că nu va putea să-i acorde mai mult de câteva minute.

Și exact asta auzi.

Remarcând că fata în casă se afla încă în cameră, Sloane se întoarse spre ea.

— Te poți întoarce de îndată ce am să plec eu, domnișoară, îi zise el sec.

— Cine crezi că… sări Parker, indignat, dar Sloane îl întrerupse scurt.

— Cred, domnule Parker, că ar trebui să știți, de la început, că nu sunt unul dintre lacheii dumneavoastră. Nu este vorba de vreo tranzacție imobiliară sau de cine știe ce mare afacere. Mă aflu aici ca să vă vorbesc despre fiul dumneavoastră. Este foarte probabil să fie considerat suspectul numărul unu nu într-un caz, ci în două, de crimă. Se aplecă în față și începu să bată cu degetele în măsuța de cafea pentru mai multă importanță. Isabelle Waring nu crezut că moartea fiicei sale a fost un accident. Dovezile arată că doamna Waring a fost omorâtă de un ucigaș profesionist, unul cunoscut nouă și cunoscut de asemenea și pentru faptul că a lucrat pentru un cartel al drogurilor. Apropo, acest din urmă lucru nu este de notorietate publică, încă, dar dumneavoastră vi-l spun. Știți, categoric, că fiul dumneavoastră a fost cel care a pregătit terenul ca ucigașul să poată pătrunde în apartamentul lui Isabelle Waring. Fie și numai lucrul ăsta face din el un instigator la crimă. Pe baza acestei acuzații se pregătește un mandat pentru arestarea lui.

Dar mai există o informație pe care ar trebui să o știți despre fiul dumneavoastră, sau poate că o știți deja. Rick s-a aflat la Stowe în după-amiaza de dinaintea morții lui Heather Landi și avem un martor care poate face depoziție că, la apariția lui, a părut înspăimântată și a părăsit imediat cabana. Sloane se opri și privi la omul care ședea încordat vizavi de el.

Fața lui Parker era acoperită de pete roșii, dezvăluindu-i agitația dar vocea îi fu ca de gheață când spuse:

— Asta-i tot, detective?

— Nu chiar. Mândria și bucuria dumneavoastră, Richard J. Parker Jr., este și un împătimit al drogurilor. După cât se pare, dumneavoastră ați încetat să-i mai achitați notele de plată, dar el continuă să-și facă rost într-un fel de droguri. Există posibilitatea să datoreze cuiva o grămadă de bani. Sfatul meu este să-i angajați un avocat și să-i spuneți să se predea. Altminteri ați putea fi pus sub acuzație chiar și dumneavoastră.

— Eu nu știu unde este, replică scuipând cuvintele.

Sloane se ridică.

— Eu cred că știți. Vă avertizez. Poate să fie într-un mare pericol. N-ar fi primul amestecat într-o asemenea treabă până peste cap și care plătește dispărând. Și pentru totdeauna.

— Fiul meu se află într-o clinică pentru dezintoxicare de droguri din Harftod, spuse Priscilla Parker.

Detectivul Sloane se întoarse, uluit de intervenția neașteptată. Priscilla Parker stătea în cadrul ușii.

— Eu l-am dus acolo miercurea trecută, continuă ea. Soțul meu este sincer când spune că nu știe unde este fiul lui. Rick a venit la mine cerându-mi ajutorul. De altfel, tatăl lui era ocupat în ziua aceea. Ochii i se îndreptară spre cea de-a două ceașcă de cafea, apoi ridică privirea spre soțul ei, cu o expresie evidentă de dispreț și silă.

45

După ce-i dădu managerului de la clubul Edina formularele de înscriere completate și cecul, Lacey se duse direct la terenul de squash și începu să lovească mingea de zid. Își dădu repede seama că noaptea precedentă nedormită și alergarea pe care o făcuse mai devreme o epuizaseră. Rata întruna mingiile întoarse și apoi căzu, sucindu-și rău glezna, totul în încercarea de a ajunge o minge pe care nu avea nicio șansă să o atingă. Era tipic pentru viața ei de acum.

Dezgustată de ea și pe punctul de a izbucni în lacrimi, traversă șchiopătând terenul și-și luă haina și sacul de la vestiar.

Ușa biroului managerului era parțial deschisă. Înăuntru, un cuplu de tineri ședeau la birou, iar un bărbat cu părul alb aștepta să-i vorbească.

Lacey simțea cum glezna i se umfla. Se opri o secundă în fața ușii deschise, gândindu-se să întrebe dacă există bandaje elastice în trusa medicală a clubului. Se hotărî în schimb să se ducă direct acasă și să-și pună gheață pe gleznă.

În pofida faptului că dimineața își dorise atât de mult să plece de acasă, acum tot ce-și dorea, își dădu ea seama, era să fie înapoi între pereții apartamentului ei, cu ușa bine încuiată și blocată.

Dimineață, când ieșise să alerge, numai nori răzleți alergau pe cer, dar acum era tot acoperit, iar Lacey, îndreptându-se spre casă, era sigură că o să vină viscol.

Avea locul ei pentru parcarea mașinii, în spatele clădirii în care ședea. Trase mașina pe locul respectiv, opri motorul și rămase acolo câteva momente. Viața ei era un dezastru total. Se afla aici, la sute de mile depărtare de familie, ducând o existență care nu putea fi numită viață, singură și însingurată. Era prinsă într-o capcană a minciunilor, fiind nevoită să pretindă că este altcineva decât este ea de fapt – și de ce? De ce? Doar pentru că fusese martoră la o crimă. Uneori își dorea ca ucigașul să o fi văzut acolo, în debara. Nu voia deloc să moară, dar ar fi fost mai

ușor decât să trăiască așa, gândi disperată. „Trebuie să fac ceva în privința asta!"

Deschise portiera și coborî, având grijă să-și protejeze glezna dreaptă care-i pulsa dureros. Când se întoarse să încuie portiera, simți o mână pe umăr.

Avu același sentiment pe care-l încerca în coșmarul care o obseda, viața desfășurându-i-se parcă cu încetinitorul în timp ce voia să țipe, dar fără să poată scoate niciun sunet. Se aplecă în față încercând să se depărteze, dar o durere ascuțită în gleznă o făcu să se poticnească. Simți un braț în jurul ei, care o susținu cu fermitate. Apoi o voce familiară spuse cu regret:

— Alice, îmi pare rău! N-am vrut să te sperii, iartă-mă!

Era Tom Lynch. Simțind că se prăbușește de ușurare, Lacey se sprijini de el.

— Oh, Tom… Oh, Doamne…! N-am… n-am nimic, doar că… Cred că m-ai luat prin surprindere.

Începu să plângă. Era atât de bine să-i simtă brațul ferm și protector în jurul ei! Rămase câteva momente fără să facă nicio mișcare, lăsându-se copleșită de sentimentul de ușurare. Apoi se îndreptă și se întoarse cu fața spre el. Nu putea să-i facă asta, nu lui, nu ei!

— Îmi pare rău că te-ai deranjat să vii, Tom. Merg sus, zise ea încercând să respire normal și ștergându-și lacrimile.

— Vin cu tine. Trebuie să vorbim.

— N-avem despre ce să vorbim.

— O, ba da, avem! insistă el. Începând cu faptul că tatăl tău te caută în tot Minneapolis-ul pentru că mama ta este pe moarte și dorește să se împace cu tine.

— Despre ce… tot… vorbești… acolo? Își simți buzele uscate, iar gâtul îi era atât de încordat, încât de-abia putea rosti cuvintele.

— Vorbesc despre faptul că Ruth Wilcox mi-a spus ieri după-amiază că a venit la sală un tip cu fotografia ta, interesându-se de tine și pretinzând că este tatăl tău.

„Este în Minneapolis! se gândi ea. O să mă găsească!"

— Alice, uită-te la mine! Este adevărat? Te caută tatăl tău?

Clătină din cap, disperată să scape de el.

— Tom, te rog, pleacă!

— N-am să plec. Îi prinse fața în mâini, forțând-o să se uite la el.

Îi văzu linia fermă a maxilarului, felul în care îi era încruntată fruntea de îngrijorare pentru ea, expresia din ochi.

Privirea cu care te uiți la cineva special. „Ei bine, n-am să las să ți se întâmple ceva din cauza asta", își promise ea.

„Dacă ucigașul lui Isabelle Waring ar fi fost în stare să-i smulgă lui Ruth Wilcox adresa mea, probabil că acum n-aș mai fi fost în viață", se gândi Lacey. Până acum, toate bune. Dar unde o mai fi arătat fotografia ei?

— Alice, știu că ai probleme și, indiferent despre ce este vorba, am să fiu alături de tine. Dar nu mă mai poți ține în întuneric, fără să știu nimic, îi ceru Tom. Înțelegi lucrul ăsta?

Se uita la ea. Avu o senzație foarte stranie văzând că bărbatul din fața ei nutrea în mod clar sentimente speciale pentru ea – dragoste? „Dar nu acum! Nu aici! Nu în această situație! Nu pot să-i fac asta", își zise ea.

O mașină intră în parcare. Instinctul îi spuse să-l tragă pe Tom în jos, să se ascundă cu el în spatele mașinii. „Trebuie să fug, își zise. Și trebuie să fac în așa fel, încât să-l îndepărtez pe Tom de mine." Când mașina se apropie, văzu că la volan era o femeie pe care o recunoscu, întrucât locuia în clădire. Dar în următoarea mașină putea să fie el!

Începu să ningă.

— Tom, te rog, pleacă! îl imploră ea. Trebuie să sun acasă să vorbesc cu mama.

— Atunci povestea asta este adevărată!

Dădu din cap, având grijă să nu se uite la el.

— Trebuie să vorbesc cu ea. Să clarificăm unele lucruri. Pot să te sun mai târziu? În cele din urmă își ridică privirea spre el.

Ochii lui, îngrijorați și întrebători, zăboviră pe fața ei.

— Alice, ai să mă suni?

— Jur că am s-o fac!

— Dacă. Te pot ajuta, știi…

— Nu, nu poți, îl întrerupse ea.

— Vrei să-mi spui, cu sinceritate, doar un singur lucru?

— Firește.

— Există un alt bărbat în viața ta?

— Nu, nu există, răspunse ea privindu-l în ochi.

— Asta-i tot ce voiam să știu.

O altă mașină intră în parcare. „Pleacă de lângă mine", strigă în minte.

— Tom, trebuie să sun acasă.

— Cel puțin lasă-mă să te conduc până la ușă, zise luând-o de braț. După câțiva pași, el se opri. Șchiopătezi!

— Nu este nimic. M-am împiedicat, răspunse ea rugându-se la Dumnezeu să n-o trădeze durerea pe care o simțea când punea piciorul în pământ.

Tom îi deschise ușa holului.

— Când o să am vești de la tine?

— Cam într-o oră. Se uită din nou la el, forțându-se să zâmbească.

O sărută pe obraz.

— Sunt îngrijorat din cauza ta. Sunt îngrijorat pentru tine. Îi luă mâinile și o privi direct în ochi. Dar am să aștept telefonul tău. Mi-ai dat o veste grozavă! Și o nouă speranță.

Lacey așteptă în hol până când se îndepărtă BMW-ul lui. Apoi se grăbi spre lift.

Nici nu-și scoase haina de pe ea; se îndreptă direct spre telefon și sună la club. Îi răspunse vocea managerului care o rugă să aștepte puțin. După două minute, Lacey întrerupse nervoasă legătura.

Era sâmbătă. Exista șansa ca mama ei să fie acasă. Pentru prima dată de luni de zile, formă direct numărul familiar. Mama ei ridică receptorul la primul apel. Lacey știa că nu are timp de pierdut.

— Mamă, cui i-ai spus că sunt aici?

— Lacey? N-am spus nimănui. De ce? În voce i se simțea îngrijorarea.

„N-ai spus nimănui în mod deliberat", se gândi Lacey.

— Mamă, cina de aseară. Cine a fost acolo?

— Alex, Kit, Jay, Jimmy Landi și partenerul lui, Steve Abbott

și eu. De ce?

— Ai spus ceva despre mine?

— Nimic important. Numai că te-ai înscris la un club nou, care are teren de squash. N-am spus nimic ce nu trebuia, nu-i așa?

Dumnezeule! exclamă Lacey în gând.

— Lacey, domnul Landi ține foarte mult să vorbească cu tine. Mi-a cerut să te întreb dacă ultimele pagini din jurnalul fiicei lui erau scrise pe niște foi neliniate.

— De ce vrea să știe asta? I-am dat o copie completă.

— Pentru că spune că dacă este așa, cineva i-a furat foile respective din copia lui în timp ce aceasta se afla la poliție și au furat și întreg originalul. Lacey, vrei să spui că acela care a încercat să te omoare știe că ești în Minneapolis?

— Mamă, nu mai pot să vorbesc. Te sun mai târziu.

Închise și încercă din nou la clubul de gimnastică. De data asta n-a mai lăsat ca managerul să o treacă pe așteptare.

— Alice Carroll la telefon. Nu…

— Oh, Alice! Te-a căutat tatăl tău. L-am dus la terenul de squash, gândindu-mă că mai ești încă acolo. Nu te-am văzut când ai plecat. Cineva ne-a spus că ți-ai scrântit glezna. Tatăl tău era foarte îngrijorat. I-am dat adresa ta. Am făcut bine, nu? A plecat acum două minute.

Lacey nu zăbovi decât atât cât să îndese jurnalul lui Heather în geantă înainte să o ia la fugă, sărind aproape într-un picior spre mașină. Se urcă și porni spre aeroport. Vântul spulbera zăpada. „Să sperăm că n-o să-și dea seama că am plecat, își zise ea. Am un mic avans."

Un avion pleca spre Chicago la douăsprezece minute după ce ajunse la ghișeul de bilete. Reuși să se îmbarce exact înainte să se închidă porțile.

Apoi rămase în avion, pe pistă, timp de trei ore, așteptând permisiunea de decolare.

46

Sandy Savarano ședea în mașina închiriată, cu harta orașului desfășurată în fața sa, emoția vânătorii încălzindu-l. Simțea cum i se accelerează pulsul. Curând o să termine cu ea.

Găsi pe hartă Bulevardul Hennepin 520. Era doar la zece minute de *Radisson Plaza,* unde locuia el. Scoase mașina din parcare și apăsă pe accelerator.

Clătină din cap, încă iritat de faptul că fusese atât de aproape să dea de ea la club. Dacă n-ar fi căzut pe terenul de squash ca să-și scrântească glezna, ar mai fi găsit-o acolo, încolțită, țintă ușoară.

Își simțea adrenalina dezlănțuită în corp, accelerându-i bătăile inimii, respirația. Era aproape. Asta era partea care-i plăcea cel mai mult.

I se spusese că șchiopăta când a părăsit clubul. Dacă o durea destul de tare încât să șchiopăteze, existau șanse să se fi dus direct acasă.

Alice Carroll era numele pe care și-l luase – acum știa. Nu-i va fi greu să-i găsească numărul apartamentului – este probabil pe cutia poștală din hol.

Ultima dată îi trântise ușa în nas înainte să poată pune mâna pe ea, își aminti sumbru. De data asta nu va mai avea prilejul să o facă.

Ninsoarea devenea tot mai deasă. Savarano se încruntă. Nu voia deloc să mai aibă vreo problemă. Valiza îl aștepta deschisă în camera de hotel. După ce termină cu Farrell, împachetează, achită nota de plată și pleacă în zece minute. Un oaspete care nu-și achită nota și lasă bagajul în urma lui, invită la tot felul de întrebări. Dar dacă aeroportul se închide și drumurile devin impracticabile, va fi prins în capcană, ceea ce va fi îngrijorător numai dacă lucrurile nu merg cum trebuie.

Dar totul o să meargă bine, își zise el.

Se uită la indicatorul străzii. Era pe Bulevardul Hennepin, la numărul 400. Celălalt capăt al bulevardului era lângă centrul comercial *Nicollet,* cu toate magazinele sale moderne. Acolo erau

de asemenea hoteluri și o nouă clădire de birouri. Cartierul din partea asta nu era cine știe ce de capul lui, remarcă Savarano.

Găsi numărul 520. Era o clădire pe colț, cu șapte etaje, nu prea mare, ceea ce era mai bine pentru el. Savarano era sigur că o asemenea clădire nu prea are mare lucru în ce privește securitatea.

Ocoli și ajunse în parcare. Locurile locatarilor erau numerotate, și numai câteva, pe lateral, erau alocate pentru vizitatori. Toate erau ocupate. Întrucât nu avea deloc intenția să atragă atenția asupra lui ocupând locul vreunui locatar, ieși, parcă vizavi, pe stradă, și se îndreptă spre intrarea clădirii. Ușa micului vestibul nu era încuiată. Numele și numerele apartamentelor locatarilor se aflau pe o listă pe peretele de deasupra cutiilor poștale. Alice Carroll locuia în apartamentul 4F. Tipic pentru asemenea clădiri, pentru a intra în hol fie aveai cheia, fie trebuia să suni la interfon ca un locatar să-ți deschidă.

Savarano așteptă nerăbdător până văzu pe trotuar pe cineva apropiindu-se, o femeie în vârstă. Când ea deschise ușa exterioară, Sandy scăpă din mână un inel cu chei și se aplecă să-l ridice.

Când femeia descuie ușa care ducea în hol, se ridică și i-o ținu larg deschisă, apoi intră după ea. Femeia îi zâmbi recunoscătoare. O urmă în lift și așteptă până când ea apăsă pe butonul pentru etajul șapte înainte ca el să apese la patru. Precauție necesară, genul de atenție acordată detaliului care-l făcea pe Sandy Savarano să fie atât de bun – și să aibă atâta succes. Nu dorea să se trezească ieșind din lift cu vecina de apartament a lui Farrell. Cu cât era văzut mai puțin, cu atât mai bine.

Odată coborât la etajul patru, o luă pe coridorul pustiu și slab luminat. Totul este perfect, își zise el. Numărul 4F era ultimul apartament pe stânga. Cu mâna stângă sună la ușă, în timp ce dreapta era în buzunar, ținând pistolul. Avea povestea deja gata în cazul în care Farrell voia să știe cine este, înainte să deschidă ușa. „Serviciile de urgență, verificăm o scurgere de gaze", urma să spună. Asta mersese întotdeauna perfect.

Niciun răspuns.

Sună din nou.

Încuietoarea era nouă, dar încă nu văzuse încuietoare care să-i reziste. Uneltele necesare erau într-o trusă pe care o ținea prinsă în talie. Arăta exact ca o borsetă în care se țin banii. Se amuza de câte ori își aducea aminte că în seara când s-a dus la apartamentul lui Isabelle Waring a intrat folosind cheia pe care aceasta o ținea pe măsuța din hol.

După mai puțin de patru minute de lucru la încuietoarea apartamentului 4F, era înăuntru, încuind la loc ușa în urma lui. O s-o aștepte aici. Era chiar mai bine. Într-un fel, era sigur că n-o să rămână în oraș prea multă vreme. Și ce surpriză o să aibă!

Poate că s-a dus să-și facă o radiografie la gleznă, își zise el.

Începu să-și miște degetele; avea mănuși chirurgicale. Fusese neglijent într-un mod care nu-l caracteriza în seara aceea, când s-a dus la apartamentul lui Farrell, la New York, și lăsase o amprentă pe ușă. Nu remarcase că degetul arătător al mănușii drepte era rupt. Era o greșeală pe care n-o va mai face a doua oară.

I se spusese să caute în apartamentul lui Farrell pentru a fi sigur că nu făcuse o copie și pentru ea, după jurnalul lui Heather Landi. Se îndreptă spre birou și începu să caute. Exact în momentul ăla sună telefonul. Cu mișcări iuți, ca de pisică, traversă camera și se duse lângă telefon, bucuros să vadă că robotul era în funcțiune.

Vocea lui Farrell pe casetă era joasă și rezervată. „Ați sunat la 555–1247. Vă rog lăsați un mesaj."

Cel care suna era un bărbat. Vocea îi era presantă și autoritară. „Alice, la telefon George Svenson. Suntem pe drum. Mama ta tocmai a sunat la numărul de urgență din New York pentru a ne anunța că ai probleme. Rămâi în casă. Blochează ușa. Nu deschide nimănui până nu ajung eu acolo."

Savarano îngheță. Erau pe drum! Dacă nu iese de aici imediat, el va fi cel prins în capcană. În răstimp de secunde era afară din apartament, străbătu coridorul și o apucă pe scările de incendiu. Ajuns în siguranță în mașină, de-abia se înscrisese în trafic pe Hennepin Avenue când mașinile poliției, cu girofarurile aprinse, trecură cu sirenele pe lângă el.

Fusese cât pe ce să fie prins, ceea ce nu i se întâmplase niciodată până acum. Conduse o vreme fără nicio țintă, forțându-se să se calmeze, să gândească limpede.

Unde să se fi dus Farrell? se întrebă el. La vreun prieten? La vreun motel, undeva?

Indiferent unde o fi, nu putea să aibă un avans mai mare de treizeci de minute față de el. Trebuie să încerce să gândească cum ar fi gândit ea. Ce ar face el dacă ar fi într-un program de protecție al martorilor și ar fi depistat?

N-aș mai avea încredere în niciun inspector de poliție, își zise Sandy. Nu m-aș mai muta într-un alt oraș ca să stau să mă întreb cât va dura până când voi fi descoperită din nou.

De obicei, cei care renunță la programul de protecție a martorilor de bunăvoie, o fac pentru că simt lipsa familiei și a prietenilor. De obicei se întorc acasă.

Farrell nu i-a sunat pe federali de aici când și-a dat seama că i s-a luat urma. Nu, a sunat-o pe mama ei.

Acolo trebuie că se duce, decise el. Este în drum spre aeroport și spre New York. Sandy era sigur de lucrul ăsta.

O să se ducă și el acolo.

Femeia trebuie că este speriată. N-o să mai aibă încredere în polițiști ca să o protejeze. Are încă un apartament la New York. Mama și sora ei locuiesc în New Jersey. Va fi destul de ușor să o găsească.

Și alții i-au scăpat o vreme, dar nimeni n-a scăpat definitiv de el. Până la urmă își găsește întotdeauna prada. Vânătoarea este amuzantă, dar momentul uciderii este cel care-ți dă fiori de plăcere.

Merse mai întâi la agenția liniilor aeriene *Northwest.* După numărul agenților, era evident cea mai solicitată linie din Minneapolis. I se spusese că în momentul de față erau anulate toate cursele din cauza zăpezii.

— În cazul ăsta poate că mă pot întâlni cu soția mea, spuse el. A plecat acum vreo patruzeci de minute. Mama ei a avut un accident la New York și-mi închipui că o fi luat orice cursă o fi putut. Numele ei este Alice Carroll.

Agentul de la bilete a fost amabil.

— În ultima oră nu a decolat nicio cursă directă pentru aeroporturile din New York, domnule Carroll. Ar putea face o legătură prin Chicago, totuși. Să verificăm pe computer. Degetele începură să-i alerge pe tastatură. Uite că am găsit. Soția dumneavoastră a luat cursa 62 spre Chicago, care a plecat la unsprezece și patruzeci și opt de minute. De fapt, n-a făcut decât să se îndepărteze de poartă. Avionul așteaptă încă pe pistă. Mă tem însă că nu pot să fac nimic pentru dumneavoastră ca să vă îmbarcați în acest avion, dar nu vreți să vă întâlniți la Chicago? Este un avion care se pregătește chiar acum. Există șansa să nu sosească decât la o diferență de câteva minute unul de altul.

47

Detectivul Ed Sloane și Priscilla Parker luară loc așteptându-l pe Rick. Camera de oaspeți de la Harding Manor era excepțional de confortabilă. Fusese o casă particulară donată pentru a fi centru de reabilitare de către un cuplu al cărui unic fiu murise din cauza unei supradoze.

Canapeaua îmbrăcată într-un coton vesel, alb cu albastru, cu fotolii asortate, împreună cu tapetul și covorul albastru Wedgwood erau pentru Sloane dovada clară că era mobila originală și că aceia care-și puteau permite să vină aici pentru a-și trata viciile trebuie că plăteau o avere. Pe drum de la Greenwich încoace, doamna Parker îi spusese că aproximativ jumătate din pacienți nu plăteau nimic.

Acum, în așteptarea lui Rick, ea îi explica nervos:

— Știu ce trebuie să gândești despre fiul meu, dar nu-ți dai seama câtă bunătate și ce resurse există în e. Rick mai poate face încă atâtea în viața lui. Știu că poate. Tatăl lui l-a învățat să creadă că este deasupra oricărui sentiment de decență. Când în liceu avea vreo problemă legată de droguri, îl imploram pe soțul meu să-l lase să se confrunte cu consecințele. În schimb el cumpăra pe toată lumea. Rick ar fi trebuit să se descurce bine în colegiu. Este deștept, dar niciodată nu și-a dat silința să-și folosească mintea. Spune-mi, la ce-i trebuia unui puști de șaptesprezece ani un *Mercedes* decapotabil? Ce copil are nevoie la vârsta asta de bani fără nicio limită pentru cheltuială? Ce poate să învețe un tânăr despre decență, când tatăl lui își îmbracă iubita lunii respective în uniformă de fată în casă și o aduce în propria lui locuință?

Sloane privea șemineul din marmură italienească, admirându-i tăietura delicată.

— Am impresia că ați închis ochii la prea multe lucruri și de prea multă vreme, doamnă Parker. Poate mai mult decât ar fi trebuit.

— N-am prea avut de ales. Dacă aș fi plecat, l-aș fi pierdut definitiv pe Rick. Rămânând, cred că am reușit ceva. Faptul că

este aici și că vrea să stea de vorbă cu dumneata este grăitor.

— De ce s-a răzgândit soțul dumneavoastră în legătură cu Rick? Știm că acum vreo cinci ani i-a tăiat orice venit în afara celui de salariat al firmei. Ce l-a determinat să ia hotărârea asta?

— Să vă spună Rick, replică Priscilla Parker. Asta-i vocea lui. Vine. Domnule Sloane, este în mare pericol, nu-i așa?

— Nu, dacă este nevinovat, doamnă Parker. Și nu în cazul în care cooperează… Depinde de el.

Sloane îi repetă aceste cuvinte lui Rick Parker. Înfățișarea lui îl șocă. În cele aproximativ zece zile de când îl văzuse ultima dată, înfățișarea lui Rick se schimbase în mod dramatic. Fața i se lungise și era palid, cu cearcăne mari, negre sub ochi. Nu era deloc ușor să scapi de dependența de droguri, își spuse pentru sine Sloane, dar credea că această schimbare se datorează nu numai programului de recuperare.

— Bine, ce vrei să știi, detective? Luase loc lângă mama lui, pe canapea. Sloane văzu cum ea întinde mâna și i-o ia pe a lui Rick.

— De ce l-ai trimis pe Curtis Caldwell – și am să-i spun așa pentru că este numele pe care l-a folosit – în apartamentul lui Isabelle Waring?

Broboane de sudoare apărură pe fruntea lui Rick în timp ce începu să vorbească.

— La agenția noastră… Se opri și privi spre mama lui. Sau ar fi mai bine să spun că la agenția tatălui meu există practica de a nu arăta nimănui un apartament până când nu verifici potențialul cumpărător. Chiar și în acest caz, poți să dai peste unii care nu vor altceva decât să privească: Dar cel puțin sunt calificați.

— Adică își pot permite să cumpere locul pe care i-l arăți?

Rick Parker dădu din cap.

— Știi motivul pentru care mă aflu aici. Am deprins obiceiul să mă droghez. De fapt, am deprins un obicei costisitor. Și pur și simplu nu mai eram capabil să fac față cu banii. Am cumpărat din ce în ce mai mult pe credit. La începutul lui octombrie am primit un telefon de la negustorul meu, cel căruia îi datoram

bani, care mi-a spus că știe pe cineva care vrea să vadă apartamentul. Mi-a spus de asemenea că știe că s-ar putea ca tipul ăsta să nu corespundă standardelor noastre, dar, dacă îi plac, lucrurile s-ar putea aranja.

— Ai fost amenințat în cazul în care n-ai accepta? întrebă Sloane.

Parker își frecă fruntea.

— Ascultă, tot ce pot să-ți spun este că știam ce trebuia să fac. Îmi era clar că nu mi se cerea un serviciu; mi se spunea ce să fac. Așa că am născocit o poveste. La birou, tocmai vândusem câteva apartamente unor avocați ai firmei *Keller, Roland and Smythe* transferați în Manhattan, așa că am ales numele Curtis Caldwell și am spus că este de la această firmă. Nimeni nu s-a îndoit de acest lucru. Asta este tot ce am făcut, izbucni el. Nimic altceva. Mi-am închipuit că trebuie să fie ceva în neregulă cu tipul respectiv, dar n-am avut nici cea mai mică idee că era atât de rău. Când Lacey Farrell mi-a spus că tipul respectiv a fost cel care a ucis-o pe Isabelle, mama lui Heather, n-am știut ce să fac.

Sloane remarcă imediat modul familiar în care s-a referit Rick la Heather Landi.

— Bine. Acum ia să vedem ce a fost între tine și Heather Landi?

Sloane observă cum Priscilla Parker își strânge ușor fiul de mână.

— Trebuie să-i spui, Rick, zise ea încurajator.

Parker îl privi direct pe Ed Sloane. Nefericirea din ochii lui i se păru sinceră detectivului.

— Am cunoscut-o pe Heather acum aproape cinci ani, când a venit la biroul nostru căutând un apartament în Cartierul de Vest. Am început să-i fac curte. Era… era frumoasă, era plină de viață, era veselă.

— Știai că Jimmy Landi era tatăl ei? îl întrebă Sloane întrerupându-l.

— Da, și lucrul ăsta mă făcea să-mi placă și mai mult situația. Jimmy îmi interzisese să mai intru în localul lui, într-o seară, pentru că eram beat. Asta mă înfuriase. Nu eram obișnuit să mi se refuze ceva. Așa încât, atunci când Heather a vrut să anuleze

contractul pentru un apartament pe Strada 77 în West Side mi-am zis că am și eu acum prilejul să mă distrez, cel puțin indirect, pe seama lui Jimmy Landi.

— Semnase un contract?

— Unul ferm. Apoi a venit la mine cuprinsă de panică. Descoperise că tatăl ei îi cumpărase deja un apartament pe Strada 70 în East Side. M-a implorat cu lacrimi în ochi să anulez contractul.

— Ce s-a întâmplat?

Rick făcu o pauză și-și coborî privirea, studiindu-și mâinile.

— I-am spus că-l anulez dacă se culcă cu mine.

„Ticălosule! zise Sloane în gând. Nu era decât un copil, de-abia venise la New York, iar tu i-ai făcut asta!"

— Înțelegi, zise Rick Parker și acum părea că vorbește pentru el, n-aveam destulă minte încât să-mi dau seama ce simțeam cu adevărat pentru Heather. Nu trebuia decât să mișc un deget și fetele veneau alergând la mine. Heather îmi ignorase încercările de a o seduce. Așa că, în înțelegerea pe care am făcut-o în legătură cu contractul, vedeam șansa de a obține ce doream și chiar de a face scor egal cu tatăl ei. Dar în seara în care a venit la mine acasă, era evident, atât de îngrozită, încât am hotărât să renunț. Era într-adevăr o dulceață, genul de care aș fi putut să mă îndrăgostesc. De fapt, poate că mă îndrăgostisem chiar. Știu că dintr-o dată m-am simțit foarte stânjenit pentru faptul că o pusesem să vină la mine. Am tachinat-o puțin și a început să plângă. Atunci i-am spus să plece ca să mai crească puțin, pentru că eu eram prea bătrân să mă încurc cu puștoaice. Presupun că am reușit să o umilesc destul, încât să o fac să fie speriată pentru totdeauna de mine. Am încercat să o sun, să o mai văd după aceea, dar n-a acceptat nicicum.

Rick se ridică și se îndreptă spre șemineu, ca și cum avea nevoie de căldura flăcărilor care ardeau în ei.

— În noaptea aceea, după ce a fost la mine acasă, am plecat și m-am îmbătat. Când am ieșit dintr-un bar de pe Strada 10, din Village, am fost brusc ridicat pe sus și urcat într-o mașină. Doi tipi m-au aranjat pe cinste. Mi-au spus că dacă nu rup contractul ăla și nu o las în pace pe Heather, n-am să mai apuc următoarea

mea zi de naștere. Am avut trei coaste rupte.

— Ai rupt contractul?

— O, da, domnule Sloane, l-am rupt, dar nu înainte ca tatăl meu să afle ceva și să mă oblige să-i spun tot ce s-a întâmplat. Biroul nostru principal îi vânduse apartamentul lui Jimmy Landi, pentru Heather, dar tranzacția asta era un fleac în comparație cu alta pe care am descoperit-o că era în derulare. În vremea aceea tatăl meu intermedia vânzarea către el a proprietății din Atlantic City. Dacă Landi afla ce-i făcusem lui Heather, asta l-ar fi putut costa pe tata milioane. Atunci mi-a spus să mușamalizez totul sau să plec. Nu uita, pentru tata, dacă este vorba de o afacere, nu contează că sunt fiul lui! Dacă-i stau în cale, sunt pedepsit.

— Avem un martor care susține că Heather a ieșit în fugă din cabana din Stowe în după-amiaza de dinainte să moară pentru că te-a văzut pe tine acolo, îi spuse Sloane.

— N-am văzut-o nicio clipă în ziua aia, spuse Rick dând din cap. Și părea sincer. De puține dăți când am dat întâmplător peste ea, este drept, așa a reacționat întotdeauna: nu știa cum să se îndepărteze mai repede de mine. Din nefericire, nimic n-ar fi schimbat situația.

— Heather a povestit totul evident cuiva în care avea încredere și care a ordonat să fii aranjat. Să fi fost tatăl ei?

— Niciodată! Rick aproape că râdea. Să-i spună lui că a semnat contractul ăla? Glumești! N-ar fi îndrăznit.

— Atunci cui?

Rick Parker făcu un schimb de priviri cu mama sa.

— Totul este în ordine, Rick, îi spuse ea bătându-l pe dosul mâinii.

— Tatăl meu era un obișnuit al localului lui Landi de aproape treizeci de ani, spuse Rick. Întotdeauna era aferat când era vorba de Heather. Cred că tata a fost cel care a aruncat brutele alea asupra mea.

48

Când, în sfârșit, avionul decolă la ora trei p.m., Lancey nu se alătură uralelor și aplauzelor spontane ale celorlalți pasageri. Se lăsă în schimb pe spate și închise ochii, simțind că groaza care parcă o strângea de gât cedează. Ședea pe scaunul din mijloc, între un bătrân care dormise, și sforăise aproape tot timpul, și un tânăr fără astâmpăr care își petrecuse vremea lucrând la laptop, iar de câteva ori încercase să încropească o conversație cu ea.

Timp de trei ore fusese îngrozită că zborul o să se anuleze, că avionul se va întoarce la poarta aeroportului, unde îl va găsi pe Curtis Caldwell așteptând-o.

În sfârșit, erau în aer. Timp de o oră – cel puțin până când ajungeau la Chicago – era în siguranță.

Era îmbrăcată în costumul de gimnastică și adidașii pe care le purtase dimineață, la clubul Edina. Slăbise adidasul din piciorul drept cât putuse, dar nu și-l scosese de frică că nu-l va mai putea pune înapoi. Glezna avea acum de două ori volumul normal, iar pulsațiile dureroase îi ajungeau până aproape de genunchi.

„N-o lua în seamă, își zise în sinea ei. Nu poți lăsa să te oprească așa ceva. Ești norocoasă că ești vie ca să simți durerea. Trebuie să faci un plan."

La Chicago, va lua primul zbor spre New York. „Dar ce să fac când am să ajung acolo? Categoric nu trebuie să merg la mine acasă. Și nici la mama sau Kid – n-aș face decât să le pun și pe ele în pericol.

Atunci unde?"

Zborul până la Chicago îl plătise cu cartea de credit pe numele lui Alice Carroll. Acum trebuia să plătească drumul până la New York. Cartea de credit avea o limită de trei mii de dolari și s-ar putea să nu-i mai rămână bani suficienți pentru o cameră la hotel în Manhattan. În plus, era sigură că în momentul când cei de la biroul procurorului general își vor da seama că a dispărut, vor lua urma acestei cărți de credit. Dacă ia o cameră la hotel, până a doua zi la prânz, agenții lui Gary

Baldwin vor fi acolo. Și din nou va fi prinsă în capcană. Poate să o rețină ca martor principal.

Nu, trebuie să găsească un loc unde să stea, undeva unde să nu pună pe nimeni în pericol și unde să nu se gândească nimeni să o caute.

Lacey începu să cântărească opțiunile pe care le avea. Îl putea suna pe Gary Baldwin și să fie de acord să se întoarcă înapoi în programul de protecție a martorilor. Să stea iar într-un loc sigur câteva săptămâni înainte de a se muta într-un alt oraș necunoscut, unde o să apară ca o entitate nou creată.

„Nici vorbă, își zise ea. Mai bine mor!"

Lacey se întoarse din nou cu gândul la lanțul de circumstanțe care au adus-o în situația asta. Dacă n-ar fi primit niciodată telefonul ăla de la Isabelle Waring, care i-a încredințat apartamentul lui Heather Landi! Dacă ar fi ridicat telefonul și ar fi vorbit cu ea când a sunat-o în seara de dinainte de a fi ucisă!

„Dacă aș fi vorbit cu Isabelle în seara aceea, poate că mi-ar fi dat un nume, se gândi ea. Poate mi-ar fi spus ce a descoperit în jurnalul lui Heather. Man (bărbatul)… ăsta a fost ultimul ei cuvânt. Ce bărbat? Dar mă apropii tot mai mult de cel care se află în spatele poveștii ăsteia. Asta este clar. Unul din două lucruri s-a întâmplat. Fie mama m-a deconspirat cumva, fie cineva din interiorul poliției dă informații despre mine. S-ar putea ca Svenson să fi fost nevoit să obțină o aprobare de la New York ca să-mi dea încă o mie cinci sute de dolari pentru înscrierea la clubul Edina. Dacă a fost vreo scurgere la biroul procurorului general, iar această informație a fost folosită? Acest scenariu pare totuși puțin probabil. Există mulți oameni plasați în acest program; categoric, cei care se ocupă de așa ceva sunt selectați cu mare grijă și supravegheați îndeaproape."

Cum rămâne cu mama ei? Mama cinase cu o seară în urmă la restaurantul lui Alex Carbine, se gândi Lacey. Îmi place mult Alex. S-a purtat cu totul deosebit în noaptea în care fusese rănită Bonnie. Dar ce știm noi cu adevărat despre el? Prima dată când l-am întâlnit, la masă, acasă la Jay și Kit, ne-a spus că a cunoscut-o pe Heather. S-ar fi putut ca și Jay să o fi cunoscut pe Heather, îi șopti o voce. El a negat. Dar când a fost menționat

numele ei, Jay a fost tulburat și a încercat să schimbe subiectul.

„Nici prin gând să nu-ți treacă faptul că soțul lui Kit ar fi implicat în toată treaba asta, își zise ea. Jay are defectele lui, dar este un om foarte bun, pe care poți conta."

Și Jimmy Landi? Nu, nu poate fi el. Îi văzuse durerea din privire când luase jurnalul lui Heather din mâna ei.

„Polițiștii? Jurnalul scris de mâna lui Heather a dispărut după ce eu l-am predat lor. Acum Jimmy Landi vrea să știe dacă erau însemnări făcute pe hârtie neliniată la sfârșitul jurnalului. Îmi amintesc de cele trei pagini. Aveau pete de sânge pe ele. Dacă paginile dispăruseră în timp ce copia se afla în custodia poliției, atunci trebuie că era ceva foarte important în ele."

Copia ei era în sacul pe care-l împinsese sub scaunul din față. Lacey era tentată să o scoată, dar se hotărî să aștepte până când va putea să studieze paginile neliniate fără să fie deranjată. Tipul din dreapta ei, cel cu computerul, părea genul care ar putea să le și comenteze și n-avea nicio intenție să vorbească cu cineva despre asta. Nici măcar cu cineva absolut străin. Mai ales nu cu cineva absolut străin!

— Începem să coborâm…

Chicago, își zise ea. Apoi New York. Acasă!

După ce-și termină recitalul în legătură cu prinderea centurilor de siguranță și aducerea scaunelor în poziție verticală, însoțitoarea de bord adăugă:

— *Northwest* își cere scuze pentru întârzierea datorată vremii. Poate sunteți interesați să aflați că vizibilitatea s-a redus imediat după ce am decolat noi. Am fost ultimul avion care a părăsit aeroportul până acum câteva minute, când au fost reluate zborurile.

„Atunci înseamnă că am un avans de cel puțin o oră înaintea oricui m-o urmări", își zise în sinea ei Lancey.

Bruma de liniște pe care i-o putea oferi un asemenea gând îi fu imediat spulberată de o altă posibilitate. Dacă cineva a urmărit-o și s-a gândit că ea vrea să ajungă la New York, n-ar fi fost mai deștept din partea lui să ia o cursă directă și să o aștepte acolo?

49

Nu era nerv în trupul lui care să nu-i strige lui Tom să n-o lase pe Alice singură. Străbătu cinci mile în direcția apartamentului său din St. Paul, după care făcu o întoarcere în scurt și porni înapoi. O să-i spună clar că nu are nicio intenție să o stinghereasc cât vorbește cu mama ei și cu ceilalți membri ai familiei or mai fi implicați în această ruptură. Cu siguranță, își zise el, nu va avea nicio obiecție să o aștepte în holul clădirii ei, sau chiar în mașina lui, până când va fi gata să-l primească să urce. „Evident, are probleme, iar eu vreau să fiu alături de ea", se gândi Tom Lynch.

Odată luată hotărârea de a se întoarce, deveni foarte nerăbdător cu șoferii deosebit de prudenți care, din cauza zăpezii viscolite, se mișcau în ritm de melc.

Primul indiciu că existau probleme, îl constituiră mașinile de poliție parcate în fața clădirii lui Alice, cu girofarurile aprinse. Un polițist dirija traficul, îndemnându-i cu autoritate pe cei curioși să țină drumul înainte.

Ceva îi spunea lui Tom că prezența poliției are legătură cu Alice. Reuși să găsească un 1oc de parcare la distanță de un bloc și o luă la fugă înapoi. Un polițist îl opri la intrarea în clădire.

— Vreau să urc, spuse el. Prietena mea locuiește aici și vreau să văd dacă totul este în regulă.

— Cine este prietena dumitale?

— Alice Carroll, de la apartamentul 4F.

Schimbarea care interveni în atitudinea polițistului îi confirmă bănuiala că se întâmplase ceva cu Alice.

— Veniți cu mine. Vă conduc sus, îi spuse polițistul.

În lift, Tom făcu un efort supraomenesc să pună întrebarea de care se temea îngrozitor:

— Ea este bine?

— De ce nu așteptați să vorbiți cu tipul care se ocupă de treaba asta, domnule?

Ușa apartamentului lui Alice era deschisă. Înăuntru văzu trei polițiști în uniformă care primeau instrucțiuni de la un bărbat

mai în vârstă pe care-l recunoscu ca fiind cel care o adusese deunăzi acasă pe Alice.

Tom îi întrerupse:

— Ce s-a întâmplat cu Alice? Unde este? întrebă el.

Își dădu seama din surprinderea de pe fața omului că îl recunoscuse, dar nu era timp de pierdut cu politeți uri.

— De unde o cunoașteți pe Alice, domnule Lynch? îl întrebă George Svenson.

— Ascultă! spuse Tom. N-am de gând să răspund întrebărilor dumitale până nu capăt eu răspunsuri la ale mele. Unde este Alice? De ce ești dumneata aici? Cine ești?

Svenson răspunse succint:

— Sunt inspector federal adjunct. Nu știm unde este domnișoara Carroll. Știm că a primit amenințări.

— Atunci tipul care a fost ieri la sala de gimnastică pretinzând că este tatăl ei era un impostor, zise aprins Tom. M-am gândit eu, dar când i-am spus lui Alice despre el n-a zis altceva decât că trebuie să-i dea telefon mamei ei.

— Ce tip? întrebă Svenson. Spune-mi tot ce știi despre el, domnule Lynch. Asta i-ar putea salva viața lui Alice Carroll.

Când Tom ajunse în sfârșit acasă, era trecut de patru și jumătate. Beculețul robotului său arăta că primise patru mesaje. Așa cum se aștepta, niciunul nu era de la Alice.

Fără să se obosească să-și scoată jacheta, se așeză la masa de lângă telefon, cu capul în mâini. Tot ce-i spusese Svenson era că domnișoara Carroll primise amenințări la telefon și contactase biroul său. După cât se pare, dimineața se speriase foarte tare și acesta era motivul pentru care se aflau ei acolo.

— Poate că s-a dus să viziteze vreun prieten, îi spusese Svenson cu o voce neconvingătoare.

Sau poate că a fost răpită, se gândi Tom. Și un copil își putea da seama că evitau să-i spună ce se petrece de fapt. Poliția încerca să o găsească pe Ruth Wilcox de la Centrul de gimnastică *Twin Cities*, dar era liberă în weekend. Au spus că sperau să obțină o descriere mai completă a bărbatului care a pretins că este tatăl lui Alice.

Tom i-a spus lui Svenson că Alice i-a promis că-l va suna.

— Dacă luați legătura cu ea, spuneți-i să mă caute – imediat! ordonase ferm Svenson.

În mintea lui, Tom o văzu pe Alice, liniștită și drăguță, stând la fereastră acasă la bancherul din Wayazata numai cu o săptămână în urmă. „De ce n-ai avut încredere în mine? răcni el la imagine. Nu știai cum să scapi mai repede de mine azi-dimineață."

Un singur indiciu îi împărtășiseră cei de la poliție. O vecină le spusese că o văzuse pe Alice urcându-se în mașina ei în jur de ora unsprezece. Eu plecasem la unsprezece fără un sfert, își zise Tom. Dacă vecina are dreptate, atunci a plecat la numai zece minute după mine.

Unde s-o fi dus? se întrebă el.

Cine era ea de fapt? Rămase cu privirea ațintită asupra discului telefonului. „Sună-mă, Alice!" zise el jumătate imperativ, jumătate rugător. Dar orele treceau, începu să se lumineze de ziuă, zăpada continua să cadă, iar telefonul tot nu suna.

50

Lacey ajunse la Chicago la patru și jumătate. De aici luă un avion la cinci și un sfert spre Boston. Folosi din nou cartea de credit, dar pentru cursa de Boston – New York avea de gând să plătească cu bani gheață. Cursa respectivă ateriză la Marine Terminal, la o distanță de un kilometru de terminalele principale ale aeroportului *La Guardia.* Era sigură că indiferent cine o fi urmărit-o la New York n-o putea căuta acolo și, întrucât nu folosise cartea de credit pentru cursa de la Boston, oamenii lui Boldwin ar putea să creadă că a rămas acolo.

Înainte să se îmbarce la Chicago, cumpără *New York Times.* Aproape jumătate din cât a durat drumul parcurse cu privirea materialele din prima secțiune a ziarului. Dându-și seama că nimic din ceea ce citește nu-i poate absorbi atenția, începu să plieze celelalte secțiuni ale ziarului. Dintr-o dată scoase o exclamație.

Din pagina întâi a secțiunii B o privea fața lui Black. Citi și reciti materialul încercând să înțeleagă ceva. Era o ultimă relatare referitoare la o poveste anterioară legată de Rick. Văzut ultima dată miercuri după-amiază, când condusese un potențial cumpărător să viziteze apartamentul defunctei Isabelle Waring, Richard J. Parker Jr. era unul dintre suspecți în moartea lui Isabelle, fapt confirmat de poliție.

Oare se ascunde? se întrebă Lacey. O fi mort? Informația pe care i-o dăduse marți seara lui Gary Baldwin o fi avut vreun rol în toată treaba asta? Își aminti că atunci când i-a spus că Rick a fost la Stowe cu câteva ore înainte de moartea lui Heather Landi, Baldwin nu a avut nicio reacție. Iar acum poliția afirmă că Rick Parker este suspect în uciderea lui Isabelle. Trebuie să fie o legătură, decise ea.

Numai când avionul ateriză la Boston, lui Lacey îi veni în sfârșit în minte singurul loc unde ar putea sta la New York și unde nimeni nu s-ar gândi vreodată să o caute.

Când coborî pe aeroportul *Logan* era ora opt și cinci minute, ora locală. Rugându-se în sinea ei să fie acasă, Lacey îi telefonă

lui Tim Powers, administratorul clădirii în care se afla apartamentul lui Isabelle Waring.

Cu patru ani în urmă, odată când părăsise clădirea de la numărul 3 de pe East Seventieth după ce arătase un apartament unui potențial cumpărător, Lacey împiedicase ceea ce ar fi fost cu siguranță un accident teribil, accident pentru care ar fi fost făcut vinovat Tim Powers. Totul se întâmplase foarte rapid. Un copil scăpase din mâna bonei lui și ieșise direct în stradă pentru că Tim lăsase ușa clădirii deschisă când reparase ceva la ea. Intervenția rapidă a lui Lacey a salvat copilul care ar fi putut fi lovit de un camion ce tocmai trecea pe acolo.

Tremurând tot din cauza a ceea ce s-ar fi putut întâmpla, Tim îi spuse:

— Lacey, ar fi fost vina mea. Dacă ai nevoie vreodată de ceva – orice – poți să contezi pe mine.

„Acum am nevoie, Tim", își zise ea așteptând să-i răspundă.

Tim fu uluit când o auzi.

— Lacey Farrell, spuse el, am crezut că ai dispărut de pe suprafața pământului.

— Tim, am nevoie de ajutor. Mi-ai promis cândva…

— Orice, Lacey, o întrerupse.

— Am nevoie de un loc unde să stau, îi spuse cu vocea ca o șoaptă și, deși era singură, privea temătoare în jur, de frică să nu fie auzită de cineva. Tim, continuă repede, sunt urmărită. Cred că este tipul care a ucis-o pe Isabelle Waring. Nu vreau să te pun și pe tine în pericol, dar nu mă pot duce nici la mine acasă, nici la ai mei. El n-o să mă caute niciodată în clădirea ta. Vreau să stau, cel puțin în noaptea asta, în apartamentul lui Isabelle Waring. Și, te rog, Tim – asta este foarte important – nu spune nimănui despre asta. Ca și cum n-am fi vorbit niciodată.

51

Era clar că ziua nu luase sfârșit pentru detectivul Ed Sloane. După ce-l părăsi pe Rick Parker la centrul de recuperare de la Hartford, se întoarse cu Priscilla Parker la reședința ei din Greenwich, de unde-și luă mașina.

În drum spre Manhattan, sună la circă. Nick Mars era acolo.

— Te caută Baldwin, practic din cinci în cinci minute, îi spuse Nick. Vrea să te vadă cât mai repede posibil. N-a putut să te prindă pe telefonul din mașină.

— Nu, replică Sloane. Sunt sigur că n-a putut. Se întrebă ce ar fi zis dacă ar fi știut că s-a plimbat în limuzină cu șofer! Ce vrea acum?

— Parcă s-a dezlănțuit tot iadul, îi spuse Mars. Lacey Farrell era cât pe ce să fie prinsă la Minneapolis, unde o plasaseră federalii. A dispărut, iar Baldwin crede că se îndreaptă spre New York. Vrea să se coordoneze cu noi pentru a o găsi înainte de a fi depistată și doborâtă de cel care o urmărește. Vrea să o rețină ca martor important. Apoi adăugă: Cum te-ai descurcat, Ed? Ai avut noroc să-l găsești pe Parker?

— L-am găsit. Sună-l pe Baldwin și aranjează o întâlnire. Te găsesc la biroul lui. Aș putea să ajung acolo până la șapte.

— Mai bine vino încoace. Este în oraș și o să vină aici, la circumscripție.

Când detectivul Ed Sloane ajunse la circa nouăsprezece se opri la biroul său și-și scosese jacheta. Apoi, împreună cu Nick Mars, se duse să-l vadă pe procurorul Gary Baldwin, care aștepta în camera pentru interogatorii.

Baldwin era încă furios că Lacey Farrell dispăruse, dar lăsă de-o parte mânia ca să-l felicite pe Sloane pentru să-l găsise pe Rick Parker.

— Ce ți-a spus? îl întrebă el.

Aruncându-și privirea doar o dată sau de două ori asupra însemnărilor făcute, Sloane îi prezentă un raport complet.

— Îl crezi? îl întrebă Baldwin.

— Păi da, cred că spune adevărul. Îl cunosc pe tipul care-i vinde droguri lui Parker. El a fost cel care i-a spus lui Parker să facă aranjamentul care l-a dus pe Savarano în apartamentul lui Isabelle Waring, dar nu el a plănuit de fapt totul. El n-a fost decât un mesager, cineva i-a transmis ce să facă.

— Ceea ce înseamnă că n-o să ajungem la boși prin intermediul lui Parker, spuse Baldwin.

— Exact. Parker este un ticălos, dar nu un criminal.

— Crezi că tatăl lui a fost cel care l-a aranjat când a încercat să profite de Heather Landi?

— Cred că este posibil, zise Sloane. Dacă Heather Landi s-a dus la Parker Sr. să se plângă de Rick este chiar probabil. Pe de altă parte, lucrul ăsta nu pare plauzibil pentru că nu sunt sigur că ea ar fi avut încredere în Parker. Cred că s-ar fi temut că el ar fi putut să-i spună ceva tatălui său.

— E-n regulă. Îl săltăm pe furnizorul lui Rick Parker și vedem ce putem să scoatem de la el, dar cred că ai dreptate. Este foarte posibil ca el să nu fie decât o verigă, nu un jucător. Și să ne asigurăm că Rick Parker n-o să pună piciorul în afara centrului ăluia de recuperare fără unul dintre noi lângă el. Și acum să trecem la Lacey Farrell.

Sloane se întinse după o țigară, apoi se încruntă.

— Sunt în jachetă. Nick, nu vrei să te duci tu?

— Sigur, Ed.

Lui Mars nu-i trebui mai mult de un minut. Aruncă un pachet de țigări pe jumătate gol și o scrumieră afumată pe masă, în fața lui Sloane.

— Te-ai gândit vreodată să te lași de fumat? îl întrebă Baldwin privind cu dezgust atât țigările, cât și scrumiera.

— De multe ori. Care sunt ultimele noutăți în legătură cu Farrell?

Îndată ce Baldwin deschise gura, pentru Sloane fu evident că era furios pe Lacey.

— Mama ei a recunoscut că știa că Farrell este în Minneapolis, dar jură că n-a spus nimănui. Deși eu nu cred nicio clipă lucrul ăsta.

— Poate că a transpirat ceva pe undeva, sugeră Sloane.

— De la biroul meu sau de la acela al inspectorilor federali nu a transpirat nimic, zise Baldwin cu voce de gheață. Noi păstrăm securitatea. Spre deosebire de circa asta, adăugă el.

— Care este planul dumneavoastră, domnule? Îi dădea un sentiment de satisfacție faptul că știa că Baldwin nu era sigur dacă apelativul „domnule" însemna sarcasm sau era un semn de respect.

— Am depistat cartea de credit pe care i-am dat-o lui Farrell. Știm că a folosit-o pentru a-și plăti zborul la Chicago, apoi până la Boston. Trebuie să fie în drum spre New York.

— Am pus sub urmărire telefonul din apartamentul ei; nu că aș crede că ar fi atât de proastă încât să se ducă acolo, continuă Baldwin. Am pus și clădirea sub supraveghere. La fel am procedat cu telefonul mamei ei, al surorii ei, iar luni o să ascultăm și telefonul de la serviciu al cumnatului ei. Am pus câte o coadă fiecărui membru al familiei în caz că încearcă să se întâlnească cu ea undeva. Baldwin făcu o pauză și-l privi apreciativ pe Sloane. Și mi-a trecut mie prin cap că s-ar putea ca această Lacey Farrell să încerce să ia legătura direct cu tine, zise el. Ce crezi?

— Mă îndoiesc foarte tare de lucrul ăsta. Eu n-aș trata-o chiar cu mănuși de catifea.

— Nici nu merită, spuse sec Baldwin. A tăinuit dovada într-un caz de crimă. A părăsit locul unde o stabilisem când noi îi acordam protecție. Iar acum se pune singură într-o situație extrem de riscantă. Am investit o groază de timp și de bani ca să o menținem pe domnișoara Farrell în viață și n-am prea primit altceva în schimb decât plângeri și lipsă de cooperare din partea ei. Dacă nu este prea înțeleaptă, ai zice că ar trebui să fie cel puțin recunoscătoare!

— Sunt sigur că va fi pe veci recunoscătoare, zise Sloane ridicându-se. Și sunt de asemenea sigur că, și dacă n-ați fi irosit atâta timp și atâția bani, probabil că ea tot ar fi vrut să rămână în viață.

52

Așa cum conveniseră, Lacey îl sună pe Tim Powers de la Marine Terminal.

— Iau un taxi, îi spuse ea. Traficul nu poate fi aglomerat la ora asta, așa încât ar trebui să ajung acolo în douăzeci de minute, cel mult într-o jumătate de oră. Fii foarte atent, te rog, Tim. Este deosebit de important ca nimeni altcineva să nu mă vadă intrând.

— Am să-i dau portarului o pauză pentru cafea, promise Tim, și am să am cheia pregătită ca să ți-o dau.

Este atât de bine să fii înapoi în New York, se gândi Lacey în timp ce mașina traversa Triborough Bridge în Manhattan. Înainte de aterizarea avionului, își lipise fața de geam, îmbătându-se de priveliștea zgârie-norilor New York-ului, dându-și seama cât de mult îi lipsise orașul.

„Ce bine ar fi fost dacă aș fi putut să mă duc la mine acasă, își zise ea. Aș fi făcut un Jacuzzi, aș fi comandat ceva de mâncare și aș fi vorbit cu mama și Kit la telefon. Și cu Tom."

Oare ce o gândi Tom? se întrebă ea.

Așa cum sperase, traficul era lejer și mergeau destul de repede. „Dă Doamne ca Tim să fie acolo! gândi ea. Nu vreau să mă vadă Patrick." Apoi își dădu seama că, după toate probabilitățile, Patrick nu avea cum să fie acolo. Când îl văzuse ultima dată, intenționase să se retragă la pensie la întâi ianuarie.

Când opriră pe Strada 70, Tim Powers era afară, așteptând-o. Îi deschise portiera și o întâmpină cu un zâmbet și un plăcut „Bună seara, domnișoară", dar nu arătă niciun semn că ar cunoaște-o. Lacey plăti șoferul și coborî, mulțumită că, în sfârșit, se va aduna și ea de pe drumuri. Era și timpul, pentru că nu mai putea ignora glezna dureroasă.

Tim îi deschise ușa holului și-i strecură cheia apartamentului lui Isabelle Waring. O conduse la lift și, folosindu-și cheia, îl programă direct pentru etajul zece.

— L-am aranjat ca să te duci direct, îi spuse. În felul ăsta nu există riscul să te întâlnești cu cineva care te cunoaște.

— Ceea ce categoric n-aș vrea. Tim, n-am cuvinte să-ți spun cât de mult…

— Lacey, o întrerupse el, du-te repede sus și încuie imediat ușa. Ai mâncare în frigider.

Prima impresie fu aceea că apartamentul a fost menținut într-o ordine desăvârșită. Apoi Lacey își îndreptă privirea spre debaraua din vestibul, unde se ascunsese. În noaptea în care murise Isabelle. Avu senzația că dacă deschide ușa, o să-și vadă geanta încă acolo, cu foile jurnalului pătate de sânge înghesuite în ea.

Încuie ușa de două ori, apoi își aminti că Curtis Caldwell furase cheia lui Isabelle de pe măsuța din vestibul. Fusese oare schimbată încuietoarea? se întrebă ea. Puse imediat și lanțul de siguranță, deși știa cât de ineficient este dacă cineva ține cu tot dinadinsul să intre.

Tim trăsese bine toate draperiile și aprinsese lumina pentru ea, ceea ce putea fi o greșeală, își zise, dacă draperiile nu sunt ținute în mod obișnuit închise. Cineva care ar supraveghea apartamentul, fie de pe Fifth Avenue, fie de pe Strada 70, și-ar da seama că este cineva înăuntru.

Pe de altă parte, dacă draperiile erau în mod obișnuit trase, dacă le-ar da deoparte, ar fi un semnal. Oh, Dumnezeule, își zise ea nicicum nu poți fi în siguranță!

Fotografiile înrămate ale lui Heather care se aflau pe mobila din sufragerie erau încă acolo. De fapt, aproape totul părea să fie încă la fel cum lăsase Isabelle. Lacey simți să o trece un fior. Aproape că se aștepta să o vadă pe Isabelle coborând scările.

Își dădu seama că nu-și scosese încă jacheta. Jacheta și treningul pe care le purta erau atât de departe de felul în care venise ea îmbrăcată aici, încât simți și mai puternic sentimentul de dislocare.

Tremura din nou în timp ce începu să-și dezbrace jacheta. Se simți dintr-o dată ca un intrus.

Mai devreme sau mai târziu va fi nevoită să urce și să se uite în dormitor. Nu voia să o facă, dar știa că trebuie, doar pentru a scăpa de senzația că trupul lui Isabelle mai este încă acolo.

În bibliotecă era o canapea de piele care fusese transformată în pat, iar lângă bibliotecă era camera de toaletă. Acestea erau camerele pe care le va folosi ea. Nici vorbă că ar fi putut dormi în patul în care fusese împușcată Isabelle.

Tim spusese ceva despre niște mâncare în frigider. Când își agăță jacheta în debaraua din vestibul, își aminti cum ședea ascunsă acolo, urmărindu-l pe Curtis Caldwell trecând pe lângă ea.

„Mănâncă imediat ceva, își zise. Ți-e foame și iritarea datorată acestui fapt nu face decât ca lucrurile să arate și mai rău."

Tim făcuse o treabă bună lăsându-i o adevărată masă pregătită în frigider – pui la rotisor, salată, chifle, brânză și niște fructe. Pe un raft era un borcan pe jumătate plin cu ness. Același borcan din care băuse cafea împreună cu Isabelle.

— Du-te sus, zise cu glas tare. Scapă de asta! Se îndreptă poticnindu-se spre scară și urcă ținându-se de balustradă. Traversă camera de zi și privi în dormitor. Și aici draperiile erau bine trase, iar camera era întunecată. Aprinse lumina.

Locul era exact la fel ca ultima dată când fusese aici cu Curtis Caldwell. Și-l reprezenta încă, privind în jur, cu o expresie gânditoare. Ea aștepta în tăcere, crezând că el chibzuiește dacă să facă sau nu o ofertă pentru apartament.

Când de fapt nu făcea altceva decât să se asigure că Isabelle Waring nu avea cum să-i scape, își dădu ea seama.

Unde o fi Caldwell acum? se întrebă dintr-o dată, cuprinzând-o un sentiment de panică și resemnare. O fi urmărit-o până la New York?

Lacey privi spre pat și-și reprezentă mâinile pline de sânge ale lui Isabelle încercând să tragă foile jurnalului de sub pernă. Aproape că-i răsuna în urechi ecoul rugăminții ei în timp ce-și dădea sufletul:

Lacey… dă jurnalul… lui Heather… tatălui ei… Numai lui… Jură…

Își aminti clar sunetele pe care le scotea încercând să respire și înecându-se după fiecare cuvânt rostit care-i provoca dureri.

Citește-l și tu… arată-i unde… Apoi Isabelle făcuse un ultim

efort să respire și să vorbească. A murit când a expirat, șoptind – man…

Lacey se întoarse și traversă șchiopătând camera de zi, după care coborî. „Mâncă ceva, fă un duș și culcă-te, își zise ea. Învinge-ți nervozitatea. Îți place sau nu, trebuie să stai aici. Nu ai unde să te duci în altă parte." Patruzeci de minute mai târziu, ședea înfășurată în pături pe canapeaua din bibliotecă. Copia jurnalului lui Heather era pe birou, foile neliniate fiind aranjate una lângă alta.

Ce să fie în paginile astea? se întrebă ea. Cât era de obosită, știa că n-o să adoarmă prea curând. Aprinse lumina și luă cele trei foi de pe birou. Fuseseră cel mai greu de citit, din cauza petelor de sânge de pe original.

Un gând îi trecu prin minte. Să fie fost oare posibil ca Isabelle să facă un efort special să atingă anume aceste pagini în ultimele clipe ale vieții ei?

Începu să le citească încă o dată, căutând vreun indiciu care să-i spună, de ce erau atât de importante, încât cineva să fure singurele exemplare existente. Nu se îndoia că acestea erau paginile pentru care Caldwell a considerat că trebuie să facă o crimă, dar de ce? Care era secretul ascuns în ele?

Într-una din aceste pagini, Heather scria despre faptul că se află într-o situație dificilă, prinsă între Scylla și Charybda, neștiind ce să facă.

Ultimele însemnări care păreau optimiste și vesele erau cele din susul primei pagini neliniate, unde Heather scrisese că urmează să ia prânzul cu domnul, ori Max, ori Mac Hufner, era imposibil de descifrat exact. Și adăugase: „Trebuie să fie vesel. Spune că el a îmbătrânit și că eu m-am maturizat".

Pare ca și cum urma să se întâlnească cu un prieten vechi, se gândi Lacey. Se întrebă dacă poliția o fi stat de vorbă cu el ca să vadă dacă Heather a lăsat să-i scape ceva când s-au întâlnit? Sau s-or fi întâlnit înainte ca lucrurile să se înrăutățească atât de drastic pentru ea?

Originalul jurnalului fusese furat de la poliție. Făcuseră oare o listă a numelor menționate în el înainte să dispară? se întrebă ea.

Privi în jur, apoi clătină din cap. „Dacă aș putea să vorbesc cu cineva; dar nu pot să vorbesc cu nimeni, sunt complet singură”, așa că încearcă în continuare.

Se uită încă o dată peste paginile respective. „Nici Jimmy Landi, nici poliția nu le mai are, își aminti ea. Numai eu.”

Să existe vreo posibilitate să pot descoperi cine este acest bărbat (man)? „M-aș putea uita în cartea de telefon și aș putea încerca să sun, se gândi ea. Sau poate că pur și simplu ar trebui să-i telefonez direct lui Jimmy Landi.”

Din nou făcu o pauză. Știa că trebuia să continue să încerce să rezolve misterul ascuns în aceste pagini. Dacă trebuie să găsească cineva acest secret, atunci acel cineva este în mod clar ea. Dar o va putea face la timp ca să-și salveze și propria viață?

53

Când zborurile de pe aeroportul din Minneapolis fură reluate, Sandy Savarano se îmbarca în prima cursă directă de New York. Se gândi că Lacey trebuie să fi luat primul avion pe care l-a prins, ceea ce trebuie să fi fost singurul motiv pentru care s-a dus la Chicago. Era sigur că de acolo a luat vreo legătură pentru New York. Unde să se ducă în altă parte?

În așteptarea reluării zborurilor, Sandy verificase majoritatea legăturilor de la Chicago cu New York-ul.

Găsirea și împușcarea lui Lacey Farrell devenise pentru el mai mult decât o simplă treabă plătită. Ajuns în acest punct, începuse deja să-l consume. Mizele deveniseră mai mari decât și-ar fi dorit. Îi plăcea noua lui viață în Costa Rica; îi plăcea noua lui față; tânăra lui soție îl atrăgea. Banii pe care îi primea pentru a se debarasa de Lacey Farrell reprezentau o sumă impresionantă, dar nu necesară pentru stilul lui de viață.

Ceea ce era necesar pentru el era să nu fie nevoit să trăiască cu ideea că a ratat ultima lui treabă – asta, și nu a eliminat pe cineva care l-ar putea trimite la închisoare pe viață.

După ce verifică toate cursele sosite la New York în răstimp de cinci ore, Sandy se hotărî să renunțe. Se temea că o să atragă atenția asupra lui dacă o să mai continue. Luă un taxi și se duse în apartamentul care fusese închiriat pentru el pe West Tenth Street. O să aștepte acolo noi informații despre Lacey Farrell.

Nu avea nicio urmă de îndoială că până a doua zi la prânz va strânge din nou lațul în jurul vânatului său.

54

Jimmy Landi avea de gând să meargă la Atlantic City în weekend pentru a se asigura că totul este gata în vederea inaugurării cazinoului. Era un moment deosebit pentru el și-i era greu să rămână deoparte. Afirmațiile lui despre noul cazino erau citate în toate articolele referitoare la eveniment: „Vă voi oferi camere mai bune, servicii mai bune, mâncare mai bună și distracție mai bună decât oriunde altundeva, indiferent că este Atlantic City, Las Vegas sau chiar Monaco". Săptămânile imediat următoare inaugurării erau deja angajate. Știa că erau oameni care veneau doar pentru a critica orice n-ar găsi pe placul lor, pentru a se plânge de orice ar fi putut. Ei bine, or să se răzgândească când or să vadă cu ochii lor. Jimmy a promis lucrul ăsta.

Întotdeauna a considerat că este important pentru cineva să aibă o provocare, dar niciodată lucrul ăsta nu a fost mai important pentru el ca acum, iar Jimmy recunoștea. Steve Abbott se îngrijise de treburile curente, de rutina de zi cu zi, ceea ce-i dăduse lui posibilitatea să aibă timp să se preocupe, de ansamblu, Jimmy nu voia să știe cine tipărește meniurile sau calcă șervetele. El voia să știe cât costă și cum arată.

Dar părea că nu este capabil să-și concentreze mintea la cazino, oricât de mult se străduia. Problema era că de când primise înapoi copia jurnalului lui Heather, lunea trecută, era obsedat de el și petrecea tot mai mult timp citindu-l și recitindu-l. Era ca o deschidere spre amintiri pe care nu era sigur că vrea să le reînvie. Lucrul care-l impresiona cel mai mult era faptul că Heather nu începuse să scrie jurnalul decât când s-a mutat la New York pentru a încerca să-și facă o carieră artistică, dar pe tot parcursul lui se referea la momente din trecut, când făcuse ceva fie cu el, fie cu mama ei. Era ca un jurnal la zi și totodată o carte de amintiri.

Ceea ce l-a deranjat în jurnal a fost sugerarea ideii că Heather se temea de el. De ce să se teamă de el? Sigur, o mușt ruluise de vreo două ori, așa cum făcea cu oricine care depășea măsura,

dar cu siguranță că nu se putea teme de el pentru atâta lucru. Nu-i plăcea deloc să creadă asta.

Ce se întâmplase cu cinci ani în urmă, încât să fie îngrijorată să nu afle el? Nu putea lăsa din mână această parte a jurnalului. Ideea că cineva i-a putut face ceva lui Heather și a rămas nepedepsit, îl scotea din minți.

Îl rodea de asemenea problema paginilor neliniate. Ar fi putut jura că le-a văzut. Este drept că nu-și aruncase decât o privire asupra jurnalului în seara în care i-l dăduse Lacey Farrell, iar data următoare când a încercat de fapt să-l citească, se îmbătase pentru prima oară de multă vreme. Totuși, avea impresia începătoșată că le văzuse.

Polițiștii susțineau că ei nu primiseră niciun fel de pagini neliniate. Poate că nu, își zise Jimmy, dar presupunând că avea dreptate și că inițial paginile alea au fost acolo, este posibil ca ele să nu fi dispărut, decât dacă cineva le considera importante. „Nu există decât o singură ființă care mi-ar putea spune adevărul, se gândi el: Lacey Farrell. Când a copiat jurnalul pentru mine, cu siguranță că trebuie să fi remarcat dacă ultimele pagini se deosebeau prin ceva de celelalte."

Erau niște pete pe ele – își amintea vag lucrul ăsta. Jimmy se hotărî să o sune pe mama lui Lacey Farrell și să o roage din nou să-i transmită acesteia întrebarea la care avea nevoie de un răspuns: Au existat acele pagini?

55

Când se trezi, Lacey privi ceasul. Trebuie să fi dormit vreo trei ore. Când deschise ochii, se simțea la fel ca atunci când este la dentist, sub o ușoară anestezie. Avea senzația că o doare ceva, deși de data asta era vorba de gleznă și nu de dinți. Se simțea de asemenea puțin amețită, dar nu într-atât încât să nu-și dea seama ce se întâmplă. Auzea zgomotele slabe ale străzii – o ambulanță, o mașină a poliției sau pompierii.

Erau zgomotele familiare ale Manhattanului care îi trezeau întotdeauna sentimente amestecate – îngrijorare pentru cei răniți, în suferință, dar conștientă de senzația că ea este protejată. „Există cineva gata să vină dacă am nevoie de ajutor", își spunea întotdeauna.

„Acum nu simt lucrul ăsta", își zise dând păturile la o parte și ridicându-se. Detectivul Sloane fusese furios pentru că luase jurnalul lui Heather; procurorul Baldwin trebuie să fi făcut o criză când a aflat că-i spusese mamei ei unde este și după aceea că a fugit.

Practic, o avertizase că o va reține ca martor principal dacă nu respectă regulile programului de protecție a martorilor și era sigură că exact asta ar face – dacă ar găsi-o. Se dădu jos din pat, lăsându-și în mod automat greutatea corpului pe piciorul stâng, mușcându-și buza din cauza durerilor resimțite în glezna dreaptă.

Se sprijini cu mâinile de birou ca să poată sta dreaptă. Cele trei pagini erau acolo, reclamându-i atenția imediată. Citi din nou primul rând din prima pagină: „Prânzul cu domnul – să fie Max sau Mac? – Hufner. Trebuie să fie vesel. Spune că el a îmbătrânit și eu m-am maturizat".

Asta sună ca și cum Heather se referea la cineva pe care-l cunoștea de multă vreme, se gândi ea. Pe cine ar putea să întrebe? Nu exista decât un singur răspuns – pe tatăl lui Heather.

El este cheia, decise Lacey.

Trebuia să se îmbrace și să mănânce ceva. De asemenea,

trebuia să înlăture orice urmă a prezenței ei acolo. Era duminică. Tim Powers îi spusese că o va avertiza dacă vreun agent imobiliar vrea să aducă vreun potențial cumpărător să viziteze apartamentul, dar se temea totuși să nu se arate cineva neanunțat. Privi în jur, făcând un inventar mental. Mâncarea din frigider ar fi o dovadă clară că apartamentul a fost folosit. La fel și prosoapele umede.

Hotărî că un duș scurt i-ar face bine. Voia să iasă din cămașa de noapte a lui Heather și să se îmbrace. Dar cu ce? se întrebă, nefăcându-i deloc plăcere că va trebui să caute din nou ceva printre lucrurile din dulapul cu haine al lui Heather.

După ce făcuse duș când sosise în apartament, se înfășurase într-un prosop mare de baie și urcase din nou ca să caute ceva în care să doarmă. Deschisese ușa debaralei din dormitor și, deși nu voia decât să ia ceva pentru noapte, n-a putut să nu observe că pe umerașe atârnau două rânduri de îmbrăcăminte. Isabelle se îmbrăca conservator, cu un gust desăvârșit. Era ușor să spui care erau costumele și rochiile ei. Restul rafturilor erau pline cu o colecție de fuste mini și maxi, tot felul de bluze, rochii de modă veche, rochii de cocktailuri, pulovere extralargi ca niște saci și cel puțin o duzină de blugi, toate, evident, ale lui Heather.

„Dacă ies, nu pot să mă îmbrac în trening și jacheta mea, își zise Lacey. Le-am purtat ieri și aș fi recunoscută cu prea mare ușurință."

Își făcu o cafea și-și prăji o chiflă, după care intră la duș. Lenjeria intimă pe care o spălase se uscase, dar șosetele groase erau încă umede. Trebuia să umble din nou prin lucrurile celor două femei ca să găsească cu ce să se îmbrace.

La ora opt, Tim Power o chemă prin interfon.

— Nu vreau să te sun de la mine, îi spuse el. Este mai bine ca puștii, și chiar Carrie, să nu știe că ești aici. Pot să urc?

Au băut cafeaua împreună în bibliotecă.

— Cum pot să te ajut, Lacey? o întrebă el.

— Evident, ai făcut-o deja, replică ea cu un zâmbet plin de recunoștință. De vânzarea apartamentului se ocupă tot *Parker and Parker?*

— După câte știu eu, da. Ai auzit că juniorul a dispărut?

— Am citit în ziare. A venit altcineva de la ei să arate apartamentul vreunui cumpărător?

— Nu; și Jimmy Landi a sunat ieri să întrebe lucrul ăsta. Este foarte nemulțumit de Parker. Vrea să vândă apartamentul, și cât mai curând. I-am spus direct că după părerea mea ar exista șanse mai bune dacă l-am goli complet.

— Ai numărul lui personal, Tim?

— Numărul personal de la birou, presupun. Nu eram acasă când a telefonat și mi l-a lăsat ca să-l chem eu. A ridicat chiar el telefonul când l-am sunat.

— Tim, dă-mi te rog numărul ăsta.

— Sigur. Știi că telefonul funcționează încă. Nu s-au obosit să-l deconecteze. Am vorbit cu Parker de vreo două ori când am văzut factura, dar cred că-i convenea să nu-l închidă pentru cazul în care ar fi vrut să dea vreun telefon. Uneori venea și singur aici.

— Ceea ce înseamnă că ar putea să o mai facă, zise Lacey. Știa că Tim și-ar pierde slujba dacă s-ar descoperi că a folosit apartamentul, așa că nu putea risca să mai rămână. Totuși, mai era un lucru pe care voia să i-l ceară. Tim, trebuie să o anunț pe mama că sunt bine. Sunt sigură că telefonul este pus sub urmărire ca să poată depista orice apel. Vrei să te duci la un telefon public și să o suni tu? Nu-i spune cine ești și nu vorbi mai mult decât câteva secunde. Spune-i doar că sunt bine și în siguranță și că am să o sun îndată ce am să pot.

— Sigur, zise Tim ridicându-se. Privi paginile de pe birou și păru surprins. Este o copie a jurnalului lui Heather?

— Da, așa este. De unde știi asta, Tim?

— Cu o zi înainte ca doamna Waring să moară, eram aici schimbând filtrele radiatoarelor. Știi că le schimbăm cam în jur de întâi octombrie, când trecem de la aer condiționat la căldură. Ea citea jurnalul. Cred că-l găsise chiar în ziua aceea, pentru că era foarte emoționată și, evident, tulburată, mai ales când a citit ultimele două pagini.

Lacey avu senzația că s-ar putea să fie pe punctul să afle ceva important.

— Ți-a vorbit despre el, Tim?

— Nu chiar. S-a dus direct la telefon, dar cel cu care a vrut să vorbească nu avea numărul în cartea de telefon.

— Nu știi cine era?

— Nu, dar cred că am văzut-o încercuind numele cu creionul când a dat peste el. Îmi amintesc că era aproape de sfârșit. Lacey, trebuie să plec. Dă-mi numărul de telefon al mamei tale. Te sun pe interfon și ți-l dau și eu pe al lui Landi.

După ce plecă Tim, se întoarse la birou, luă prima dintre foile neliniate și se duse cu ea la fereastră. Oricât de întunecată era din cauză că originalul fusese pătat de sânge, observă o linie în jurul numelui Hufner.

Cine era? Cum să descopere?

„Trebuie să vorbesc cu Jimmy Landi, hotărî. Era singurul mod."

După ce-i dădu prin interfon numărul lui Landi, Tim Powers ieși să caute un telefon public. Găsi unul care funcționa cu cinci blocuri mai încolo, pe Madison Avenue.

La douăzeci și cinci de kilometri depărtare, în Wyckoff, New Jersey, Mona Farrell sări la primul apel. „Dă Doamne să fie Lacey", se rugă ea.

Auzi o voce caldă și sigură de bărbat:

— Doamnă Farrell, vă sun din partea lui Lacey. Nu poate să vorbească cu dumneavoastră, dar vrea să știți că este bine și va lua personal legătura cu dumneavoastră de îndată ce va putea.

— Unde este? întrebă Mona. De ce nu poate să vorbească ea?

Tim știa că trebuia să întrerupă, dar mama lui Lacey părea atât de disperată, încât nu-i putu închide telefonul în nas. O lăsă să-și verse toată îngrijorarea, el continuând să spună: „Este bine, doamnă Farrell, credeți-mă, este bine".

Lacey îl avertizase să nu rămână prea mult la telefon. Când agăță, cu regret la loc receptorul, Mona Farrell încă îl mai implora să-i spună mai multe. Porni spre casă, hotărând să se întoarcă pe Fifth Avenue. În felul ăsta n-a știut că imediat ce a părăsit cabina telefonică, la fața locului a sosit o mașină a poliției și nici că s-au luat imediat amprentele de pe receptorul

telefonului.

„Cu fiecare oră care trece fără să fac nimic înseamnă că mă apropii de momentul, fie de a fi depistată și aranjată de Caldwell, fie preluată în custodie de Baldwin", își zise Lacey. Era ca și cum ar fi fost prinsă în plasa unui păianjen.

Dacă ar putea vorbi cu Kit! Kit a avut întotdeauna capul pe umeri. Se îndreptă spre fereastră și dădu deoparte draperia exact atât cât să poată arunca o privire în stradă.

Central Park era plin de alergători, de copii cu skateboard-uri, oameni care se plimbau sau împingeau cărucioare.

Firește, își zise ea. Era duminică. Duminică dimineața, aproape ora zece. Kit și Jay trebuie să fie acum la biserică. Întotdeauna se duc la slujba de ora zece.

Întotdeauna se duc la slujba de ora zece!

— Pot să vorbesc cu ea! zise cu voce tare. Kit și Jay mergeau la biserica St. Elizabeth de ani de zile. Toată lumea îi cunoștea. Cu o nouă stare de spirit, formă informațiile din New Jersey și ceru numărul presbiteriului.

Se rugă să fie cineva acolo, dar auzi robotul. Singurul lucru pe care-l putea face era să lase un mesaj și să spere că va ajunge la Kit înainte ca ei să plece de la biserică. Să lase numărul ei de telefon ar însemna un risc prea mare. Vorbi clar și rar: „Trebuie să vorbesc urgent cu Kit Taylor. Sunt sigură că este la slujba de ora zece. Am să sun din nou la acest număr la ora unsprezece și un sfert. Vă rog, încercați să o anunțați!".

Închise, având un sentiment de neputință și simțindu-se prinsă într-o capcană. Trebuia să-și mai omoare încă o oră.

Formă numărul lui Jimmy Landi pe care i-l dăduse Tim. Niciun răspuns, iar când preluă robotul decise să nu lase niciun mesaj.

Ceea ce nu știa Lacey, era că lăsase deja un mesaj. Aparatul lui Jimmy Landi afișa numărul de la care se sunase, precum și numele și adresa persoanei pe care era înregistrat telefonul respectiv.

Mesajul de pe decodificator arăta că fusese sunat de la 555–8093, număr înregistrat pe numele lui Heather Landi, în

Seventieth Street, numărul 3.

56

Detectivul Sloane nu planificase să se ducă și duminică la serviciu. Era liber, iar soția lui, Betty, voia ca el să facă curățenie în garaj. Dar când sergentul de serviciu la circă sună să spună că un prieten al lui Lacey Farrell a chemat-o pe mama ei de la un telefon public de pe Madison Avenue colț cu Strada 74, nimic nu-l mai putu ține acasă.

— Șeful vrea să vorbească cu tine, zise sergentul când Ed ajunse la circă.

Obrajii căpitanului Frank Deleo erau stacojii, semn sigur că l-a înfuriat ceva sau cineva. Totuși, Sloane văzu imediat și privirea tulburată și tristă din ochii căpitanului. Știa ce însemna asta. Capcana funcționase. Descoperiseră identitatea polițistului trădător.

— Tipii de la laborator au trimis banda aseară târziu, îi spuse Deleo. N-o să-ți placă deloc.

Cine? se întrebă Ed, prin minte perindându-i-se figurile unor colegi de o viață. Tony… Leo… Adam… Jack… Jim W… Jim M…

Privi ecranul televizorului. Deleo îl deschise, apoi apăsă pe butonul Play. Ed Sloane se aplecă în față. Se uita la biroul lui, cu suprafața zgâriată și plină cu tot felul de hârtii. Jacheta era pe spătarul scaunului unde o pusese, cu cheile lăsate în mod deliberat pe jumătate afară din buzunar, pentru a-l tenta pe hoțul care furase dovada din fișetul lui.

În partea de sus, din stânga a ecranului, se vedea capul lui, din spate, în camera de interogatorii.

— Asta a fost filmată aseară! exclamă el.

— Știu. Fii atent ce se întâmplă acum.

Sloane privea concentrat, când pe ecran apăru Nick Mars, care venea din camera de interogatorii, privind în jur. În birou mai erau alți doi polițiști. Unul vorbea la telefon, cu spatele spre Nick, iar celălalt moțăia. Mars băgă mâna în buzunarul hainei și scoase ușor inelul cu chei, strângându-l în palmă ca să-l ascundă. Intră în camera unde erau fișetele particulare încuiate

și se întoarse imediat, punând rapid cheile la loc. După care luă pachetul de țigări din buzunarul de la piept al jachetei lui Sloane.

— Aici am intrat eu într-un moment cu totul nepotrivit, zise sec Deleo. S-a întors în camera de interogatorii.

Ed Sloane rămăsese ca paralizat.

— Tatăl lui este polițist; bunicul lui a fost polițist; s-a bucurat de toate avantajele. De ce?

— De ce există în general polițiști corupți? întrebă Deleo. Ed, asta trebuie să rămână deocamdată între noi doi. Numai această secvență de film nu este suficientă pentru a-l condamna. Este partenerul tău. Poate susține în mod convingător că nu a făcut altceva decât să verifice, pentru că deveniseși foarte neglijent și era îngrijorat să nu fii tu cel învinovățit dacă lipsește ceva. Cu ochii ăia ai lui albaștri nevinovați ar fi, probabil, crezut.

— Trebuie să facem ceva! Nu vreau să fiu nevoit să stau vizavi de el și să lucrăm la un caz împreună, zise clar Sloane.

— Ba da, ai s-o faci! Baldwin vine încoace din nou. Crede că Lacey Farrell este pe undeva prin apropiere. Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare decât să putem rezolva noi cazul ăsta și să-i dăm cu tifla lui Baldwin. Sarcina ta, după cum știi prea bine, este de a fi al naibii de sigur că Nick n-are șansa să ia sau să distrugă nicio dovadă.

— Dacă-mi promiți că mă lași zece minute singur cu ticălosul ăsta, după ce-l dovedim.

Căpitanul se ridică.

— Haide, Ed Baldwin trebuie să sosească din clipă în clipă.

Este ziua dezvăluirilor, se gândi cu amărăciune Ed Sloane în timp ce un colaborator al procurorului Baldwin se pregătea să le pună înregistrarea convorbirii telefonice dintre mama lui Lacey Farrell și necunoscutul care o sunase.

Când începu să se deruleze înregistrarea, sprâncenele ridicate ale lui Sloane fură singurul indiciu al șocului pe care-l resimți. Cunoștea vocea asta din nenumăratele dăți când fusese în clădirea de la numărul trei de pe East Seventieth. Era Tim Powers, administratorul clădirii. El era necunoscutul care suna.

Și el o ascunde pe Farrell în această clădire! își zise Sloane.

Ceilalți erau tăcuți, ascultând concentrați convorbirea. Baldwin avea expresia pisicii care a mâncat canarul. „Crede că ne arată el cum se face o treabă ca lumea”, se gândi furios Sloane. Nick Mars ședea cu mâinile încrucișate pe picioare, încruntat – polițistul exemplar în carne și oase, zise Sloane pentru sine. Cui ar spune șobolanul ăsta dacă ar ști că Powers este îngerul păzitor al lui Lacey Farrell? se întrebă el.

Ed Sloane hotărî că, măcar, de acum înainte, în afară de Tim Powers o singură persoană o să mai știe unde se află Lacey Farrell.

El însuși.

57

La zece și jumătate, Tim Powers ciocăni în ușa apartamentului, după care intră cu cheia lui.

— Misiune îndeplinită, îi spuse lui Lacey zâmbind, dar ea-și dădu seama că nu este ceva în regulă.

— Ce este, Tim?

— Tocmai am primit un telefon de la un agent imobiliar care lucrează la firma *Douglaston and Miror.* Jimmy le-a încredințat lor apartamentul, iar agentul mi-a spus că Landi vrea să dispună cât mai curând posibil de toată mobila și lucrurile din casă. Agentul vine la unsprezece și jumătate cu cineva să vadă apartamentul.

— Nu mai este decât o oră!

— Lacey, nu-mi place să…

— Nu mă poți ține aici, știm amândoi asta. Caută o cutie și scoate tot din frigider. Eu pun prosoapele pe care le-am folosit într-o altă cutie, pe care să o duci la tine. Draperiile trebuie să fie închise sau deschise?

— Deschise.

— Am să am eu grijă de asta. Tim, cum ți s-a părut mama?

— Destul de zdruncinată. Am încercat să-i spun că ești bine.

Lacey avu același sentiment de gol în stomac pe care-l încercase când îi dezvăluise mamei ei că se află în Minneapolis.

— N-ai rămas la telefon prea multă vreme, nu? îl întrebă ea.

În pofida asigurărilor lui, avea certitudinea că poliția începuse să scotocească deja zona în căutarea ei.

După ce pleacă Tim, luând cu el dovezile că apartamentul fusese folosit, Lacey strânse foile jurnalului lui Heather și le vârî în geanta ei sac. Ar fi încercat să mai dea un telefon ca să vadă dacă poate lua legătura cu Kit, dar trebuia să plece. Se uită la ceas. Nu mai avea timp decât atât cât să mai încerce o dată numărul lui Landi.

De data asta îi răspunse chiar el la al patrulea apel. Lacey știa că nu are timp de pierdut.

— Domnule Landi, la telefon este Lacey Farrell. Mă bucur că

am dat de dumneavoastră. Am mai încercat puțin mai devreme.

— Eram jos, spuse Jimmy.

— Știu că sunt multe de explicat, domnule Landi, dar nu am timp, așa că lăsați-mă să vorbesc. Răspunsul este da, există trei foi neliniate la sfârșitul jurnalului lui Heather. În însemnările de pe aceste pagini Heather vorbește despre îngrijorarea ei de a nu vă face să suferiți. Scrie de mai multe ori că „este prinsă între Scylla și Charybda". Singura însemnare optimistă este chiar la început, unde scrie să urmeze să ia masa cu un bărbat care pare să-i fi fost un prieten vechi. Heather scrie că el i-a spus ceva în sensul că el îmbătrânește, iar ea se maturizează.

— Cum îl cheamă? întrebă Jimmy.

— Se pare că ceva de genul Mac sau Max Hufner.

— Nu-l cunosc. Poate că este cineva pe care-l cunoștea mama ei. Cel de-al doilea soț al lui Isabelle era ceva mai în vârstă. Landi făcu o pauză. Ai probleme mari, nu-i așa, domnișoară Farrell?

— Da, așa este.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu știu.

— Unde ești acum?

— Nu vă pot spune.

— Și ești sigură că au fost câteva pagini neliniate la sfârșitul jurnalului? Eram aproape convins că le-am văzut în copia pe care mi-ai dat-o; dar nu puteam avea certitudinea absolută.

— Da, au fost în copia pe care v-am dat-o, sunt sigură. Am făcut o copie și pentru mine, iar acele pagini există. Domnule Landi, sunt convinsă că Isabelle dăduse de ceva și de aceea a fost omorâtă. Îmi pare rău, acum trebuie să închid.

Jimmy Landi auzi clicul făcut când Lacey închise telefonul. Tocmai punea receptorul în furcă când intră în birou Steve Abbott.

— Ce s-a întâmplat? Au închis Atlantic City? Te-ai întors repede.

— Abia am venit, răspunse Abbott. Totul era în ordine acolo. Cu cine ai vorbit?

— Cu Lacey Farrell. Cred că mama ei i-a transmis mesajul

meu.

— Lacey Farrell? Credeam că este în programul de protecție a martorilor.

— A fost, dar acum nu mai este, cred.

— Unde este acum?

Jimmy privi decodificatorul telefonului său.

— Nu a spus și cred că decodificatorul nu era pus în funcțiune. Steve, a lucrat vreodată pentru noi un tip al cărui nume seamănă cu Hufner?

Abbot se gândi câteva clipe, apoi clătină din cap.

— Nu cred, Jimmy, numai dacă n-o fi fost vreun ajutor pe la bucătării. Știi cum vin și pleacă ăștia.

— Da, știu cum vin și pleacă. Privi spre ușa deschisă care dădea în antecameră, unde se plimba cineva cu pași mari. Cine este acolo, în antecameră? întrebă Landi.

— Carlos. Vrea să vină înapoi. Spune că este prea plictisitor să lucreze pentru Alex.

— Dă-l afară de aici pe ticălosul ăsta! Nu-mi plac viperele în jurul meu.

Jimmy se ridică și se îndreptă spre fereastră, privind în gol, ca și cum Abbott nici n-ar fi fost de față.

— Scylla și Charybda, da? Și n-ai putut să vii la Baba al tău, nu?

Abbott știa că Jimmy vorbește cu el însuși.

58

La unsprezece și zece minute, Lacey telefona la presbiteriul bisericii St. Elizabeth. De data aceasta telefonul fu ridicat la primul apel.

— Părintele Edwards, spuse o voce.

— Bună dimineața, părinte, zise Lacey. Am sunat mai devreme și am lăsat un mesaj rugând să fie contactată Kit Taylor…

— Este lângă mine, o întrerupse el. O secundă.

Se făceau două săptămâni de când Lacey vorbise ultima dată la telefon cu Kit și cinci luni de când n-o mai văzuse.

— Kit, spuse ea și se opri simțind cum i se strânge gâtul de emoție.

— Lacey, ne este dor de tine. Suntem foarte speriați pentru tine. Unde ești?

— Ai încredere în mine, zise Lacey încercând să râdă ușor. Este mai bine să nu știi. Dar pot să-ți spun că în cinci minute trebuie să părăsesc locul. Kit, Jay este cu tine?

— Da, firește.

— Dă-mi-l pe el, te rog.

Salutul lui Jay fu un adevărat discurs.

— Lacey, lucrurile nu mai pot continua așa. Am să-ți angajez un bodyguard permanent, dar trebuie să încetezi să te mai ascunzi și lasă-ne să te ajutăm.

Altă dată ar fi spus probabil că Jay este enervant, dar de data asta îi simțea clar îngrijorarea din voce. Vorbea la fel cum îi vorbise Tom Lynch în parcare. Să fi fost numai cu o zi în urmă? I se părea că fusese de mult de tot.

— Jay, trebuie să plec de aici și nu te pot suna acasă. Sunt sigură că telefonul vostru este sub supraveghere. Pur și simplu nu mai pot trăi așa. N-am să mai rămân în programul de protecție a martorilor și știu că procurorul Baldwin vrea să mă preia în custodie și să mă rețină ca martor principal. Sunt sigură acum că toată cheia întregii povești teribile este descoperirea celui răspunzător pentru moartea lui Heather Landi. Ca și

mama ei, sunt convinsă că a fost omorâtă, iar indiciile referitoare la cine ar fi putut-o face sunt în jurnalul ei. Slavă Domnului că am o copie și am cercetat-o atent. Trebuie să aflu exact din ce cauză a fost atât de tulburată Heather Landi în ultimele câteva zile ale vieții ei. Totul se află acolo, în jurnal, numai dacă sunt în stare să ghicesc. Cred că Isabelle Waring a încercat să afle ce s-a întâmplat și de aceea a fost ucisă.

— Lacey…

— Lasă-mă să termin, Jay! Este în jurnal un nume care cred că este important. Cu circa o săptămână înainte să moară, Heather a luat prânzul cu un bărbat mai în vârstă, pe care după cât se pare îl cunoștea de multă vreme. Am impresia că într-un fel are legătură cu lumea restaurantelor și că s-ar putea ca tu să-l cunoști sau să întrebi de el.

— Cum îl cheamă?

— Totul este atât de întunecat, încât este foarte greu să descifrezi exact. Pare să fie Mac ori Max Hufner. Când rosti numele, auzi foarte puternic clopotele bisericii. M-ai înțeles, Jay? Mac sau Max Huf…

— Max Hoffman? întrebă Jay. Sigur că l-am cunoscut. A lucrat ani de zile pentru Jimmy Landi.

— N-am zis Hoffman. Dar oh, sfinte Dumnezeule, asta este…!

Ultimele cuvinte ale lui Isabelle… „citește-l… arată-i…" apoi oftatul acela tremurător și „…man".

Isabelle a murit încercând să-mi spună numele – man de la Hoffman – înțelese dintr-o dată Lacey. Ea încerca să separe foile acelea de celelalte. Voia să le vadă Jimmy Landi.

Atunci își dădu seama ce spusese Jay și simți fiori reci pe spinare.

— Jay, de ce ai spus că l-ai cunoscut?

— Lacey, Max a murit într-un accident, cineva l-a lovit și a fugit de la locul faptei, lângă locuința lui în Great Neck, cu peste un an în urmă. Am fost la funeraliile lui.

— Când mai exact? întrebă Lacey. Lucrul ăsta ar putea fi foarte important.

— Stai să mă gândesc, spuse Jay. Trebuie să fi fost acum

paisprezece luni. A fost în prima săptămână a lunii decembrie.

— Prima săptămână a lunii decembrie – acum paisprezece luni? Atunci a fost omorâtă Heather Landi! exclamă Lacey. Două accidente de mașină la răstimp de câteva zile unul de altul… Vocea i se stinse.

— Lacey, crezi că… începu Jay.

Se auzi sunetul interfonului, un fel de semnale scurte și rapide. Tim Powers o înștiința să plece.

— Jay, trebuie să plec. Rămâi acolo. Am să te sun din nou. Doar un singur lucru. Max Hoffman era căsătorit?

— De patruzeci și cinci de ani.

— Jay, găsește-mi adresa ei. Trebuie să o am.

Înșfăcă geanta-sac și haina cu glugă neagră pe care o luase din dulapul lui Isabelle. Ieși șchiopătând din apartament și porni pe coridor spre lift. Indicatorul îi arăta că liftul era la etajul nouă și urca. Reuși să ajungă la adăpostul scărilor de incendiu exact la timp ca să nu fie văzută.

Tim Powers o întâmpină în casa scărilor de incendiu, la parter. Îi strecură în mână câteva bancnote împăturite, iar în buzunar telefonul celular.

— O să le ia ceva timp ca să depisteze convorbirile pe care ai să le faci de pe ăsta.

— Tim, n-am cuvinte să-ți mulțumesc îndeajuns. Inima lui Lacey îi bătea năvalnic. Plasa se strângea. Știa lucrul ăsta.

— Afară te așteaptă un taxi cu portiera deschisă, îi spuse el. Ridică-ți gluga asta. Îi întinse mâna. Cei de la 6G au o reuniune de familie. Circulă multă lume. Poți să treci neobservată. Dă-i drumul!

Șoferul se enervase evident pentru că fusese nevoit să aștepte. Mașina țâșni înainte, făcând-o pe Lacey să cadă pe spate.

— Unde, domnișoară? o întrebă el.

— Great Neck, Long Island, spuse Lacey.

59

— Sper să ajungă și mama până când va suna din nou Lacey, zise Kit nervoasă.

Luau cafeaua cu pastorul în biroul presbiteriului. Telefonul era lângă cotul lui Kit.

— Nu poate să întârzie mai mult de zece minute, o liniști Jay. Urma să se întâlnească cu Alex la New York să ia micul dejun împreună și era gata să iasă pe ușă.

— Peste toate astea trebuie să mai avem grijă și de mama, îi explică Kit pastorului. Știe că biroul procurorului federal o acuză pe ea pentru scurgerea informației, ceea ce este ridicol. Nu mi-a spus nici măcar mie unde este Lacey. O să facă criză dacă nu-i dăm prilejul să vorbească acum cu ea.

— Asta numai dacă Lacey va mai suna, o avertiză Jay. S-ar putea să nu aibă posibilitatea, Kit.

Fusese oare urmărită? se întrebă Lacey. Nu avea cum să știe sigur. În spate era o *Toyota* neagră care părea să păstreze o distanță constantă de taxiul în care se afla.

Poate că nu, își zise răsuflând ușurată. Mașina din spatele lor o luase pe autostradă la prima ieșire, după ce depășiseră Tunelul Midtown.

Tim blocase codul telefonului celular pe care i-l împrumutase. Lacey știa că Jay și Kit așteaptă apelul ei, dar dacă poate să obțină pe altă cale informația de care avea nevoie, așa o să facă mai curând. Trebuia să obțină adresa unde locuise Max Hoffman și unde, cu voia Celui de Sus, mai locuiește încă soția lui. Trebuie să meargă acolo și să vorbească cu ea ca să afle tot ce ar putea să știe despre convorbirea dintre soțul ei și Heather Landi.

Decise să încerce mai întâi să obțină adresa doamnei Hoffman de la operatoarea care lucrează la informații telefonice. Formă numărul informațiilor și fu întrebată ce dorește.

— Numărul lui Max Hoffman, Great Nick. Nu știu adresa exactă.

— La cererea clientului, i se răspunse după o pauză, numărul nu poate fi dat.

Traficul era destul de fluid și Lacey își dădu seama că se apropie de Little Neck. Great Neck era orașul următor. Ce să facă dacă ajunge acolo și nu are nicio adresă să-i dea șoferului? Știa că de la început n-a vrut să facă o cursă atât de departe de Manhattan. Și dacă obține adresa, iar doamna Hoffman nu este acasă sau nu-i deschide ușa, atunci ce face?

Și dacă a fost urmărită?

Sună din nou la presbiteriu. Kit îi răspunse imediat.

— Tocmai a sosit și mama, Lacey. Arde de nerăbdare să vorbească cu tine.

— Kit, te rog…

— Lacey, n-am spus nimănui unde ești! Mama ei era deja la telefon.

Era atât de tulburată, se gândi Lacey. Este foarte greu pentru ea, dar pur și simplu nu pot vorbi acum cu ea. Din fericire, mama ei spuse:

— Jay trebuie să vorbească cu tine.

Intrau în Great Neck.

— Ce adresă? o întrebă șoferul.

— Trage pe dreapta un minut, îi spuse Lacey.

— Doamnă, nu vreau să-mi petrec toată duminica aici.

Lacey simți cum tresare. O *Toyota* neagră încetinise și intrase într-o parcare. Era urmărită! Îngheță toată. Oftă apoi ușurată, când văzu că din mașină coboară un tânăr cu un copil.

— Lacey? Tonul lui Jay era interogator.

— Jay, ai adresa familiei Hoffman din Great Neck?

— Lacey, n-am știut de unde să o iau. Ar fi trebuit să mă duc la birou și să dau telefoane ca să văd dacă o știe cineva. L-am sunat pe Alex. El l-a cunoscut pe Max foarte bine. Spune că are adresa pe o felicitare de Crăciun, undeva. O caută.

Pentru prima dată în decursul calvarului ei îngrozitor de luni de zile se simți complet disperată. Ajunsese atât de aproape de ceea ce era sigură a fi informația de care avea nevoie, iar acum se blocase. Apoi îl auzi pe Jay întrebând: „Ce poți să faci dumneata, părinte? Nu, nu știu la ce cimitir.”

Preluă problema părintele Edwards. În timp ce Lacey vorbi din nou cu mama ei, pastorul dăduse telefoane la două cimitire din Great Neck. Recurgând la o ușoară minciună, se prezentă și spuse că unul dintre enoriașii lui vrea să trimită o parte de rugăciuni văduvei lui Max Hoffman care a murit anul trecut în decembrie. La cel de-al doilea cimitir, părintele Edwards îi fu oferită cu amabilitate adresa doamnei Hoffman. Jay i-o spuse lui Lacey.

— Vorbesc cu tine mai târziu, îi spuse ea. Și pentru Dumnezeu, nu spuneți nimănui unde mă duc!

„Cel puțin sper să vorbesc cu tine mai târziu", își zise ea în timp ce taxiul porni spre o stație de benzină ca să întrebe cum să ajungă pe Adams Place numărul 10.

60

Detectivului Ed Sloane i se făcea pielea de găină pentru faptul că era nevoit să stea lângă Nick Mars, să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic – „toți suntem frați", așa cum spunea imnul, se gândi el cu amărăciune.

Sloane știa că trebuie să se ferească să manifeste vreun semn ostil pe care să-l perceapă Nick Mars, dar își promise că o să spună tot ce are de spus când, în cele din urmă, va fi totul dat pe față.

Au început supravegherea clădirii de pe East Seventienth Street numărul 3, pe la unsprezece și un sfert, imediat după întâlnirea cu Baldwin.

Nick, firește, nu înțelegea. În mașina parcată la o jumătate de bloc mai jos de clădire el se plângea:

— Ed, ne pierdem vremea. Doar nu crezi că Lacey Farrell și-a recăpătat vechea ei slujbă vânzând apartamente aici, nu?

— Zi-i doar o presimțire de vulpe bătrână, Nick, bine? Spera să fi sunat genial.

Nu se aflau acolo decât de cincisprezece minute când o femeie într-o haină neagră, lungă, cu glugă, ieși din clădire și se urcă într-un taxi care aștepta. Sloane n-a putut vedea fața femeii. Haina era lungă și nu-și putu da seama nici ce ascundea sub ea, dar avu senzația că este ceva familiar în mișcările ei, ceea ce făcu să i se ridice părul din cap.

Și își proteja piciorul drept, sesiză el. Raportul din Minnesota menționa că, după cât se pare, Farrell își scrântise glezna la clubul de gimnastică.

— Să mergem! zise Sloane. Este în taxiul ăla.

— Glumești! Ești mediu, Ed, sau pur și simplu îți bați joc de mine?

— Doar o presimțire. Mama ei a fost sunată de la un telefon aflat la o distanță de cinci blocuri de aici. Poate că și-o fi găsit un prieten în clădirea asta. Doar a fost destul de des pe aici.

— Am să-l opresc, spuse Nick.

— Nu încă, n-ai s-o faci!

Urmăriră taxiul prin Tunelul Midtown pe autostrada care duce în Long Island. Nick s-a descurcat perfect. Putea manipula o mașină în orice fel de trafic; nu se făcea niciodată remarcat, niciodată nu se apropia prea mult, uneori îl depășea și apoi se înscria pe bandă cu viteză mai redusă și-l lăsa să treacă înainte. În această privință era un adevărat talent și era un atu grozav pentru un polițist bun. Și pentru un escroc, zise sumbru în sinea lui Sloane.

— Unde crezi că se duce? îl întrebă Nick.

— Nu știu mai multe decât tine, îi replică Sloane. Apoi se decise să pluseze: Știi, întotdeauna m-am gândit că s-ar putea ca Lacey Farrell să-și fi făcut și pentru ea o copie după jurnalul lui Heather Landi. Dacă așa stau lucrurile, s-ar putea să fie singura care să aibă jurnalul complet, totul. Poate că este ceva important în cele trei foi despre care Jimmy susține că au fost sustrase de la noi. Ce crezi, Nick?

Văzu că Nick îl privește cu suspiciune. „Fii atent, se avertiză Sloane singur; nu-l face să devină nervos."

Era rândul lui Nick să răspundă:

— Nu știu nici eu mai mult decât tine.

Intrat în Great Neck, taxiul trase lângă trotuar. Oare Farrell coboară? se întrebă Sloane. Era gata să o urmărească la pas dacă era nevoie.

Ea rămase în mașină. După câteva minute, porni și se opri la o stație de benzină aflată la două blocuri mai jos, unde șoferul a cerut niște îndrumări.

O urmăriră prin oraș, trecând pe lângă case evident scumpe.

— Pe care dintre ele o vrei? îl întrebă Nick.

Asta urmărești? se întrebă Sloane. Salariul de polițist nu este destul de bun pentru tine? N-aveai decât să-ți schimbi slujba, să nu treci de partea cealaltă.

Treptat, casele pe lângă care treceau deveneau mai mici, mai apropiate una de alta, dar bine întreținute, genul de cartier în care Ed Sloane s-ar fi simțit foarte bine.

— Fii atent! îl avertiză el pe Nick. Caută un anume număr de casă.

Erau pe Adam Place. Taxiul opri la numărul 10. Vizavi, ceva

mai jos, era un loc perfect pentru parcare. E-n regulă, își zise Sloane.

O urmări pe Lacey Farrell cum coboară din taxi. Părea că-l roagă ceva pe șofer, aplecându-se pe fereastră și oferind bani. Șoferul dădea întruna din cap în semn că nu. Apoi ridică geamul și plecă.

Farrell se uită după taxi până când dispăru din vedere. Pentru prima dată putu să-i vadă bine fața.

Sloane se gândi că arăta tânără și vulnerabilă, și foarte speriată. Se întoarse și porni șchiopătând. Apoi sună la ușă:

Se părea că femeia care-i răspunsese la ușă, pe care o crăpase numai puțin, nu avea de gând să-i dea drumul înăuntru. Lacey Farrell îi tot arăta glezna.

— Mă doare piciorul. Vă rog, permiteți-mi să intru, scumpă doamnă. Apoi am să vă arăt eu, se scălămbăi Nick.

Sloane se uită la partenerul său întrebându-se cum de o fi putut să-l găsească amuzant. Era timpul să sune și să raporteze. Era foarte satisfăcut de faptul că el era cel care o va aduce pe Lacey Farrell, chiar dacă asta însemna să o predea în custodia procurorului Baldwin.

Nu știa că un Sandy Savarano amuzat și la fel de satisfăcut îl urmărea de la fereastra dormitorului de la etajul casei de la numărul 10 de pe Adam Place, unde așteptase răbdător sosirea lui Lacey Farrell.

61

Mona Farrell se întoarse acasă cu Kit și Jay.

— Nu mă pot duce la New York să iau masa când sunt atât de îngrijorată, spuse ea. Am să-l sun pe Alex și am să-i spun să vină aici.

Cei doi băieți ai lui Kit, Todd și Andy, plecaseră cu o babysitter. Când auzi soneria, Bonnie fugi la ușă.

— Mi-a povestit cum o să meargă la Disney World, de ziua ei de naștere, cu mătușa Lacey, spuse femeia care stătuse cu copila.

— Ziua mea de naștere o să fie foarte curând, zise Bonnie fermă. Luna viitoare.

— Iar eu i-am spus că luna februarie este cea mai scurtă lună a anului, zise femeia îmbrăcându-se să plece. Ceea ce a făcut-o să se bucure cu adevărat.

— Vino cu mine să dau un telefon, îi spuse Mona lui Bonnie. Poți să-l saluți pe unchiul Alex.

Își ridică nepoata și o îmbrățișă.

— Știi că arăți exact ca mătușa Lacey când avea și ea aproape cinci ani?

— Îmi place foarte mult de unchiul Alex, spuse Bonnie. Și ție îți place, nu-i așa, buni?

— Nu știu ce m-aș fi făcut fără el în aceste ultime luni, zise Mona. Vino, scumpo, hai să mergem sus.

Jay și Kit se uitară unul la altul.

— Te gândești la ce mă gândesc și eu, zise Jay după un moment de tăcere. Mona recunoaște că Alex a încurajat-o să o facă pe Lacey să-i spună unde este. S-ar putea să nu-i fi spus practic unde stă Lacey, dar există și alte modalități de a te da de gol. Cum a fost aceea când Mona a anunțat la cină, seara trecută, că Lacey s-a înscris într-un club nou de gimnastică cu un teren grozav de squash. La mai puțin de douăsprezece ore cineva s-a interesat de Lacey la clubul respectiv, probabil în intenția de a o ucide. Este greu să crezi că a fost doar o simplă coincidență.

— Dar, Jay, este la fel de greu să crezi că Alex ar putea fi implicat în toată treaba asta, zise Kit.

— Sper să nu fie, dar i-am spus unde se duce Lacey, iar acum am să sun la procurorul federal la numărul pentru caz de urgență și am să-i spun și lui. S-ar putea ca Lacey să mă urască pentru lucrul ăsta, dar prefer să o văd reținută ca martor principal, decât moartă.

62

— De ce ai venit aici? o întrebă Lottie Hoffman după ce-i dădu drumul fără prea mare tragere de inimă. Nu poți să rămâi. Am să-ți chem un taxi. Unde vrei să te duci?

Acum când se afla față în față cu singura persoană care ar putea să o ajute, Lacey se simțea ca și cum era pe punctul să facă o criză de isterie. Încă nu era sigură dacă fusese sau nu urmărită. În acest moment asta nu conta. Singurul lucru de care era sigură, era că nu mai putea continua să tot fugă.

— Doamnă Hoffman, n-am unde să mă duc, spuse ea hotărâtă. Cineva încearcă să mă ucidă și cred că este trimis de aceeași persoană care a comandat și moartea soțului dumneavoastră, a lui Isabelle Waring și a lui Heather Landi. Trebuie oprit și cred că dumneavoastră sunteți singura care puteți să faceți asta, doamnă Hoffman. Vă rog, ajutați-mă!

Ochii lui Lottie Hoffman se îmblânziră. Observase poziția ciudată a lui Lacey, felul în care-și proteja un picior.

— Ai dureri. Vino, stai jos.

Sufrageria era mică, dar extraordinar de curată și îngrijită. Lacey se așeză pe canapea și-și scoase haina largă de pe ea.

— Nu este a mea. Nu mă pot duce acasă ca să umblu în dulapul meu. Nu mă pot apropia de familia mea. Nepoata mea cea mică a fost împușcată, aproape să fie ucisă, din cauza mea. Așa o să trăiesc tot restul vieții mele, dacă nu este identificat și arestat cel care se află în spatele a ceea ce se întâmplă. Vă rog, doamnă Hoffman, spuneți-mi, știa soțul dumneavoastră cine se află în spatele acestor lucruri?

— Mi-e frică. Nu pot să vorbesc despre asta. Lottie Hoffman ținea capul plecat, cu ochii în podea, vorbind aproape în șoaptă. Dacă Max și-ar fi ținut gura închisă, ar mai fi trăit și astăzi. La fel și Heather. La fel și mama ei. În cele din urmă își înălță capul și o privi pe Lacey direct în față. Merită oare adevărul toate aceste morți? Eu nu cred.

— Vă treziți înspăimântată în fiecare dimineață, nu-i așa? o întrebă Lacey. Se întinse și luă mâna fragilă, cu vene

proeminente, a femeii în vârstă din fața ei. Spuneți-mi ce știți, vă rog, doamnă Hoffman! Cine se află în spatele acestor lucruri?

— Adevărul este că nu știu. Nu-i cunosc nici măcar numele. Max îl știa. Max a fost cel care a lucrat pentru Jimmy Landi. El era cel care o știa pe Heather Landi. Ce bine ar fi fost dacă n-aș fi văzut-o în ziua aceea la Mohonk. L-am spus lui Max și i l-am descris pe bărbatul cu care era. A fost tulburat. Mi-a spus că omul era traficant de droguri și gangster, dar că nimeni nu știe lucrul ăsta, că toată lumea îl crede respectabil, chiar un băiat bun. Așa că Max a aranjat să ia masa cu Heather ca să o avertizeze – iar două zile mai târziu, era mort. Ochii lui Lottie se umplură de lacrimi. Îi simt atât de mult lipsa lui Max și sunt atât de speriată!

— Aveți dreptate să fiți, îi spuse blând Lacey. Dar să țineți ușa încuiată nu este o soluție. Într-o zi, persoana asta, indiferent cine o fi, o să hotărască că și dumneavoastră sunteți o potențială amenințare.

Sandy Savarano atașa surdina la pistol. Fusese o joacă de copil pentru el să pătrundă în casa asta. Putea să plece pe același drum pe care intrase – prin fereastra din spate a dormitorului în care se afla. Copacul de afară era ca o scară. Mașina era parcată pe strada următoare și avea acces direct la ea prin curtea vecinului. O să fie la mile depărtare înainte chiar ca polițiștii de afară să bănuiască măcar că nu este ceva în regulă. Își privi ceasul. Era timpul.

Bătrâna va fi prima. Nu era decât o pacoste ce-i ședea în drum. Ce-și dorea el cel mai mult era să vadă expresia din ochii lui Lacey Farrell când o să îndrepte pistolul asupra ei. N-o să-i dea vreme să țipe. Nu, numai atât cât să scoată acea mică exclamație de recunoaștere care-i făcea atâta plăcere să o audă, în momentul în care realiza că o să moară.

Acum!

Sandy puse piciorul drept pe prima treaptă a scării, apoi – cu infinită precauție – începu să coboare.

63

Alex Carbine sună la restaurantul lui Landi și ceru să vorbească cu Jimmy. Așteptă, apoi auzi vocea lui Steve Abbott:

— Alex, pot să te ajut cu ceva? Nu-mi place deloc să-l deranjez pe Jimmy. Este cu moralul la pământ astăzi.

— Îmi pare rău să aud asta, dar trebuie să vorbesc cu el, spuse Carbine. Apropo, Steve, a venit cumva Carlos la voi să caute o slujbă?

— La drept vorbind a venit. De ce?

— Pentru că dacă mai este acolo poți să-i spui că la mine nu mai are nicio slujbă. Acum te rog, dă-mi-l pe Jimmy!

Așteptă din nou. Când Jimmy Landi ridică receptorul era limpede din vocea lui că era foarte încordat.

— Jimmy, simt că nu este ceva în regulă. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, dar îți mulțumesc.

— Ei bine, ascultă, îmi pare rău că te bat la cap, dar mi-a trecut o idee prin minte și vreau să vorbesc și cu tine. Înțeleg că Carlos adulmecă în jur căutând o slujbă la tine. Ei bine, ascultă-mă: nu-l lua înapoi!

— Nici nu intenționez să o fac, dar de ce nu?

— Pentru că eu cred că într-un fel este amestecat și el. Mă obsedează faptul că Lacey Farrell a fost depistată de ucigașul ăla în Minneapolis, unde o ascunseseră cei de la poliție.

— Oh, acolo a fost? remarcă Jimmy. N-am auzit.

— Da, dar nu știa decât mama ei. O făcuse pe Lacey să-i spună. Și pentru că eu am fost cel care am sfătuit-o pe Mona să insiste ca Lacey să-i spună unde se află, mă simt răspunzător.

— N-a fost prea deștept din partea ta, spuse Landi.

— N-am pretins niciodată că sunt deștept. Nu mai suportam să o văd pe Mona cum se chinuie. Oricum, în seara în care a aflat că Lancey este în Minneapolis a cumpărat *Minneapolis Star Tribune* și a venit cu el la cină. Am văzut-o vârându-l la loc în pungă când am venit la masă, dar n-am întrebat-o nimic de el și nici nu l-am mai văzut de atunci. Dar uite unde vreau să ajung:

am remarcat la un moment dat, când Mona era la toaletă, iar eu întâmpinam un client, că peste masa noastră era aplecat Carlos, preocupat după toate probabilitățile să aranjeze șervețelele. L-am văzut mutând punga și este absolut imposibil să nu se fi uitat în ea.

— Este exact genul de lucru pe care l-ar face Carlos, replică Landi. De la început nu mi-a plăcut tipul ăsta.

— Și tot el a fost chelnerul nostru și vineri seara când Mona a spus că Lacey s-a înscris la un club nou de gimnastică. Unul cu un teren de squash. Mi se pare mai mult decât o simplă coincidență ca, la câteva ore după aceea, cineva să vină la clubul respectiv și să o caute tocmai pe ea. Nu trebuie decât să tragi concluziile, clar?

— Hmmm, murmură Jimmy, se pare că vineri seara Carlos a lucrat ca să câștige mai mult decât un bacșiș. Trebuie să plec, Alex. Vorbim curând.

64

Ed Sloane era sigur că pe partenerul său îl preocupa ceva. Deși era rece în mașină, Nick Mars emana un miros acid de transpirație. Bobițe strălucitoare de transpirație îi acoperiseră fruntea.

Instinctul care nu-l înșelase niciodată, îi spunea lui Sloane că nu este absolut deloc în regulă ceva.

— Cred că este timpul să intrăm și să o luăm pe domnișoara Farrell, zise el.

— De ce să facem asta, Ed? întrebă surprins. O s-o săltăm când iese.

Sloane deschise portiera și scoase pistolul.

— Haide, să mergem.

Lacey nu era foarte sigură dacă auzise un zgomot pe scară. Casele vechi au întotdeauna o viață a lor. Era conștientă totuși că atmosfera din cameră se schimbase, ca un termometru care scade brusc. Și Lottie Hoffman simțise, iar Lacey putea vedea asta în ochii ei.

Apoi înțelesese că era prezența răului, care se strecura insidios, învăluind-o, atât de real, încât era aproape tangibil. Simțise aceeași atmosferă glacială când se ascunsese în debara în timp ce Curtis Caldwell cobora scările după ce o omorâse pe Isabelle.

Apoi îl auzi din nou. Un sunet nici că se poate mai slab, dar totuși foarte real. Nu era imaginația ei. Acum era foarte sigură și când înțelese lucrul ăsta, inima începu să-i bată mai puternic. Era cineva pe scări! „O să mor!" își zise ea.

Văzu cum groaza se strecoară în privirea doamnei Hoffman și duse un deget la gură, cerându-i astfel să nu scoată niciun sunet. Cobora scările foarte încet, jucându-se de-a șoarecele și pisica cu ele. Lacey privi în cameră – nu era decât o singură ușă, deschisă exact spre scări. Nu exista nicio cale de ieșire. Erau prinse în capcană!

Ochii îi căzură asupra unui press-papiers de sticlă ce se afla pe măsuța de cafea. Era cam de mărimea unei mingii de

basseball și părea să fie greu. Nu-l putea ajunge fără să se ridice în picioare, lucru pe care se temea să-l riște. În schimb, atinse mâna doamnei Hoffman și-i arătă press-papiers-ul.

Lacey vedea jumătatea de jos a scării. Printre suporții de lemn ai scării zări un pantof bine lustruit.

O mână fragilă și tremurândă luă press-papiers-ul și i-l întinse. Lacey se ridică, dădu brațul spre spate pentru a-și lua avânt, iar când asasinul pe care-l cunoștea sub numele de Curtis Caldwell apăru întreg în câmpul ei vizual, aruncă greutatea cu toată forța de care era capabilă spre pieptul lui.

Globul greu de sticlă îl lovi chiar deasupra stomacului, exact în momentul în care se pregătea să coboare rapid ultimele trepte care-i mai rămăseseră. Impactul îl făcu să se clatine și să scape pistolul. Lacey se aruncă imediat pentru a încerca să-l îndepărteze, astfel încât el să nu-l poată ajunge, chiar în momentul în care doamna Hoffman cu pași șovăitori își croi drum spre ușa din față și o deschise larg. Începu să țipe.

Detectivul Sloane intră în fugă pe lângă ea în hol, exact în clipa în care degetele lui Savarano se strângeau în jurul pistolului. Sloane ridică piciorul și-l lovi cu toată puterea peste încheietura mâinii. În spatele lui, Nick Mars îndreptase pistolul spre Savarano și începea să apese pe trăgaci.

— Nu! răcni Lacey.

Sloane se răsuci și-l lovi pe partenerul său peste mână, făcând ca glonțul destinat capului lui Savarano să-i treacă în schimb lui Mars prin piciorul stâng. Scoase un urlet de durere.

Înmărmurită, Lacey privi cum Sloane îi pune cătușele ucigașului lui Isabelle Waring, în timp ce de afară se auzea apropiindu-se sunet pătrunzător de sirene. În sfârșit, privi în ochii care o hăituiseră în aceste ultime câteva luni. Iris de un albastru de gheață, pupile negre ca smoala – ochi de ucigaș. Brusc își dădu seama că vede ceva nou în ei.

Teamă.

Apăru dintr-o dată și procurorul federal Gary Baldwin, înconjurat de agenții săi. Se uita la Sloane, la Lacey, apoi la Savarano.

— Deci ai ajuns înaintea noastră la el – zise Baldwin cu

evident respect plin de invidie în voce. Speram să ajungem noi la el, dar nu contează – este o treabă bine făcută. Felicitări! Se aplecă spre Savarano. Bună, Sandy, îl salută moale. Te căutam. Pregătesc o cușcă cu numele tău pe ea – cea mai mică și mai întunecată celulă la Marion, cea mai dură închisoare federală din țară. Încuiat acolo douăzeci și trei de ore pe zi. La izolare, firește. S-ar putea să nu-ți placă, dar nu se știe niciodată. Unii dintre cei care stau la izolare, nu rămân întregi la minte prea multă vreme ca să mai conteze. Oricum, să te gândești la asta, Sandy. O cușcă! Doar pentru tine! O cușcă mică, mică de tot. Și toată a ta, pentru tot restul vieții tale!

Se îndreptă și se întoarse spre Lacey.

— Vă simțiți bine, domnișoară Farrell?

Ea dădu din cap.

— Este cineva aici care nu se simte bine. Sloane se îndreptă spre Nick Mars, a cărui față era albă ca varul. Îi luă pistolul, apoi îi scoase de la piept propriile lui cătușe. Să furi o dovadă este destul de rău. Tentativa de crimă este însă mult mai rău. Știi ce să faci, Nick.

Nick își duse mâinile la spate și se întoarse. Sloane îi prinse cu o pocnitură mâinile în propriile lui cătușe.

— Acum sunt cu adevărat ale tale, Nick, zise cu un zâmbet sumbru.

65

Jimmy Landi nu ieși din biroul lui toată după-amiaza. Steve Abbott intră de câteva ori la el.

— Jimmy, te simți bine? îl întrebă.

— Niciodată nu m-am simțit mai bine, Steve, îi răspunse scurt.

— Nu se vede. Aș vrea să încetezi să mai citești jurnalul lui Heather. Pur și simplu îți scade moralul.

— Eu aș vrea să încetezi să-mi mai spui să nu-l mai citesc.

— Punct ochit. Promit să nu te mai deranjez, dar nu uita, Jimmy, dacă ai nevoie de mine sunt întotdeauna alături de tine.

— Da, ești, Steve, știu.

La ora cinci, Landi primi un telefon de la detectivul Sloane.

— Domnule Landi, îi spuse el. Sunt la cartierul general. Considerăm că suntem datori să vă punem și pe dumneavoastră la curent. Ucigașul fostei dumneavoastre soții a fost arestat. Domnișoara Farrell l-a identificat. E acuzat, de asemenea, de moartea lui Max Hoffman. Și s-ar putea să dovedim că tot el a scos mașina fiicei dumneavoastră de pe carosabil.

— Cine este? Jimmy Landi avea senzația că nu simte nimic – nici surprindere, nici mânie, nici măcar durere.

— Sandy Savarano este numele lui. Este un ucigaș plătit. Sperăm să coopereze pe deplin în cursul anchetei. Nu vrea să meargă la închisoare.

— Niciunul nu vrea, spuse Jimmy. Cine l-a angajat?

— Sperăm să aflăm foarte curând lucrul ăsta. Apropo, o chestiune mult mai puțin importantă, avem un suspect în furtul jurnalului fiicei dumneavoastră.

— Suspect?

— Da, în sensul juridic, chiar dacă a recunoscut. Dar jură că nu el a luat cele trei foi neliniate despre care credeți că noi le-am pierdut. Cred că partenerul dumneavoastră a avut dreptate. Noi nu le-am avut niciodată.

— Nu le-ați avut, fu de acord Jimmy. De-abia acum înțeleg asta. Partenerul meu pare să aibă o mulțime de răspunsuri.

— Domnișoara Farrell este aici ca să facă o declarație, domnule. I-ar face mare plăcere să vorbească cu dumneavoastră.

— Dați-mi-o la telefon.

— Domnule Landi, zise Lacey, mă bucur teribil de mult că totul a luat sfârșit. Pentru mine a fost un adevărat calvar și știu că și pentru dumneavoastră a fost îngrozitor. Doamna Hoffman este cu mine. Vrea să vă spună ceva.

— Dați-mi-o la telefon.

— Am văzut-o pe Heather la Mohonk, începu Lottie Hoffman. Era cu un bărbat, și când i l-am descris lui Max, a fost foarte tulburat. A spus că tipul este un gangster, un traficant de droguri și că nimeni nu-l bănuiește, iar Heather cel mai puțin dintre toți. Ea nu avea nicio idee că…

Deși mai auzise o dată totul, pe Lacey o trecură fiori gândindu-se la crimele groaznice comise după ce Max Hoffman o avertizase pe Heather să stea departe de bărbatul cu care se întâlnea.

Ascultă cum doamna Hoffman îl descria pe bărbatul pe care-l văzuse în ziua aceea. Evident, nu eră cineva pe care ea îl cunoștea, își zise Lacey cu ușurare.

Sloane luă telefonul din mâna doamnei Hoffman.

— Bărbatul pe care vi l-a descris, seamănă cu cineva pe care-l cunoașteți, domnule?

Ascultă un moment, apoi se întoarse spre Lacey și doamna Hoffman.

— Domnul Landi v-ar fi foarte recunoscător dacă ați trece acum pe la biroul lui.

Lacey nu-și dorea decât să se vadă în apartamentul ei, să facă o baie, să se îmbrace în hainele ei și apoi să meargă la Kit ca să vadă pe toată lumea. Se convocase o cină târzie, iar Bonnie urma să participe și ea.

— Numai dacă nu durează decât câteva minute, zise ea.

— Numai atât, promise Sloane. Apoi eu am să o conduc acasă pe doamna Hoffman. Când să părăsească sediul poliției, Sloane fu chemat la telefon. La întoarcere, le spuse: O să avem companie la Landi. Vine și Baldwin.

Secretara îi duse sus, unde îi aștepta Landi. Când Lottie Hoffman admiră mobilele frumoase, Jimmy spuse:

— Restaurantul nu era decât pe jumătate din ce este. Când Heather era bebeluș, asta era camera ei.

Lacey își zise că era ceva în tonul egal, aproape indiferent, al lui Landi care o făcea să se gândească la un ocean nefiresc de calm – unul în care un curent submarin amenința să se transforme într-un val care mătură totul în calea lui.

— Vă rog să mi-l mai descrieți o dată, exact, pe bărbatul pe care l-ați văzut cu fiica mea, doamnă Hoffman.

— Era foarte chipeș: el…

— Așteptați. Aș vrea să audă și partenerul meu. Se întoarse spre interfon. Steve, ai un minut?

Steve Abbott intră zâmbind în birou.

— Deci ai ieșit în sfârșit din cochilia ta, Jimmy. Oh, îmi pare rău, n-am știut că ai companie.

— Companie interesantă, Steve. Doamnă Hoffman, ce s-a întâmplat?

Lottie Hoffman arăta spre Abbott. Fața îi era albă că varul.

— Tu ești cel pe care l-am văzut cu Heather. Tu ești cel despre care Max a spus că ești traficant de droguri, gangster și hoț. Din cauza ta sunt eu singură…

— Despre ce vorbiți? zise Abbott încruntându-se fioros, masca amabilității dispărându-i într-o clipă de pe față. Brusc, Lacey își dădu seama că este posibil ca bărbatul ăsta chipeș, politicos, să fie un ucigaș.

— Spune, domnule Abbott, că sunteți un ucigaș, că dumneavoastră ați ordonat ca soțul ei să fie ucis pentru că știa prea multe. A plecat de aici pentru că și-a dat seama ce faceți și știa că viața lui n-ar fi făcut două parale, dacă ați fi aflat că știe. Ați renunțat la furnizorii vechi, cum este Jay Taylor și ați cumpărat de la escroci, majoritatea mărfii de furat. La fel ați procedat și la cazino. Și asta nu este decât o mică parte din activitatea dumneavoastră. Max trebuia să-i spună lui Heather cine ești. Iar ea trebuia să hotărască dacă să te lase să-l înșeli pe tatăl ei, sau să-i spună cum a aflat despre tine. Nu ți-ai asumat

riscul. Savarano ne-a spus că ai sunat-o pe Heather și i-ai zis că Jimmy a avut un atac de inimă și că trebuie să vină imediat acasă. Savarano o aștepta. Când Isabelle Waring nu a însetat să caute dovezi care să ateste că moartea lui Heather nu a fost un accident, a devenit prea periculoasă.

— Asta-i o minciună! strigă Abbott. Jimmy, niciodată n-aș…

— Ba da, ai făcut, zise Jimmy calm, tu l-ai ucis pe Max Hoffman și același lucru l-ai făcut și mamei fiicei mele. Și lui Heather. Tu ai ucis-o! De ce ți-a trebuit să te încurci cu ea? Puteai să ai orice femeie voiai. Ochii lui Jimmy aruncau flăcări de furie; mâinile i se încleștară în doi pumni uriași; strigătul său de durere explodă în toată încăperea: Mi-ai lăsat copilul să ardă în flăcări!

Tu… Tu…

Se întinse peste birou și-și înfipse mâinile puternice în gâtul lui Abbott. Sloane, împreună cu toată echipa de agenți, de abia putură să-i descleștеze degetele din gâtul lui.

Suspinele sfâșietoare ale lui Jimmy răsunau în întreaga clădire când Baldwin îl preluă pe Steve Abbott.

Sandy Savarano își respectase învoiala, de acolo, de pe patul lui de spital.

La ora opt, șoferul trimis de Jay să o ia pe Lacey de acasă sună ca să-i spună că o așteaptă. Lacey ardea de nerăbdare să-și vadă familia, dar mai întâi avea de dat un telefon. Avea atât de multe să-i spună lui Tom, atât de multe să-i explice. Baldwin, acum prietenul și aliatul ei, îi spusese:

— Acum ești liberă. Avem înțelegerea noastră cu Savarano, așa că nu mai avem nevoie de mărturia ta pentru a pune mâna pe Abbott. Totul o să fie în ordine. Numai că ar fi bine ca o vreme să te dai puțin la fund. De ce nu ți-ai lua o vacanță până când se liniștesc lucrurile?

Ea îi răspunse glumind numai pe jumătate:

— Știți că am un apartament și o slujbă în Minnesota. Poate că am să mă întorc acolo.

Formă numărul lui Tom. Vocea familiară i se păru încordată și îngrijorată:

— Alo? spuse el.

— Tom?

O explozie de bucurie.

— Alice, unde ești? Ești bine?

— N-am fost niciodată mai bine ca acum, Tom. Și tu?

— Bolnav de îngrijorare! Cât pe ce să-mi pierd mințile de când ai dispărut.

— Este o istorie lungă. O să ți-o povestesc. Făcu o pauză. Doar un singur lucru vreau să-ți spun acum. Alice nu mai locuiește aici. Crezi că ai putea să te obișnuiești să-mi spui Lacey? Numele meu este Lacey Farrell.

Sfârșit

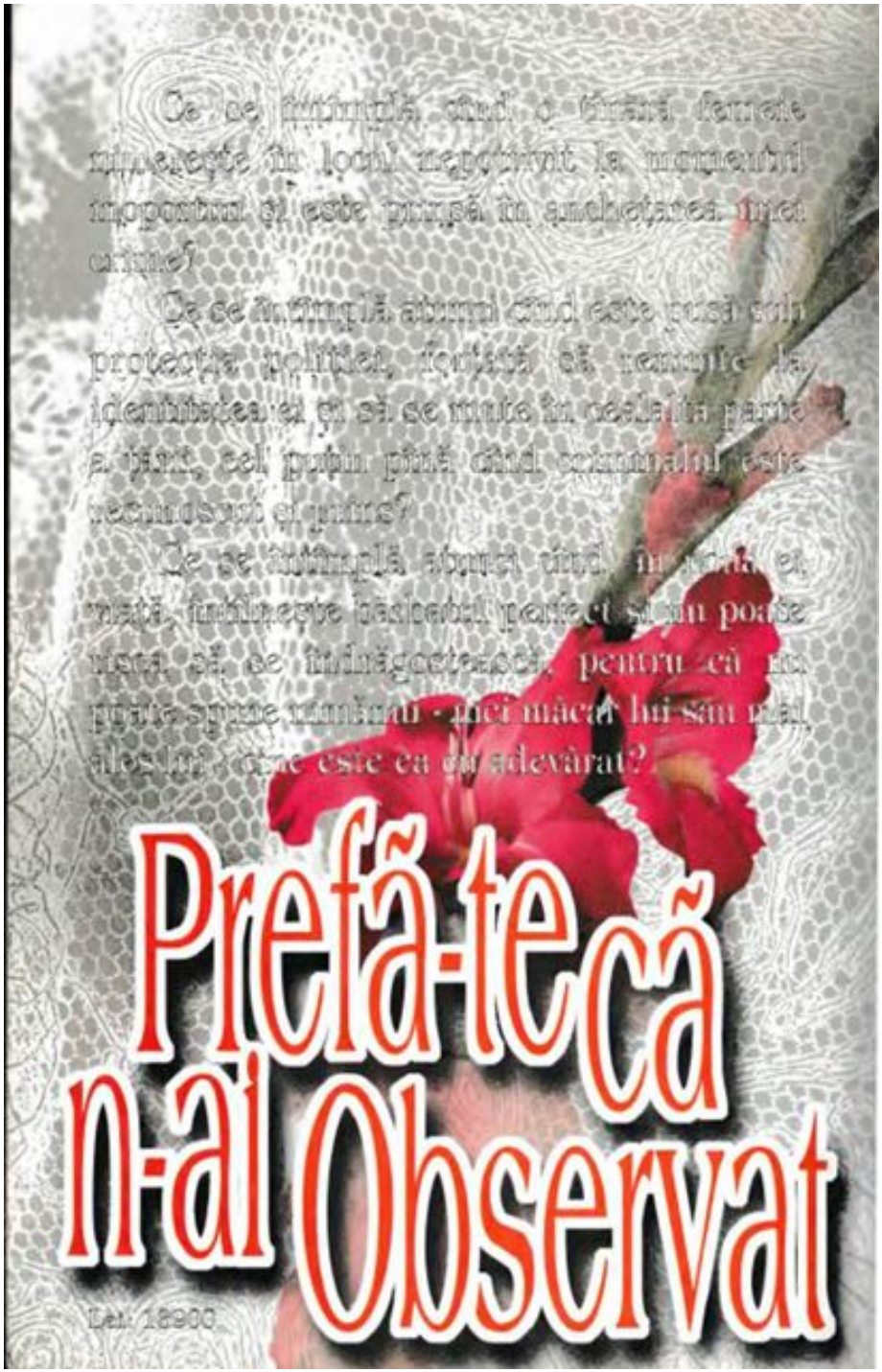
Prefă-te că
n-ai Observat

{1} Înseamnă bărbat în limba engleză, dar este şi terminaţia unui nume propriu.
{2} Sistemul naţional de identificare automată a amprentelor